

Kıbrıs'ta

Aylık Siyasi Gazete
EKİM 2000, Yıl 5 Sayı: 56-57

Sosyalist

GERÇEK

Fiyatı: 500,000 TL (KDV dahil)
İngiltere: 1 stg.

Dayanışma Fiyatı:
1,000,000 TL

HALKIMIZ BU BOYUNDURUĞU TAKMAYACAK

Yıllardır Türkiye Devleti ile Denktaş-Eroğlu Rejimleri'nin dayattığı sosyal, ekonomik ve dolayısı ile siyasal saldırılar son hızı ile sürmektedir. 18 Temmuz süreciyle birlikte karşı duruş gösteren halkımıza bu defa da "ekonomik paket" adı altında yeni saldırı dayatılmaktadır.

UBP-TKP Hükümetleri sözde karşıduruşla "paketi iyileştiriyoruz" görüntüsü vererek halkımızı aylarca oyaladılar. Sonunda UBP-TKP Hükümeti TC'nin dayattığı saldırı paketini harfiyen kabul ederek halka karşı saldırıya katılmış oldular. Bu hükümetten tersi de beklenemezdi.

Paketin hızlı savunucusu Baba Denktaş, TKP'nin hükümetten gitmeyeceğini görünce ağız değiştirerek "bu pakette neler var, ben de bilmiyorum. Uygulasınlar da görelim" demektedir. Denktaş'ın bu tavrı halkımız arasında lanetlenmektedir. Daha düne kadar "paket imzalanmazsa Ankaradan para gelmez, o nedenle paket imzalanmalı" diyen Denktaş değil miydi?

Halkımızın ve tüm emekçilerin yaşamlarını, sosyal ve ekonomik haklarını hızla geriye götürecek olan bu saldırı karşısında önceden oluşturulan 41 örgütlük "sivil inisiyatif" pasif konumunu sürdürmektedir. Aylarca süren

tartışmalarda bizler gelmekte olan "fırtınanın" bilincinde olarak "bu birliktelik kalıcılaşmalı ve hedefleri netleşmeli" dedik. Fakat maalesef TC ile ilişkileri bozma korkusu yaşayanlar bu önerileri gözardı ederek, gündeme alamayarak bu günlere gelindi. Bu anlayış kendine yakın bazı örgütleri öne sürerek "bu mücadele pakete karşıdır, dolayısı ile sendikalar hareketlenmelidir" diyerek işin özünü oluşturan "BU MEMLEKET BİZİM, BİZ YÖNETECEĞİZ" siyasi hedefini piç etmek için uğraşmaktadırlar.

Paketin halkın gündemine bomba gibi düşmesi tabii ki sendikaları ve sendikal mücadeleyi öne çıkartacak. Fakat yola çıkan bir mücadele var. Bu mücadele Ankara'ya karşı verilmeli. Bağımsızlık Ankara'dan talebedilmeli. Denktaş bile açıkça sürekli olarak "Ankara böyle istiyor" diyor. Ankara'nın istediklerini bizler ve halkımız istiyor mu? Kesin hayır. O halde Ankara'ya ve Ankara'nın politikalarına karşı örgütlü bir tavır sergilenmeli.

Halkımız 41 örgütün oluşturduğu birlikteliğe güvendi. 41 örgütün önderliğinde bu ülkede yapılmayanları yaptı. 18 bin imza ile bu harekete açık desteğini verdi.

Peki o zaman sorun nerede ki bu 41 örgüt sağlam bir birlikteliğe gidemiyor? Nedeni belli. Birincisi bazı örgütler TC ile ilişkileri bozmak istemiyor. Çünkü gün ola harman ola mecliste Ankara onaylı bir hükümette yer alsınla diye. İkincisi ise bu birliktelik oluşursa kendi uzlaşmacı-teslimiyetçi siyasetlerini de halkımız açacak ve onları da kenara itecektir. Bu korku 41 örgütün önünü tıkamaktadır. Fakat halkımız bu birlikteliği engelleyenlere rağmen kuracaktır.

Bazı sendikacılarımızın koyduğu tespit gibi "artık bu ülkede hedef iktidar olmaktır". Bu çok önemli. Hükümet olmakla iktidar olmanın farkını halkımız gördü, bazı çevreler hala görmedi mi?

İktidar hedefi Ankara'nın dümen suyundan kurtulmuş ve halkın özgür iradesi ile seçilmişlerin başarabileceği bir iştir. Gerisi halkı yeniden aldatmadır. Bizler buna izin vermeyeceğiz. UBP-TKP Hükümetine eleştiri yapmak mücadelenin sadece küçük bir parçasıdır. Onlar sadece uygulayıcı "zavallılardır".

Baskının ve kışkacın arkasında Ankara vardır. Bunu en iyi bilen bazı örgütler hala daha gözlerini kapatıp mücadeleyi ekonomik çerçeveye, hedefi de hükümete yöneltmektedirler.

41 örgütün başlattığı bu mücadele sekteye uğratılsa bile sürececek, sürmeli. Başka çare yok. Bu birlikten giden gider, kalanlar doğru mücadeleyi uşaklık yapmadan sürdürür. Bizim arzumuz bu 41 örgütün sağlam bir yapılanma ile kalıcı hale gelmesi. Hiç bir örgütün gitmemesi. Hatta bu ilkeler ışığında gelecekte yeni örgütlerin de katılmasıdır.

Önümüzdeki süreç birlikte hareket etme sürecidir. Örgüt liderlikleri istediği için değil. Halkımızın somut talebi olduğu içindir. 18 Temmuz mitingi sonrası herkes 7'den 70'e kadar "sakın bu birliği bozmayın, ileriye taşıyın" dememiş miydi? Bizler engel çıkaranlara karşı uyarılarımızı yapıyoruz. Halkın bağımsızlık, özgürlük ve barış mücadelesini engellemeye devam edenler halkın gazabından kurtulamazlar. Çare kalmazsa mücadele açıktan yürütülecektir.

Hep beraber mücadeleye, direnişe, örgütlenmeye. Hep beraber Ankara'ya "paketini al başına çal" demeye. Hep

SAYFA 3

BAŞYAZI

KIRKBİR ÖRGÜT VE SİYASİ İRADE

1 Ekim günü tüm sendikaların katılımı ile gerçekleşen genel grev ve yine aynı gün "Bu Memleket Bizim" komitesinin de örgütlenmesine katıldığı ve onbinin üzerinde işçi, memur, çiftçi, emekçi halkımızın gerçekleştirdiği miting, Kuzey Kıbrıs siyasi tarihinde önemli bir kilometre taşı olarak yerini alacaktır. 18 Temmuz günü başlayan ve Kıbrıslı Türk halkın TC sömürgeciliğine karşı ilk kez siyasi tavrını kitlesel olarak gösterdiği süreç aynı dinamizmle devam etmektedir.

Ancak, halkın bu siyasi duruşunu yönlendirecek ve halkı kesin anti-emperyalist bir zafere ulaştıracak siyasi iradeye sahip bir önderlik maalesef henüz ortada görülmemektedir. 18 Temmuz'da halkın verdiği mesaj açıktı "Biz bu rejimden bıktık. Örgütlerin birlikteliğini ve ortak hareketini büyük bir memnunlukla karşılıyoruz. Kurtuluş için siyaseti belirleyin, önderliği ele alın arkanızdan gelelim." Kırkbir örgütün oluşturduğu ve bu etkinlikleri düzenleyen komite bu çağırışı gerekli olumlu karşılığı verememiştir, 17 Ekim mitinginde de görüldüğü gibi verememektedir.

SAYFA 6

Kıbrıs'ta
Sosyalist
GERÇEK

Tüm Demokratik Örgütlere AÇIK MEKTUP

'41 örgüt' olarak adlandırılan örgütler platformu ha dağıldı, ha dağılacak duruma getirildi sonunda...

Her şey Şener Levent ve diğer Avrupa çalışanlarının tutuklanmasıyla başlamıştı.

Biz, Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK olarak, sadece Avrupa yazarı meslektaşlarımızın 'casus şebekesi' iddiasıyla tutuklanmalarından değil de, bu tutuklamaların halkımıza, onun demokratik örgütlerine, sendikalarına karşı hazırlanan sinsi bir senaryonun sadece başlangıcı olarak değerlendirdiğimizden ilk andan itibaren tüm örgütleri güçlerini birleştirmeye ve birlikte mücadeleye çağırarak.

Bu anlayışımızın 18 Temmuz Mitingi'ne katılan kitlelerce benimsenmesi doğru yolda olduğumuzun kanıtıydı.

18 Temmuz Mitingi'ne katılan kitlelerin iki önemli talebi vardı:

1. Tüm örgütler birleşip güçlü bir platform oluşturmalı;
2. 'Bu Memleket Bizim, Biz Yöneteceğiz!' şiarının gerçeğe dönüşmesi için örgütler ne gerekiyorsa

yapmalıdır.

İşte altta okuyacağınız görüşler kitlelerin bu taleplerine cevap oluşturmak amacıyla kaleme alınmış öneriler dizisidir.

Bu çalışmayı Ağustos başında hazırlayıp '41 örgüt komitesi'nde yer alan parti ve örgüt temsilcilerine ilettik.

Maalesef, şu ana dek bu parti ve örgütlerden olumlu-olumsuz bir cevap almış değiliz.

Olaylar durulmuş görülsede, esas 'dalga'nın henüz gelmekte olduğuna inanıyor ve tüm demokratik parti ve örgütleri bu önerileri değerlendirmeye, eleştirmeye ve 'Bu Memleket Bizim, Biz Yöneteceğiz!' in nasıl gerçekleşeceği yolunda tavır koymaya ve en önemlisi dağıtılmaya çalışılan, halkın umudu 'BU MEMLEKET BİZİM PLATFORMU'nu canlandırmaya çağırıyoruz.

Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK

SAYFA 7

Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK internette: <http://www.st-cyprus.demon.co.uk>

SICAK TARTIŞMA VE OLAYLARIN SEYRİ

Derleyen:
Hüseyin Erdoğan

"KKTC Cumhurbaşkanı Rauf Denktaş gazetemiz Avrupa'ya 3 dava birden açtı. Denktaş, Avrupa'nın kendini yıpratmak için yayın yaşamına konduğunu ileri sürüyor." (Avrupa gazetesinin manşeti, 7.1.1998)

"Denktaş'tan Avrupa'ya iki dava daha! 80 milyar istiyor! Gazetemizin 17 Kasım 1997 tarihli sayısındaki "Denktaş Yorgacıs'ın casusu olduğunu yalanladı" başlıklı haber nedeniyle dava açıldı." (Avrupa'nın manşeti, 13.1.1998)

"Askerlerin yemin törenleri, ülkemizde "hain" sayılanları kan ve ölümle tehdit kürsüsüne dönüştü! Güvenlik Kuvvetleri Komutanı Tuğgeneral Ali Nihat Özeyranlı bizi düşmanla işbirliği içinde ihanetle suçlayarak ölümle tehdit etti: "Kan içinde boğulacaklar!" (Avrupa, 12.12.1998)

"Avrupa davalarında dün de tanıklık yapan Cumhurbaşkanı Denktaş vurguladı: "Bu davada maksat para değildir. Bir büyük ıstırap ve haksız saldırı vardır onu durdurmak içindir." (Kıbrıs, 26.5.1999)

"Bir süre önce gazetemize okunan 6 ceza davasından sonra polis dün Avrupa'ya gelerek, 69 dava daha okudu...1 günde 69 dava. Ankara'nın tayin ettiği GKK Komutanı Tuğgeneral Ali Nihat Özeyranlı, gazetemizi susturmak için büyük bir hareket başlattı. Türkiye'nin adadaki garantörlük haklarında bu da mı var?" (Avrupa, 10.12.1999)

"Kıbrıs'ta rekor tazminat davası: Avrupa gazetesi, Denktaş'a 120 milyar ödemeye mahkum edildi." (Cumhuriyet, 31.12.1999)

"Denktaş, devlet ekranı BRT'den "Avrupa" ile yazarlarına hakaretler yağdırdı. Denktaş, Avrupa gazetesinin misyonunun kendisini yok etmek ve Türkiye ile asker ile Kıbrıs Türkünün arasını açmaktır. Bunlar çok küstahça ve ahlaka sığmaz davranışlardır" dedi." (Avrupa, 5.1.2000)

"Denktaş'ın avukatı Fuat Veziroğlu'nun 3 milyar TL'lik alacağını tahsil etmek amacıyla gelen haciz memurları tarafından Avrupa gazetesinde ne var, ne yoksa alıp götürüldü. (a.h.a., 17.5.)

"Güney Kıbrıs'ta yayınlanan günlük Simerini gazetesinin sorularını yanıtlayan CTP Lideri Mehmet Ali Talat, gazetemi Avrupa için inanılmaz iddialarda bulundu. Talat'a göre, "Avrupa gazetesi demokratik güçler içine sızan provokatör" bir gazete imiş! Rumların zannettiği gibi de, Denktaş'a muhalefet etmiyor! Kıbrıs basın tarihinde rekor tazminat ve rekor ceza davaları ile yargılanan, tüm bilgisayarları polis ve hacizciler tarafından alınıp götürülen ve şimdi de 120 milyarı karşılığı olarak matbaasına göz diken gazetemiz Avrupa için CTP lideri Mehmet Ali Talat, "Mevcut düzene hiçbir zaman karşı çıkmamıştır" dedi. Talat ayrıca, Kuzey Kıbrıs'taki kötü ekonomik durumun başlıca sorumlusunun Denktaş ile UBP olduğunu söyledi ve "Türkiye'nin KKTC'ye yardım eden tek ülke olduğu için, Kıbrıs Türklerinin üzerinde büyük etkisinin olmasının doğal karşılanması" gerektiğini öne sürdü." (Avrupa'nın manşeti, 19.6.2000)

GKK Tuğgeneral Ali Nihat Özeyranlı'nın 24 Haziran 2000 tarihinde Acemi Erlerin Yemin Töreninde yaptığı konuşmadan: "Evlatlarım, tarihinize, milletinize ve devletinize hulusi bir kalp ile, sadakat ile hizmet ediniz. Bu sadakat ve çizgiden kesinlikle ayrılmayınız. Toplumuna, tarihine, milletine, devletine ihanet edenlerin adı geçmişte de, bugün de, yarın da haindir. Bunun da bir bedeli vardır. Bundan korkmanın, bundan kaçmanın yolu yoktur. Bundan canı yanıyor, bağırmanın da anlamı yoktur. İhanetin bedeli vardır. Bu ödenecektir."

Yurtsever Birlik Hareketi Genel Sekreteri İzzet İzcan'ın açıklamasından: "Sn.Komutan, askeri yemin

töreninde Kıbrıs Türk toplumuna hakaret etmeyi ve özgür düşünce anlayışına tehdit sallamayı bir alışkanlık haline getirmiştir...Geçmişte "bunu iddia edenler, bu ihanetlerinin kanı içinde boğulacaklardır" şeklinde ağır saldırılarda bulunan komutan, geçtiğimiz Cumartesi günü de "ihanetin bedeli vardır ve bu ödenecektir" diyerek, çağdaş hukuk devleti ve sivil yönetimlere karşı kin ve nefretini ortaya koymuştur. Davaları sürmekte olan bazı konularda komutanın söyledikleri tehdit, hakaret dışında yargıya müdahaledir. Çağdaş demokratik bir hukuk devleti düzeninde yaşasaydık, askerlerin yemin töreninde söylediklerinden sonra, daha 1998 yılında, GKK komutanı görevinden derhal alınırdı...Askerin ve polisin artık sivil otoriteye bağlanmasının, komutan ve polis müdürlerinin sivil otorite tarafından atanıp görevden alınabilmesinin ve askerin kıyafetine çekilip, susmasını bilmesinin zamanı gelmiştir." (29.6.)

GKK Ali Nihat Özeyranlı, Polis genel Müdürlüğü yeni binasının açılış töreninde polisin sivil otoriteye bağlanamayacağını söyledi. Cumhurbaşkanı Rauf Denktaş da, aynı mealde bir konuşma yapıp Özeyranlı'ya destek verince, Devlet Bakanı ve Başbakan yardımcısı Mustafa Akıncı, Tuğgeneral Özeyranlı ile Cumhurbaşkanı Denktaş'ın bazı konuşmalarına demokrasi anlayışı açısından katılmadığını; bunları kabul etmesinin mümkün olmadığını vurgulayarak, töreni terk etti. (1.7.)

Özeyranlı'dan yeni açıklamalar: "Demokrasiyi abur cuburla karıştırıp usulüne uygun yemez, elle yerseniz, midenize oturur, karnınızı şişirir, gaz yapar, sizi rahatsız eder, sonra rahatlayayım diye, önce devlete, sonra kendinize zarar verirsiniz...Kıbrıs Türkünün TMT ruhunu, heyecanını öldürdünüz. Ateşi küllendirdiniz; ama daha sönmedi...Örneğin gazinoları Turizm Bakanlığı'na bağlayıp, 'polisi de sivil otoriteye' diyerek kendinize bağlayıp, gazinoları tam olarak kontrol altına almak mı istiyorsunuz? Gazinoları polis askere bağhyken de uyumlu olarak kontrol altına alır, ekonomiye tam katkısını birlikte sağlayabiliriz." (2.7.)

Akıncı: "Sayın komutan dün verdiği demeçte toplumu böldüğümüzden, TMT ruhunu öldürdüğümüzden söz etmektedir. Özeyranlı bu davranışı ile iç politikada taraf olmuştur ve bu da gereksiz yere yapılmıştır. Sayın Komutan 'asker, sivil otoritenin emrindedir' demişti. Eğer asker sivil otoritenin emrinde olsaydı, söyledikleri gibi, sayın komutan böyle bir konuşma yapamazdı. Bunu söylemek zorundayım... Amaçlarımız çok açıktır. Ülkemizde kendi kendimizi yönetmek istiyoruz. KKTC'de demokratik hukuk devletinin gereklerinin yerine getirilmesini istiyoruz...KKTC'de partizanlık var da, TC'de yok mudur? Niye orda polis teşkilatı sivil otoriteye bağ? (3.7.)

10 sendikal örgütün açıklamasından: "Güvenlik Kuvvetleri Komutanının 'sıkı yönetim komutanı gibi' açıklamalarına karşı çıkan her kişi, örgüt ve parti, tarafımızdan desteklenmektedir. Bu yaşananlar, halkımızın iradesine saygısızlıktır. Barışa ve demokrasi sürecine engeldir. Ekonomik paketle Komutanın saldırılarının aynı döneme denk gelmesi tesadüf değildir. Yıllardır Kıbrıs Türkünün iradesini ayaklar altına alanlara karşı direnenler, vatan haini ilan edilmiştir. Barış ve demokrasiyi savunmak, kendi kendimizi yönetmeyi istemek vatan hainliği ise, biz bu vatan hainliğini yapmaya devam edeceğiz." (4.7.)

Yurtsever Birlik Hareketi Parti Meclisinin açıklamasından: "Özeyranlı'nın sivil yönetimi savunanlara yönelik saldırıları, eleştiriden de öte tehdittir. Sn.Komutan'ın son açıklamaları ile birlikte, basında çıkan TC kaynaklı "ekonomik paket", Kuzey Kıbrıs'ın TC'nin sömürgesi olmasının doğal sonucudur. Son açıklamalar, Kuzey Kıbrıs'ı gerçek anlamda kimlerin yönettiğini ve gelmiş geçmiş hükümetlerin idarelerinin nereye kadar uzandığını bir kere daha göstermiştir." (5.7.)

Türk-Sen Genel Başkanı Önder Konuloğlu'nun

açıklamasından: "Özeyranlı, TC'nin politikalarını kabul etmeyen Kıbrıslılara hain derken, Türkiye'ye karşı hain demek istiyorsa, böyle bir kavram mümkün olamaz. Çünkü Kıbrıslıların vatani Kıbrıs'tır, üzerine düşen de Kıbrıs'ın çıkarlarını savunmaktır. Ve bu çıkarlar her adımda Türkiye'nin çıkarları ile örtüşmeyebilir." (6.7.)

KKTC İşadamları Derneği ve Kuzey Kıbrıs Genç İşadamları Derneği'nin bildirisinden: "Batılı demokrasi anlayışı, Kıbrıs Türk halkı tarafından uzun süreden beri benimsenmiş ve yaşamımızın ayrılmaz bir parçası haline gelmiştir. Bu anlayış, atanmış şahısların seçimi işbaşına gelenlerin fikir, görüş veya politikaları üzerinde veto hakkı olamayacağını emreder...Bu sisteme iyi niyetle de olsa yapılacak her türlü müdahale, sağladığı fayda ile kıyaslanamayacak zararlara yol açacaktır." (6.7.)

Avrupa gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Şener Levent ve köşe yazarı Ali Osman dün tutuklandı. Yeni tutuklamalar bekleniyor...GKK Basın Bürosu açıklamasından: "Çok uzun süreden beri günlük bir gazete görünümü altında, aslında bir taraftan devleti yıkmak misyonuyla amansız ve ahlak dışı yayım yapan, ancak en önemlisi diğer taraftan devlet ve askeri sırlarla ilgili casusluk faaliyetleri başlatan bir şebeke, ilgili birimlerce çok yakından takip ve kontrol altında bulundurulmaktaydı...Bahse konu şebeke, elebaşısı ile birlikte ele geçirilerek tutuklanmıştır." (8.7.)

"Vatan hainliği yetmedi, şimdi de üstümüze casusluk çamuru atıldı! Aralarında CTP ve YBH'nın da bulunduğu 19 örgüt, Ali Nihat Özeyranlı'nın görevden alınmasını talep etti." (Avrupa'nın manşeti, 9.7.)

"5 tutuklu. Polis ekipleri dün ö.s. Şener Levent eşliğinde Avrupa gazetesinin merkez binasını, bürosunu ve matbaasını didik didik aradı." (Kıbrıs'ın manşeti, 9.7.)

"TC Genel Kurmaylığı adada barışı dinamitliyor! Kıbrıslı Türkler yok ediliyor! Ecevit faşistliğe mi soyundu? Dünya kamuoyuna çağrı: "Kuzey Kıbrıs'ta TC Genelkurmaylığının faşizmini durdurun! (Avrupa, 10.7.)

"Tutuklu sayısı altıya ulaştı (Kıbrıs, 10.7.)

KKTC Meclisinde dün konuşan Akıncı, polis ve itfaiyenin sivil otoriteye bağlanması konusundaki düşüncesinin değişmediğini açıkladı: "İtfaiyesini yönetemeyen bir ülke, ekonomisini yönetemez."

DP Genel Başkanı Serdar Denktaş: "Polis, İçişleri'ne bağlanamaz. Çünkü daha o demokratik olgunluğa erişemedik. Çünkü Eroğlu idaresinin buluşmadığı tek kurum GKK ve polistir."

CTP Genel Başkanı Mehmet Ali Talat: "Güvenlik Kuvvetleri Komutanı bizi birbirimize düşürmeyi, Kıbrıs Türkü ile Türkiye'yi birbirine düşürmeyi başardı...Cumhurbaşkanlığı seçimi döneminde seçime katılan Şener Levent'e polis tarafından temiz belgesi verildi. 1 Ocak 2000 tarihinden itibaren casuslukla suçlanmaktadır. İnanılır gibi değil. GKK'nın başına bir Kıbrıslı Türk subayın gelmesi gerekir." (11.7.)

Devlet ve askeri sırlarla ilgili casusluk faaliyetleri yaptıkları gerekçesiyle tutuklanan 4'ü gazeteci 6 kişiden 2'sinin dün serbest bırakılmasına karar verildi. (Birlik, 12.7.)

"Komplo skandala dönüştü: Fiyasko. Tepkiler çığ gibi büyüyor. 28 örgüt bir basın açıklaması yaparak, General'in görevden derhal alınması talebini tekrarladı ve yaşananları "fiyasko" olarak niteledi. Adli şube amiri Refik Öztünen, mahkemeye hiçbir ciddi delil sunmadı. (Avrupa, 12.7.)

Akıncı: "Vatan hainliği ve casusluk suçlamaları yanlış." (Kıbrıs, 12.7.)

Kıbrıs Türk Mücahitler Derneği: "İşgalci nitelemesi ihanettir." (12.7.)

"Rauf Denktaş: "Türkiye'deki bazı yayın organlarının devletin var olmadığını yazacak kadar ileri gitmeleri, Türkiye hep işi yapar demeleri büyük bir haksızlıktır...Güvenlik Kuvvetleri Komutanı konuşmalı mıydı? Konuştu. **Güvenlik Kuvvetleri Komutanı'ndan konuşmasını ben istedim.** Yazılanları görseniz illallah dersiniz...Türkiye adına konuşmadı, bizim memurumuz, bizim komutanımız olarak gördüğü çirkinlikleri, gördüğü yanlışlıkları artık dile getirmek mecburiyetinde bırakıldı, onun için konuştu. Ve bunları bizim yapmamız lazımdı...**Yurda döndüğüm zaman konuşacak çok şeyim olacak.**" (Kıbrıs, 13.7.)

Aralarında siyasi partiler de bulunan 31 sivil toplum örgütüne düzenlenen "Bu Memleket Bizim" mitingi, 18 Temmuz Salı akşamı Lefkoşa İnönü Meydanı'nda yapılacak." (13.7.)

7 gündür hücrede her türlü insanlık haklarından yoksun bulundurulmuş Şener Levent ve arkadaşları bugün yeniden yargıç huzuruna çıkıyorlar. Daha önce tutuklular hakkında hiçbir ciddi iddia ve delil ortaya koyamayan GKK ve Polis, olmayan bir şeyi yaratmak için adeta çırpınıyor: Suç yok, tezgah çok. KKTC ile ilgili gerçekçi yazılardan rahatsız olan Denktaş, "TC basını herkeşi gitti" diyor. Dikkat! Çok yakında Türkiye'de casus avı başlayabilir! (Avrupa'nın manşeti, 14.7.)

Ecevit: "KKTC bağımsız bir devlettir. Casusluk iddiası ile ilgili yargı işlemleri KKTC'nin iç sorunlarıdır." (a.a. haberi, 14.7.)

Denktaş Cenevre'den döndü ve sert konuştu: "Kıbrıs Türkünü Türkiye'den ayırmak ve Türkiye'yi gücendirmek isteyen kötü niyetli girişimlerle **devletin köküne kibrit suyu dökülmek isteniyor...**" Polisimizi idare edemezsek, hükümeti nasıl idare edeceğiz? sözünü gayet afakidir. Çünkü anayasayı bu halk yapmıştır. Anayasayı, bu halk referandum ile geçirmiştir. Anayasal bir kurum olarak ve geçici olarak ateşkes zamanında bu durum bu şekilde ayarlanmıştır. Değişmez mi? Değişir. Ama evvela hükümetler değişmelidir." (Kıbrıs, 14.7.)

CTP Genel Başkanı Mehmet Ali Talat'ın Yeni Düzen gazetesine özel demecinden: "Sayın Denktaş, Güvenlik kuvvetleri Komutanının sivil idareye yönelik davranışını kışkırttığını ve böylelikle Komutanın hükümete ve Başbakan Yardımcısına yönelik hakaret dolu sözlerinin de sorumluluğunu yüklenmiş oldu. **Bu sivil yönetimin Cumhurbaşkanı olması gereken Sayın Denktaş'ın, anti-demokratik yaklaşımların Kıbrıs Türk tarafındaki esas savunucusu olduğunu bir kez daha göstermiştir. Belki de casusluk (!) operasyonunun talimatı da kendi bilgisi dahilinde verilmiş ve bizi dünya önünde küçük düşüren son günlerin gelişmelerini teşvik etmiştir.**" (14.7.)

CTP Başkanı Mehmet Ali Talat'ın Radikal gazetesine yaptığı söyleşiden: "Avrupa gazetesi Kıbrıs'taki mücadelenin 'sembolü' haline geldi...**Ben bu gazetenin provokatör olduğunu hep söyledim.** Ama bizim de provokasyona gelmemize gerek yok. Örneğin bu gazete Türk ordusunun Kıbrıs'ı işgal ettiğini yazdı. Bunu söyleyeni temizlemeli mi? Hayır. İzah edeceksiniz. Öyle nitelenebilecek eylemler yaparsanız, söylediğini ispat edersiniz. Generaller bunu bile ayırt edemedi. Mesele bu." (Yeni Düzen, 17.7.)

Aralarında EKİM Gençlik'in de bulunduğu 6 gençlik örgütünün açıklamasından: "Son dönemlerde askeri otoritenin sivil yaşama yaptığı müdahale ve antidemokratik davranışlar, polisin sivil otoriteye bağlanması isteminin gerekliliğini bir kez daha gündeme getirmiştir." (Kıbrıs, 17.7.)

EKİM Kültür, Sanat Üretim Merkezi'ne dün sabah 02.30 sıralarında kimliği meçhul kişi veya kişilerce, kapısına benzin dökülerek yakılmak istendi...Alev alev yanan kapının asma kilidini demir kesme makasıyla kesen polis, olay yerine itfaiye ekiplerini çağırdı...Polis, kundaklama girişimiyle ilgili soruşturma başlattı. (Kıbrıs, 18.7.)

"Cumhurbaşkanı Denktaş, dünkü kabullerinde sert konuştu: **"Her devletin içerisinde öyle insanlar yetişir ki, 20 Temmuz'a 'işgal günü' diyebiliyor. Rum'un ağzıyla, "Benim memleketim işgal altındadır" diyebiliyor. Bu soysuzluğun sonu yok.** Onlarla biz ilgilenecek değiliz...Türkiye gelmeseydi biz bugün burada yoktuk. Bu nedenle 20 Temmuz'u 'yeniden doğuş bayramı' olarak kutlamaktayız. **Türkiye Kıbrıs'tan çıkmaz, çıkamaz.**" (Kıbrıs, 18.7.)

"Cumhurbaşkanı Rauf Denktaş, son günlerde KKTC gündemini meşğul eden ve "casusluk davasıyla ilgili peşpeşe açıklamalar yaptı ve tutuklanan gazeteciler için "Komplo yoktur" dedi. **"Şerefli bir komutanı komploculukla suçlamak, açıkça şerefsizliktir"** diyen Cumhurbaşkanı Denktaş, Türkiye'nin Kıbrıs üzerindeki haklarından fedakarlık yapılamayacağını vurguladı." (Kıbrıs, 18.7.)

Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Mustafa Akıncı'nın açıklamasından: "Tartışmalar içerisinde katılmadığımız, bizim de benimsemediğimiz unsurlar da olacaktır, onu da söylemekten çekinmeyeceğiz. **Mesela Kıbrıs'ta Türk ordusunun varlığını işgal olarak nitelemek yanlıştır.** Çünkü eğer 15 Temmuz olmasaydı, zaten 20 Temmuz olmayacaktı." (Kıbrıs, 19.7.)

"Devlet ve askeri sırlarla ilgili casusluk faaliyetlerinde bulundukları gerekçesi ile 11 gün tutuklu kalan Avrupa gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Şener Levent, Astsubay Vasfi Tütüncü ve eşi Pembe Tütüncü, dün çıkarıldıkları mahkemece serbest bırakıldı.

Casusluk davası ile ilgili yürütülen soruşturma kapsamında suça bağlayıcı yeterli şahadet bulunmadığı gerekçesi ile önce gazetenin köşe yazarlarından Ali Osman Tabak ve Harun Denizkan serbest bırakılmış, önceki gün de aynı gerekçe ile Mehmet İnancı salıverilmiş, böylece davada tutuklu sayısı üçe düşmüştü.

Askeri Mahkeme Yargıçı Emine Dizdarlı (*)'nın dünkü kararının ardından ise "Casusluk davası" ile ilgili tutuklu kalmadı. Casusluk konusu ile ilgili polis soruşturması devam ediyor." (Kıbrıs, 19.7.)

(*) *Emine Dizdarlı'nın babası da, geçmişte İngiliz casusu suçlaması ile Kıbrıs Türk liderliğine bağlı yeraltı örgütü TMT tarafından öldürülmüştü.* (H.E.)

"**Miting duyurusuyla ilgili görüş belirten Denktaş, bu duyurunun içinde maksatlı ve anavatanı yönelik suçlamalar ve havalalar estirildiğini ifade ederek, şunları söyledi:** "Bu gayet yanlıştır, bu halk bindiği dalı kesmemelidir. Bu halk yegane dayanağı ve desteği olan anavatanıyla arasına soğuk su dökmek isteyenlere yardımcı olmamalıdır. Bu büyük bir gaf olur, gaflet olur. Bunu maksatlı bir şekilde yıllardır yapmak isteyen pek küçük bir azınlık, ekonomik paketi sebep göstererek, ekonomiyle ilgili gösterilerin içine sızmak suretiyle, kendi menhus emellerine ulaşmak için bir fırsat bulmuş oluyor. Halk dikkatli olmalı ve bu toplantıların hedefi şaşırtılmamalıdır. Bindığımız dalı kesecek aşırılıklara varılmasın." (Yeni Demokrat, 19.7.)

Aralarında CTP ve YBH'nin de bulunduğu 35 örgütün ortak organize ettiği "Bu Memleket Bizim" mitingi dün akşam Lefkoşa İnönü Meydanı'nda yapıldı. **Mitinge 5 bini aşkın kişi katıldı...**Miting sırasında, programda olmamasına rağmen tutukluluğu dün sona eren gazeteci Şener Levent de kısa bir konuşma yaptı." (Kıbrıs, 19.7.)

Denktaş, önceki akşam "Bu vatan bizimdir" diyenlerin doğruyu söylediklerini kaydederek, şöyle konuştu: "Bu vatan bizimdir, çünkü bu sözü size, bize karşı değil, Rum'a karşı söylüyorlar herhalde, başka anlamı olamaz bu sözün. Bu vatan bizimdir, bu vatan Türk'ündür. Anavatan'ın himayesinde olan Türk'ündür." (Kıbrıs, 20.7.)

Denktaş'ın Anadolu Ajansı'na demecinden: "Genelkurmay Başkanı 'Delil yok' demiş. Genelkurmay Başkanı böyle birşey demedi. Yalan haberlerle kendilerini aklamamazlar. Deliller vardır. Delilleri ben gördüm. Başsavcılık dava hazırlayacaktır. Beraat etti diye bir hava yarattılar. Beraat yoktur, şartlı tahliye vardır. Benim tavsiyem, biraz yumuşasınlar, biraz yelkenlerindeki havayı indirsinler. **Aleyhlerine büyük bir suç vardır. İspat edilir, edilemez, başka meseledir, ama delil yoktur diyerek ve Genelkurmay Başkanı**

'Yoktur' dedi diyerek, hava basmasınlar. Ayıptır, seslerini kussınlar. Tahkikat devam ediyor, deliller toplanmıştır. Başlarına daha büyük bela açmasınlar. Biraz yavaşlasınlar. Üç buçuk kişi bizi Türkiye'den ayıramaz, bu mümkün değildir." (Kıbrıs/Yeni Demokrat, 21.7.)

Cenevre'de bulunan Rauf Denktaş'ın Hürriyet gazetesinin bir sorusuna yanıtı: **"Çare rejim değişikliğidir. Başkanlık sistemine dönmektir. Bu küçük ülkede çok başlılık olmaz. Denktaş başkan olur diye reddettiler. Halka, davaya yazıktır. Açık ilan ediyorum. Başkanlık sistemine dönsünler, garanti veriyorum, girmeyeceğim. Ama birkaç kişi daha garanti vermeli. Bu iş böyle gitmez. 26 yılda neler kaybettik. Çok üzülüyorum."** (Hürriyet, 24.7.)

KKTC'de rejimin değişmesi gerektiğine işaret eden Cumhurbaşkanı, kendisinin cumhurbaşkanı olmasının, bu değişikliğin şartı olmadığını belirtti. Denktaş şöyle konuştu: **"Ben nedense, cumhurbaşkanı olmamayı taahhüt ederim, ancak kimse sorumluluktan kaçtığını zannetmesin. Mudiler bana faks çekerek, sorunlarını çözemiyorsam istifa edebileceğimi belirtmişler. Görevden kaçtım gibi bir anlam çıkarılmasın. Ben acil tedbirler alınması için çağrıda bulunuyorum. Türkiye de bir değişiklik ve fedakarlık istiyor kanısındayım."** (Kıbrıs, 25.7.)

"KARA GÜN-Bankazedeler, sonunda patladı ve Cumhuriyet Meclisi'ni işgal ederek, her tarafı yakıp döküp, darmadağın etti; olaylara müdahale eden polis, mudiye "meydan dayagı" çekti...Polis, aralarında sendika başkanı ve parti yöneticilerinin de bulunduğu 60 kişiyi tutukladı. Tutuklamaların sabaha kadar sürmesi bekleniyordu." (Kıbrıs, 25.7.)

"Buharlaşan trilyonlar, 19 yaralı, 200 tutuklu ve binlerce acı...27-28 Ocak 1958'de, İngiliz valisinin askerleri bile, Ali Nihat'ın Çevik Birliği kadar acımasız ve insafsız değildi. **Ankara şahinlerinin Kuzey Kıbrıs atağı! İMHA"** (Avrupa, 25.7.)

"Vatan hainliği" edebiyatına devam. Hasipoğlu saçmaladı. Meclis Başkanı, dün düzenlediği basın toplantısında, mudi eylemini "Rum yanlısı partiler ve sendikaların kışkırtması" olarak değerlendirmek gafletine düştü. (Avrupa, 26.7.)

"KTÖS Genel Sekreteri Varol Öztuğ'dan ilginç iddia: **"Mudi eylemine başkanlık sistemi talep eden provokatörler katıldı. Güvenlik güçleri gerekli önlemleri almayarak, önce insanların Meclis'e girmesine fırsat verdi, sonra da bomba ve coplarla saldırdı."** (Birlik, 26.7.)

"Mudilerin mecliste yaptıkları eylemde, polisin gazetecilere yönelik tutumlarına gazeteciler tepki gösterdi. Gazeteciler, fotoğraf makinesi ve kamera bıraktı." (Halkın Sesi, 27.7.)

"Bankazedeler Eşgüdüm Komitesi Başkanı Avukat Ali Rıza Görgün, dün bir basın toplantısı düzenledikten sonra, tutuklandı...Önceki gün yaşanan olayların ardından tutuklanan 54 kişi dava okunarak,rahatsızlanan 4 kişi de dava okunmak üzere kefaletle serbest bırakılmıştı. (Yeni Düzen, 27.7.)

HALKIMIZ BU BOYUNDURUĞU TAKMAYACAK

(1. sayfadın)

beraber iktidar talebine. Hep beraber TC Lefkoşa Elçiliğine "Bayım sen burada yabancı ülke temsilciliği olarak " misafirimizsin" .Misafirsen misafirliğini bil" demeye.

Son bir uyarı da halkımıza. Bu paketin kamu görevlilerine yönelik bir paket olduğu propagandası yayılmak isteniyor. Bu çok yanıltıcıdır. Tüm üreten, tüketen halk yığınları acımasızca darbelenecektir. Saldırıların içeriğini herkes ayrıntısına kadar iyi öğrenmelidir.

Onurlu, kararlı yeni mücadelelere hep birlikte hazır olalım.

DEVİRİMCİ SANAT

İnsanlara sevmek ve paylaşmak yanında, inatçılığı ve bilinci veren devrimci sanat; insan "ben"ini, eşitlikçi özgürlük ütopyası örsünde şekillendiren değerlerin, etik ve estetik ölçekte genişletilmiş yeniden üretimidir.

Bu gün sanat adına yapılan ahlaksızlığa başkaldırıdır. Toplumsal gerçeklerle doğrudan ilişkisi devrimci sanatı, dünyayı değiştirme kavgasının sürekliliğine zorunlu kılar. Toplumsal kurtuluşun yeni ahlakına ve insanına çağrı niteliği taşır. Çünkü Spinoza'dan Kant'a, Nietzsche'den Sartre'a kadar bir çok felsefecinin temel konusu ahlak; insansal estetiğin davranışa yansıyan biçimidir.

Kapitalizm; insanın, ülkemizin ve dünyanın aklını, yüreğini ve estetik anlayışını köreltmektedir. Sevmeyen, düşünmeyen Kıbrıs toplumu ve dünya, ahlaksızlığın kollarında ve insan merkezli estetik ölçütlerin uzağındadır. Yerel ahlak ile, emperyalist zıtlaşmasının kollarında debelenen ülkemiz serbest piyasanın "yükselen değerleri", insanları sürüleştirecek alçaltmaktadır. "Mali götürme" ahlakı; çürüyen kapitalist yapının çürümesinde somutlanıyor.

Kıbrıs toplumu ve dünyanın yeni ahlakı elde etmesi için; önce kapitalizmi aşmayı arzulaması ve yeniden düş kurmayı öğrenmesi gerekiyor. Bu alanda devrimci sanata müthiş görevler düşüyor. Devrimci sanat insanlığa, yeniden düş kurmayı anımsatmak ve öğretmek zorundadır. Düşünmek ve sevmek, ahlakın beşiğidir, hayal ise gerçeklerin anasıdır... Ayrıca devrimci sanat; kapitalist ahlaksızlığın Kıbrıs'ından nefret etmeyi de körüklemektedir. Çünkü Kıbrıs'ta vazgeçiş

ve kaçışlarla yaşanan yaygın ahlaksızlık hastalığı, tarihin durup, koptuğu konjektürel bir kesitin ürünüdür.

Ama şiddetli bir yağmurun silinmiş eski yazıları duvarda tekrar ortaya çıkarması gibi, insanlık değerlerini de yeniden ortaya ancak devrimci sanat çıkarabilir. Yeni tarihsel sıçramaların trampeleni olur, aklın, duyguların ve iradenin araçsal kullanımına karşı, tarihsel-nesnel değiştirici kullanımı güçlendirmelidir. Devrimci sanat, sevdalı, bilinçli bir ısrardır. Keskin çizgili, öfkeli, ısrarlı olmaya özel önem verir. Bunalım ya da "hiçlik" edebiyatına sarılmaz.

İnsan sorununu, toplumsal ilişkiler bütünü de irdeleyen devrimci sanat "ben"i, daima toplumsal gerçeklerden hareketle tanımlar. Özeli genelleştirmez. "Ben" in bireyci hırçınlığını veya içe dönük kaçışlarını; toplumsal ilişkilerin "biz" inden kopuk ve "kendine dönmüş" açmazlarda aramaz. Abartılmış, anlamsızlaştırılmış "ben" eksensiz sanat; toplumsal ilişkiler gerçeğinden kopukluğuyla, kendine dönmüş sessizliğe gömülmektir. Oysa devrimci sanat için "biz" le ilişkilendirilmiş cüretkar "ben" için yaşam; ne dayanılmaz, ne erişilmez, ne de değiştirilemez değildir. O halde sorun, "ben" i abartmadan ve korkunun düşünme yeteneğini yok sayan bireycilik labirentinden çekip çıkartmaktır.

İnsan "ben"inin, "biz"siz bir anlamı olmadığının etik ve estetik ölçütlerini toplumsallaştırmaktır.

İşte tam da bunun için, devrimci sanat; yaygın postmodern saçmalıklı, pazar ekonomisi sanatına ve medya canavarına karşı, bıkıp usanmadan kavga etmek zorundadır.

Devrimci sanat, toplumdaki sınıf çıkarlarını ve siyasal grupların gelişmesini, bilinçli ve kararlı bir biçimde yansıtmaya gayret etmelidir. Sınıfsal aidiyet gerçeğini öne çıkarmalı ve sanatsal yaratısı, enternasyonalist-emek ütopyasına dayanmalıdır.

OGUZ ATAY VE TUTUNAMAYANLARI

20.yy.Türk edebiyatında edebiyat ölçütlerinin dışına taşarak idolleşmiş birkaç yazar vardır. Bunlar farklı alanlarda toplumun nabzını tutmuş, okurunun bayrağı olmuştur. Yazdıkları edebiyat türleri kilikikleri okurlarıyla bütünleşme biçimleri ve alımlanma düzlemindeki yaygınlıkları birbirlerinden farklı olsa da, bu birkaç yazarın ortak paydası içtenlikle yazmaları ve dile getirmeleridir. Belki de onları okurlarıyla böylesine bütünleştiren sözünü ettığımız bu özelliklerdir aynı zamanda. Nazım Hikmet ve Oğuz Atay'dır bu birkaç yazardan en önemlileri. Tanzimat'tan bu yana gelen "Gerçekçilik olan türk edebiyatı" yetmişli yılların başında, Oğuz Atay'ın romanlarıyla birlikte tarihinde en köktenci değişimini yaşar. Türk Romanı, köklerini Türk edebiyat geleneğinden almaz. Ne dinsel motiflerle süslü Divan Edebiyatı'ndan ne de somut gerçekliğin dışında bir fantaziler dünyasını yansıtan Halk Masalları'ndan izler taşır; tümüyle batı örneğine göre biçimlenmiştir.

20.yy. başlarında Türkiye'de romanın yeni yeni uç verdiği yıllarda, batı romanı, Türk romanının kendisinden örnek almış olduğu geleneksel-gerçekçi edebiyat anlayışını geride bırakmış Joyce'lar, Kafka'lar, Proust'larla farklı bir estetiğe doğru yol almaktadır. Batıda yerleşik biçim kurgu/yapı ölçülerini ters yüz eden öncü romancılar birbirini izlerken, aynı yıllarda yeni yaşam bulmaya başlayan Türk romanında ise "Değişiklik yalnızca konusal bağlamda olmaktadır".

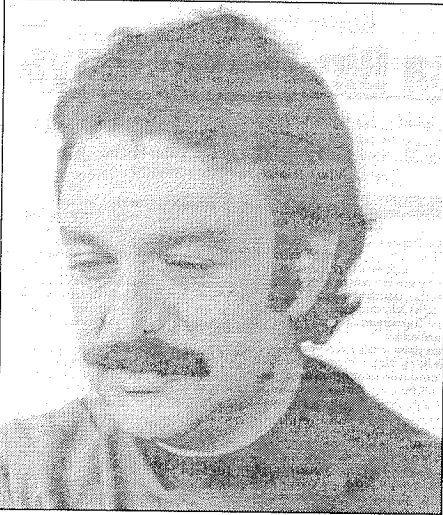
Başlangıcından bu yana etik ve siyasal çerçevedeki konusal kurgu kalıplarıyla üreten bir edebiyatın ortasına, yetmişlerin ilk yıllarında yabancı bir madde gibi girdi yapıtlarıyla Oğuz Atay, ellili yılların köy romanı döneminden ve altmışların -yalnız Türkiye'de değil, dünya genelinde- toplumsal sorunlara çözüm arayan eğiliminden sonra "birey"i ve onun iç dünyasını hedef alan ve bunu o güne değin Türk edebiyatının hiç tanımadığı biçim kurgu teknikleriyle sergileyen Atay, edebiyatımızda yeni bir dönemin başlangıcı oldu.

1972 yılında ilk romanı "Tutunamayanlar"ı yayınladı zaman dizinsel öykü anlamının derinliği, iç ve dış dünyalar arasındaki sınırların yok olduğu, farklı gerçeklik

disiplinlerinin farklı biçim düzlemleri ve anlatım öğelerine dayanılarak çok katmanlı verildiği romandı "Tutunamayanlar". Bu metinde toplum değil insanın iç dünyasıydı artık odağa yerleşen; insanın bilincinin kıvrımları, bilinçaltının labirentleri ve insanlığın ortak bilinç altının arketikleri imgeleliyordu. Roman dokusunda "Tutnamayanlar" türk edebiyatında "birey" in ilk başkaldırısının ilk köktenci belgesidir.

Bireyin kendini tanıması, kişiliğindeki çelişkiler, tüm açıklığıyla tanınması demektir. İnsanın yapısındaki bu çelişkileri, kurgusal düzlemde ana kişi Hikmet'i "karşı" parçalara bölerek somutlaştırır Atay. Akılcı hikmet, evli, erkek/burjuva hikmet, potolojik hikmet, içgüdülerinin buyruğundaki hikmet.... Tüm hikmetler birbirinin devamı ya da karşıtı özellikleriyle metni bir ağ gibi sarar bu romanda. Toplumun kaskacında yitirdiği benliği arayan çağcıl bireydir hikmet, Atay'ın "Tutunamayanlar" romanında da sözünü ettiği Kierkegaard'dan izler taşır. Onun var oluş sorunsalı yaşayan roman kişilerinin tümü uyumadıkları toplumsal düzeni terk etme eğilimi gösterirler. İç dünyalarına kaçarak reel dünyanın dışında kurguladıkları soyut yaşam "oyun" larında kendilerini bulmaya çalışırlar; yaşamı bilinçle oyunlaştırır.Birey "homoludens" tir onlar. "Oyunlar (...) gerçeğin en güzel

yorumlarıdır. Bizim gerçek dediğimiz şey de bazı güçlükler yüzünden iyi oynanamayan oyunlardır". Özde, "somuttan soyuta" doğru gerçekçileştirilen "iç dünya" yolculukları anlatır. Atay bize metinlerinde. Türk edebiyatının ilk iç dünya yolculuklarıdır bunlar, James Joyce's'un "ulysses"inden izler taşırlar "Tutunamayanlar"ın, başlangıçta bir karı ve iki çocuğun sorunlu saymanın konumundaki Turgut'u aynı türün örneklerinden dolayı "kayamehmeturgutgiller" in dünyasından kaçmak ister. "İçinde herkesin küçük bi payı olan çirkinlerin dünyasıdır burası". Mimarıyla, mühendisiyle, yazarıyla bütün aydınların rahatsız olmadan bir köşesine tutunmak için uğraştıkları çirkinliklerin yer aldığı bir dünya". Sakespeare'in çevresindeki yapaylıklara yozluklara dayanamayarak iç dünyasına kapanan melankolik prensi HAMLET'i toplumla uyumsuzluk içerisinde yabancılaşmış aydının simgesi olarak kullanır Atay romanlarında.

TAHSİN GÜNEYLİ

Cervantes'in düş dünyasında yel değirmenleriyle simgeleşmiş bir değer sistemine karşı çıkararak erdemlerini korumaya çalışan ünlü pikaros Don Kişot ise saf kişiliği ile bir aydın arke tipidir onun metinlerinde. Hristiyanların önderi isa da, çıkar gözetmez tutmu ve düzene karşı gösterişsiz direnişiyle bir peygamberden çok, bir "Tutunamayan" olarak boy gösterir Atay'ın romanında. Evrensel olan yerel olanla iç içe geçer bu romanlarda.

Yozlaşmış bir düzende "Tutunamamak" ise "olumlu" bir erdemdir Atay'da; çıkar guruplarının, günümüzün tanımıyla. "Çetesel" ilişkilerin dışında bir yaşam biçimi göstergesidir. "Tutunamayan"; kokuşmuşluğun boy hedefi olan aydınlık insandır; düşüncelerinden ötürü egemen güçlerin yerden yere vurduğu kişidir; gündelik yaşamda ise, "kitap okumakla manav tarafından altadılmaya engel olmamanın" çelişisini yaşar. Rant/prestiji/ güç çarkının dışında bir dünyanın adamıdır; somuttan çok soyut düzlemde. "Tutnamayanlar" romanının iki tutunamayanlarından biri Turgut, "yaşamak ölmek gibi değil" der. "Daha çok tehlike karşısında insan. Çoğunlukta değiliz. Ezilebiliriz. Biz". Aynı romanın diğer "Tutunamayanı" Selim ise "Beni kötü yetiştirdiler Annem de Babam da bana gerekli eğitimi veremediler, yaşamak için," diye yakını. "Korkuyu beklerken" öyküsünün ana kişisi ise ona "Yabancı olanlarla dolu, ucsuz bucaksız bir denizin ortasında yalnız başına kaldığını" (Korkuyu Beklerken 1988, 53) düşünmektedir. Atay 'ın böyle bir düzene tutunmaya karşı çıkan kişilerin içinde en çarpıcısı ise insanların arasında en aykırı giysi içinde tek sözcük söylemeksizin bir "turist" gibi dolaşan "beyaz mantolu adam"dır, bir tutunamayan "MİT"idir o; Atay'ın değişile disconnectus erectus'tur. Bir "Arayış" in yazarıdır Atay. Geleneksel edebiyatın gerçeği "bilen" ve bu "kesin" gerçeği okuruna aktararak onun doğru yolu bulmasını sağlamaya çalışan yazarından farklıdır. O, romalarında insanlara "kişiliklerini anlatır"; çünkü tüm sorunların kaynağı ve çözümün insanın kendisinde olduğunu düşünmektedir; çünkü kendini çözemeyen kişi, kendi dışında hiçbir sorunu çözemez" der Atay.

bir demet şiir

Aydın ADAMOĞLU
5.8.00, Londra

Heeey! Ne duruyorsun be,
at kendini denize;
geride bekleyen varmış, aldırma;
görmüyor mu sun, her yanda
hürriyet;
yelken ol, kürek ol, dümen ol,
balık ol, su ol
git gide bildiğin yere.

Orhan Veli

VURULMA

Gecenin koynunda
Filistin sokaklarına taşınan
yüreğim mi, düşünce mi,
şair midir bu akıp giden zaman?
beklenmedik bir sarsıntıyı
acıdan daha çok yaşarken insan.
Öyle bakıp durma yüzüme
kandır, göz yaşım değil akan.
Tarihin insafsızca
kara sessizliğinde gömülen
bir genç için
bir çocuk için vakitsiz vurulmaktır,
vurulmaktır zaman, anlıyor musun?
Çılgınlık belki susar diye
çekilip kuytu bir yere, içimde
gazete okumaya
bir şeyler yazmaya ara vermek midir,
ya da yitip gitmeyi mi düşünmektir?
Bilmiyorum ama;
yeter, yeter artık diyorum, anlıyor musun?
Çekilecek gibi değil olanlar,
bu vurulmalar anlatılacak gibi değil
yaşanılacak gibi değil
bu çirkeflik, bu soysuzluk
ve bu anlamsız savaşların
kucağındayken dünya
katlanılacak gibi değil, anlıyor musun?
Ne olur bakıp durma gözlerime,
gözlerim görmek istemiyor, kanıyor,
bu kara çağın insanı olmaktan
utanıyor ellerim,
ölümleri yazmaktan bıktı kalemim.
Anlıyor musun Montaigne, anlıyor
musun,
şenlikli gözlerine bakarken
bir çocuğun utanıyorum,
utanıyorum insanların suskunluğundan,
utanıyorum, anlıyor musun?

Nazlıcan

YAK MEŞALENİ

Yıldızlara doğru yükselen
sonsuz, büyük, sınırsız, dayanılmaz bir acı.
Sözlerin gücü yetmez anlatmaya,
çığlık atıp, haykırsam belki anlatabilirim.
Küf rengi madeni yüzler bu gün gördüğüm.
Haraç mezat satılan değerler,
dayanılmaz bir acı veriyor bu gün,
sinirlerim bir yay gibi gerili.
Bak sende, dön bir bak olup bitene,
yağdır lanetlerini Dante gibi
Ovidius gibi yağdır.
Ve, korkun yoksa çıldırmaktan
eğil de bak henüz görmediklerine.
Sanki kapkara bir mezara bakıyorum, konuşmaksızın,
kelimelerin gücü kalmadı artık anlatmaya
bu yozluğu, namussuzluğu, kokuşmuşluğu,
bunu anlatmak için
kelimeler değil, ateş gerekir.
Haydi yak elindeki
barış ve özgürlük meşalesini,
yürü artık üstüne
tüm çirkinliklerin, yürü üstüne.
Yarın çok geç olabilir.

Nazlıcan

Yıkılır yıkılmaz görünen
hiç bir şey
kalmaz olduğunca.
Buyuranlar verdiklerinde
son buyruklarını,
buyruk altındakiler
başlar konuşmaya,
yenilen kalk ayağa.
Her şeyi yitiren
dövüşe devam.
Anladıysan olup biteni
seni kim durdurabilir.
Bu gün yenilen
yarının yenenisidir.

Yani alçak gönüllü mü olalım,
ve "bu böyledir, böyle de kalsın" mı diyelim.
Ve susuzluk mu çekelim
bardağı görüp de
doluyu değil de boş olanı mı alalım.
Yani hep dışarıda mı durmalıyız,
soğukta mı oturmalıyız, çağrılmadıkça.
Bize öyle geliyor ki
karşı çıkmak en iyisi
ve en küçük sevinçten bile vazgeçmemek
ve kovmak yer yüzünden acıyı yaratanları,
ve sonunda yaşanır hale getirmek dünyayı.

Bertolt Brecht

GÜNEŞE DOĞRU

O gün gelecek
'Tavşan kulağı ve balarası'nı yazacağım
bir mayıs sabahı yarı gölgede
parmaklarım kenetlenmiş ensemde
dalıp dalıp da arının yaptığına
tavşanın kulağına ben de fısıldayacağım.

toprağı bütün yurdumun saksısında
3 karınca 2 solucan 1 örümcek
nasıl yaşarlarsa birlikte
nasıl severlerse saksıyı, toprağı, çiçeği
nasıl isterlerse suyu, havayı, güneşi
kelebek demem ama
bir karasinek gibi bileyip ellerini
ben de yaşayacağım.

O gün gelecek. O gün gelecek
özgürlük, süzgeçteki su
emek, arının kanatlarındaki sarı tohum
güneşe doğru uzanan bir çiçek
3 karınca 2 solucan 1 örümcek.

BİR DEMET ÖZGÜRLÜK ŞİİRİ

Sosyalizm, ekmeğimizde tuz,
kitabımızda söz,
ocağımızda ateş oluşu hürriyetin,
yahut başkası yelde,
sen yaprakmışsın gibi titremek.
Bunun tersi yahut...Sosyalizm,
devirmek dağları el birliğiyle,
ama elimizin öz biçimini,
öz sıcaklığını yitirmeden.
Yahut mesela,
sevgilimizin bizden
ne şan, ne para,
vefadan başka bir şey beklemeyişi.
Sosyalizm,
yurttaş ödevi sayılması
bahtiyarlığın,
ve hepsinin önemlisi,
çocukların ama bütün çocukların

AHMET AN'DAN YENİ BİR KİTAP:

“KIBRIS SORUNUNUN PERDE ARKASI”

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek'e yazılarıyla katkıda bulunan araştırmacı-yazar arkadaşımız Ahmet An'ın yeni bir kitabı yayımlandı. “Kıbrıs sorununun perde arkası: Adadaki İngiliz üsleri ve Amerikan tesisleri” adlı bu çalışma, İstanbul'daki Gelenek Yayınları'nın 31. ve Tartışma dizisinin 3. kitabı olarak çıktı. 92 sayfalık kitapta, ilk üç tanesi daha önce KSG'de yayımlanan şu 4 makale yer alıyor:

1. Adamızdaki İngiliz askeri üsleri mutlaka kaldırılmalıdır
2. Kıbrıs adası bağlantısız kalmalı, askerden arındırılmalıdır
3. Kıbrıs, batmayan uçak gemisi olarak kullanılmayı sürdürüyor
4. Kıbrıs üzerinden yapılan İngiliz ve Amerikan casusluk faaliyetleri

Kitabı bir sunuş yazısıyla okuyuculara tanıtan Gelenek Yayınevi, arka kapakta şöyle demektedir:

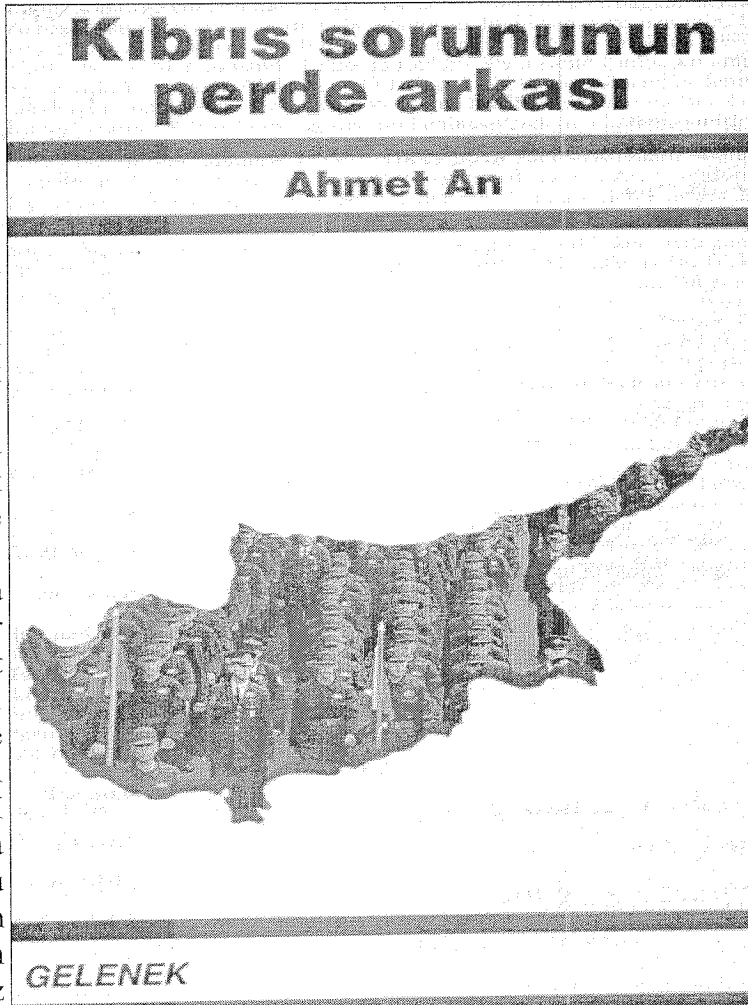
Akdeniz'in kritik bir noktasında bulunan Kıbrıs adası uzun yıllardır bölgeye dönük emperyalist planların merkezinde yer aldı. Emperyalist politikalar, Rum ve Türk egemen sınıflarının ürettiği ENOSİS ve TAKSİM politikalarıyla birleşince, adada yaşayan halklar kardeşlik yüzü göremedi. Yine kardeşliğin önündeki en önemli engel, adanın her iki tarafında da yer alan İngiliz ve Amerikan üsleri oldu. Bu üslerin, Ortadoğu ve Balkanlar'daki “dinleme” faaliyetleri ve silah depoları içinde “özel” bir yeri var. Türkiye ve Yunanistan'daki “kardeş” üslerle birlikte emperyalist birer “kompleks” olarak ele alınmaları gerekiyor. Bu çalışma, söz konusu bağlantıların ve daha ileri giden işbirliklerinin somut verilerini sunarken, adada gerçekten bağımsız bir alternatifin nasıl üretilebileceğini de tartışıyor.

TRODOS'TA YENİ ELEKTRONİK KULAKLAR

23 Haziran 2000 tarihli Rumca Haravgi gazetesi, Trodos dağındaki yeni elektronik dinleme servisi kurulduğunu yazdı. Habere göre, İngilizlerin Trodos'ta bulundurduğu ve uydu sistemiyle bağlantılı olan casusluk sistemleri yenileriyle değiştirildi. Somut olarak her yön ve açıdan elektromanyetik işaretler alabilen “Virtual” antenleri yerleştirildi.

Gazete, bütün dünyada özellikle de Avrupa'da büyük gürültü koparan Amerikan-İngiliz Echelon casusluk faaliyetlerinin, Anglo-Amerikanları rahatsız etmediğini, bunların dost ve düşmanı izleme sistemlerini daha da modernize ettiklerini yazdı. Haravgi'ye göre, bu sistemin bilgi toplama ve kaydetme olanağı çok

büyük olup, İngilizler, aynı bölgede bulundurdıkları büyük izleme radarlarını da çağdaşlaştırmak için inşa çalışmalarını yoğun bir tempoyla sürdürmekteydiler.

İNGİLİZLER, RUM RADARININ KALDIRILMASINI İSTİYOR

Eylül ayı ortasında Kıbrıs Rum basınında yer alan haberlere göre, Kıbrıs'taki İngiliz makamları, 11 Eylül 2000 tarihinde yerleştirilen kendi yeni radarlarının menzilini etkilediği ve parazit yaptığı gerekçesiyle, Trodos'taki Rum Milli Muhafız Ordusu radarının başka yere nakledilmesini istedi.

16 Eylül tarihli Mahi gazetesinin bildirdiğine göre, RMMO'nun radarı, birkaç gün önce başka bir yere taşındı ve İngilizlerin iddiasına göre şimdi bulunduğu noktada, eskisinden çok daha iyi izleme olanağına sahip oldu.

Alithia gazetesi de 21 Eylül tarihli sayısında, Rum Savunma Bakanı Hasikos'un yaptığı bir açıklamada, RMMO radarının yerinin hiçbir şekilde değiştirilmeyeceğini yineleyerek, İngilizlerin gündeme getirdiği meselenin siyasi değil, tamamıyla teknik olduğunu söyledi. İngiliz Üsler Komutanının Kıbrıs Cumhuriyeti Kuruluş Anlaşmalarını gündeme getiren konuşmasını da yorumlayan Hasikos, “Bu mesele anlaşmalar konusu değil” şeklinde konuştu.

DUNCAN CAMPELL'İN KONFERANSI

Echelon casusluk sisteminin faaliyetlerini ilk olarak ifşa eden İngiliz gazeteci ve fizikçi

Duncan Campbell, 13 Eylül akşamı Lefkoşa'nın Rum kesiminde “Echelon Sistemi'nin Kıbrıs'ta ve Dış Ülkelerdeki Çalışması” konulu bir konferans verdi ve konferans, halk yanında, yabancı diplomatlar tarafından da ilgiyle izlendi.

Haberi veren Rum gazetelerine göre, Campbell, Dikelya'daki Ay Nikola kampındaki radarın 1915'de kurulduğunu ve zaman içinde çok önemli bir casusluk merkezine dönüştüğünü söyledi. Buradan geniş bir bölgenin izlendiğini belirten Campbell, İngiliz üslerinin casusluk faaliyetleriyle ilgili yeni verilerin ortaya çıktığını, Trodos'taki istasyondan elektronik araçlarla İsrail ve diğer Ortadoğu ülkelerinin radarlarının fonksiyonunu izlediklerini söyledi. Haravgi gazetesine, ortaya çıkan yeni verilen şunlardır:

“İngilizler, Türk istilasından önce paramiliter grupların konuşmalarını izliyorlardı ve İngiliz üs askerlerinin Kıbrıs Türklerine yasa dışı silah sattıklarını açığa çıkardılar. Ay Nikola üssünde, Rusya'daki balistik füze denemelerini izleyen kavisli gözetim radarı var.”

BAŞYAZI

Önce kırkbir örgütün oluşturduğu komite kendi içinde ne tür bir mücadele verileceğini kavramamıştır veya kavramak istememektedir. Kavranın kökeninde sadece ekonomik paketin, bankalar krizinin veya Şener'in, Ali'nin, Mehmet'in tutuklanmasının yatmadığını, tam tersine bunların birer sonuç olduğunu görmesi gerekir. Sorunun kökeninde, Kıbrıslı Türk halkın sömürge rejiminden kurtuluş, yani bağımsızlık, egemenlik, demokrasi ve barış taleplerinin yattığını, yani sorunun siyasi boyutunun öncelikli ve belirleyici olduğunu görmesi, kavraması gerekmektedir.

Sorunun ancak ve ancak, anti-emperyalist, demokratik halk mücadelesi ile çözülebileceğini kavraması gerekmektedir.

Komite bir an önce bu doğrultuda bir siyasi iradeye sahip olmadığı takdirde, bugün yakalanan potansiyel halk hareketinin heba olacağı ve halkın T.C. egemenlerinin ve onların yerli işbirlikçilerinin acımasız ellerine teslim edileceği açıktır.

Biz KSG olarak, bu sivas iradenin sağlanması ve halka layık bir önderliğin oluşturulması için gereken siyasi program taslağını hazırlayıp bu sayımızda (Avrupa gazetesinde de yayınlandı) halkımızın ve Platformu oluşturan örgütlerin görüşüne sunduk. Amacımız bu taslağın bir an önce komitenin ve platformun somut programı haline gelecek şekilde dönüşmesi ve komitenin bir Cephe önderliği olarak Kıbrıs'ın siyasi sahnesine çıkmasıdır.

Kıbrıslı Türk halkın ve tüm olarak Kıbrıs halkının emperyalizmden kurtuluşu için böyle bir programın uygulanmasından başka çıkar yolu yoktur. TC egemenleri ve yerli ulşaklarına karşı halkın yükselmekte olan öfkesini iyi değerlendirelim ve doğru adımlar atalım. Anti-emperyalist Birleşik Cepheyi bir an önce oluşturalım

BU MEMLEKET BİZİM PLATFORMU PROGRAM ÖNERİSİ

AĞUSTOS
2000

GİRİŞ

Kuzey Kıbrıs'taki son gelişmelerde, Kuzey Kıbrıs'ın işçi-emekçi yurtsever entelektüellerinin çıkarlarını savunan siyasi, sendikal ve diğer örgütlenmeler açısından en önemli gelişme **Bu Memleket Bizim Platformu'nun (BMBP)** oluşmuş olmasıdır.

BMBP Kuzey Kıbrıs'taki tüm yurtsever-demokratik siyasi partileri, tüm sendikaları ve demokratik kitle örgütlerini bir araya getirmiştir.

Kuzey Kıbrıs'taki toplumun ezici çoğunluğu kendilerini Cumhurbaşkanı Denktaş'ın ve UBP-TKP hükümetinin değil de, BMBP temsil ettiğini ilan etmişlerdir.

40-50 bin mudinin temsilcisi olarak 2 bin civarındaki protestocu 24 Temmuz'daki eylemlerini Cumhurbaşkanı ve Hükümeti istifaya çağırان sloganlar eşliğinde yürütmüşlerdir. Daha önce de, 10 binden fazla katılımlı BMB Mitingi'nde 18 Temmuz'da haykırılmış olan bu sloganların ve bu sloganları haykıran halkın örgütleri olarak 41 örgütün ve onların birliğinin temsilcisinin BMBP olmasının başka hiçbir siyasi anlamı yoktur.

Cumhurbaşkanı kendisi bir sivil darbe hazırlamak istemiş olabilir, ama bizzat kendisinin de katkısıyla bugün Kuzey Kıbrıs'ta gerçek bir iktidar alternatifi, toplumun, halkın gerçek temsilcisi olarak BMBP oluşmuştur.

Şu anda, Kuzey Kıbrıs'ta halkın gönüllü desteğine sahip tek sivil güç odağı BMBP.

Halkın kendilerini temsil etmeye yetkili ve görevli kaldığı tek kuruluş BMBP.

Halkın BMBP'nun omuzlarına yüklediği görevi yerine getirmesinin yolu nedir?

Bu görevi yerine getirmenin bir tek yolu vardır. Cumhurbaşkanı ve hükümetin istifasını sağlayıp BMBP'nun seçimleri kazanarak Cumhurbaşkanını ve hükümeti kendi saflarından çıkarması, Cumhurbaşkanı ve hükümet olması. Yani iktidar olması. Başka türlü 41 örgütün, onların kitlelerinin ve temsilcilerinin talepleri olarak Cumhurbaşkanının istifasını, hükümetin istifasını ve **Bu Memleketin Bizim olmasını sağlamanın bir yolu yoktur.**

BMBP bunları başaramaz ise kendisini oluşturmuş olan örgütlere ve bu örgütlerin temsil ettiği kitlelere, yani Kuzey Kıbrıs'taki vatandaşların büyük çoğunluğuna karşı görevini yerine getirememiş olacaktır.

Dolayısıyla, bizi burada doğrudan ilgilendiren şey, yöneticileri tarafından bağımsız ve demokratik bir devlet olarak var olduğu iddia edilen KKTC şartlarında, vatandaşların BMBP'na sloganları ve eylemleriyle sunduğu demokratik isteklerini, BMBP'nun iktidar olması isteklerini yerine getirmek için BMBP'nun ne tür bir çalışma içinde olması gerektiğidir.

I. BİRLİK, MÜCADELE, DAYANIŞMA

Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK; UBP, TKP VE CTP'ye, parlamentoda milletvekilleri olan partiler olarak **Bu Memleketin Bizim** olmasını mümkün kılacak bir parlamenter ve Cumhurbaşkanlığı erken seçiminin düzenlenmesi önerisini sunmuştur. Bu öneriye karşı bu güne kadar süren vurdum duymazlıktan anlaşılan odur ki, bu partilerin hükümet kanadının ve hatta BMB Üyesi olarak CTP'nin parlamentodaki bileşimler üzerinden bir Cumhurbaşkanlığı ve parlamento erken seçimini zorlamak diye bir problemleri yoktur. Vatandaşların Cumhurbaşkanı istifa taleplerine rağmen Cumhurbaşkanı Cumhurbaşkanıdır. Vatandaşların Hükümet istifa sloganlarına rağmen hükümet hükümettedir.

Bu şartlarda Cumhurbaşkanı ve hükümetin parlamenter araçlarla istifalarını sağlamak ve yeni ve erken seçimler düzenlemek imkansızlaşmaktadır. Dolayısıyla BMBP'nun önündeki tek seçenek vatandaşların kendi taleplerinin ardında durmalarını örgütlemek, onları kendi taleplerini kazanmak için

BİRLİK, MÜCADELE VE DAYANIŞMAYA kazanmaktır. Vatandaşlar Bu Memleketin Bizim olması için BMBP üyesi bir Cumhurbaşkanı ve BMBP üyesi örgütlerin temsilcilerinden oluşan bir hükümet istediği oranda erken seçimleri elde etmek için hep BİRLİK olmak, demokratik yöntemler içinde MÜCADELE etmek ve DAYANIŞMA içinde olmak zorundadır. BMBP da, vatandaşın sivil temsilcisi olarak, bunu örgütlemek zorundadır.

1. **BİRLİK;** İktidar yönünde adımların atılabilmesi için açıktır ki bir elzem gereklilik vardır. O da BMBP'na gönüllü olarak katılmış tüm örgütlerin, siyasi partiler dahil tüm örgütlerin, BMBP'nun kararlarına uymasındır.

Bu meyanda parlamentoda milletvekili olan ve BMBP üyesi olan partilerin milletvekillerinin de bu kararlara uyması şarttır. O zaman da, daha şimdiden, CTP'nin milletvekilleri parlamentoda yapılan tartışmalar ve alınan kararlar konusunda kendi partilerinin tavırlarına göre değil, BMBP'nun kararlarına göre hareket etmelidirler.

Yani BMBP tüm örgütlerin merkezi örgütü, otoritesine uyulan merkezi örgütü haline gelmelidir.

Başka türlü, BMBP'nun vatandaşın ona yüklediği iktidar olma görevini yerine getirmesi mümkün değildir.

2. **MÜCADELE;** İktidar olmak, BMBP'ne **Bu Memleketi Bizim** yapma görevini vermiş olan vatandaşların mücadelesi sayesinde mümkündür.

Bu meyanda BMBP'nun imza kampanyası olumlu bir adımdır. Gel gelelim kitlelerin 18 ve 24 Temmuz ruhunu ayakta tutmaktan uzaktır. Mücadele vatandaşların haykırdıkları sloganları tekrar tekrar haykırmalarının imkanı yaratılarak, yani kitle eylemleri örgütlenerek kazanılabilir. Bu meyanda 1 Eylül Barış Günü eylemi bu sloganların haykırıldığı, vatandaşların BMBP'nu iktidara çağırdığı sloganlar attığı bir gün olarak ele alınmalıdır.

Ayrıca, BMBP'na üye tüm örgütler ve bilhassa sendikalar, daha bugünden örgütsüz olan tüm işçileri sendikalarda örgütlemeli, onların pek çoğunun kaçaklığını vb. kullanarak sizi **"gemiye yükler gönderirim"** diyen burjuvaziye karşı onları korumaya hazır bir güç odağının oluştuğu, onların artık sendikalaşabilip haklarını koruyabilecekleri onlara pratikte gösterilmelidir. Tüm yerli ve yabancı işçiler davaya kazanılmamış Bu Memleketin Bizim olması bir hayal olarak kalacaktır.

3. **DAYANIŞMA;** BMBP'nun bu güne kadar gösterdiği dayanışma becerisi, hapse alınan hiçbir demokrasi yalnız bırakmayarak ispatladığı bu yeteneği göz bebeği gibi korunmalıdır. Bu zorlu günlerde, kendilerine farklı rota çizen örgütler olabilir. BMBP'nun ciddiye almasını benimseyemeyen örgütler olabilir. Onlarla şu ana kadar sürdürülmüş olan dayanışma yine sürmeli, birlikte mücadelenin bu daha geri yöntemi katıyetle reddedilmemelidir.

II- EKONOMİK TEDBİRLER

1. TÜRKİYE IMF'SİNE HAYIR

Türkiye'de Coterrelli isimli, IMF'nin beşinci dereceden bir memuru kendi hazırladığı paketi Türkiye'ye empoze etmekle meşgul. Türkiye'de, kendilerini Türklük ve Müslümanlığın simgesi ilan etmiş aşırı milliyetçi, dinci ve sözde laik tüm burjuva partileri ve dahası silahlı güçler ve polis bu Coterrelli'nin empoze ettiği ve Türklerin ve Kürtlerin büyük çoğunluğu için, işçiler, köylüler, emekliler ve yurtsever entelektüeller için ekonomik yıkım anlamına gelen bu paketi onlara empoze etmek için gerekli siyasi ve diğer şartları hazırlamayı üstlenmiş durumdadır. İşte onların Türklük ve Müslümanlıkları bundan ibarettir. Türklerin ve Müslümanların büyük çoğunluğuna eza cefa çektirip, IMF'nin isteklerini yerine getirmek.

Şimdi tutmuş bu Türkiye partileri ve silahlı güçleri Kuzey Kıbrıs'a kendi beşinci dereceden memurlarını gönderip, kendilerine IMF'nin dikte ettiği ve

vatandaşları için yıkım anlamına gelen paketin bir türünü Kuzey Kıbrıs'a empoze etmek istiyorlar. Ve ne yazık ki, Türkiye'de karşılaştığımız manzara burada da karşımıza çıkıyor. Türklüğe dokundurtmadığını ve dokundurtmayacağını ilan eden Cumhurbaşkanı Denktaş tutmuş bu paketin aynen uygulanması gerektiğini ve dahası her ne pahasına olursa olsun uygulanacağını ilan ediyor. Hükümet ise bir yandan bu paketi iyileştirmek için taviz koparmaya çalıştığı görünüşünü verirken öbür yandan ülkemizin vatandaşları açısından bu paketin yıkıcılığını simgeleyen zamları ardarda devreye koyuyor. Onun eksik bıraktığını yine Türklüğe laf ettirmeyen Kıbrıslı ve Türkiyeli Türk burjuva kesimler mallarına yaptıkları aşırı zamlarla tamamlıyor.

Şu basit olgu BMBP ve onun üyesi örgütler ve vatandaşlar tarafından gayet iyi bilinmektedir; Türkiye IMF'sinin hükümetle birlikte oluşturduğu paketin vatandaşlar için anlamı yaşam standartlarının aşırı olarak düşürülmesidir. Bunun başka hiçbir anlamı yoktur. Son dönemde paket nasıl olsun tartışmaları yapıldığı iddia edilirken, paketin vatandaşlar için en önemli kısımlarını oluşturan zamlar ardarda yapıla gelmiştir. Bu zamlara karşı işçi, köylü, emekçi ve yurtsever entelektüellerin yaşam standartlarını koruma kavgası verilmesi, bu paketin esas amacı ve kaçınılmaz sonucu olan vatandaşların yaşam standartlarının düşürülmesi olayına izin verilmemesi gereklidir. Vatandaşlara ekonomik saldırı anlamına gelecek olan tüm gelişmelere karşı vatandaşları korumak BMBP ve ona üye tüm örgüt ve kişilerin kaçınılmaz görevidir.

Şu anda halî hazırda mevcut olan aşırı pahalılık ve bunların üstüne eklenen zamlar derhal geri alınmalıdır. Bu dönemde tüm ücretli ve köylü kesimin gelir kayıplarının burjuvaziden ve hükümetinden geri alınması için vatandaşlar sendikaları, örgütleri üzerinden taleplerini dile getirip **"hak verilmez, alınır"** sloganıyla eylemlerine başlamalı ve haklarını geri alıncaya kadar bu eylemliliklerini sürdürmelidirler.

2. **FİNANS VE BANKACILIK**
KRİZİ AŞMAK İÇİN VATANDAŞLAR DEĞİL, EKONOMİK
KRİZİN SORUMLUSU KİMLERSE ONLARDAN ALINMALI,
VERMEZLERSE ALINACAK.
KOOPERATİFLER HARİÇ TÜM BANKALAR DEVLETLEŞTİRİLECEK.

KOOPERATİFLER GERÇEK SAHİPLERİNE (ÜRETİCİLERE)GERİ VERİLECEK,
DEMOKRATİK OLARAK OLUŞTURACAKLARI MEKANİZMALARLA YÖNETMELERİ SAĞLANACAK

Bankalar iflas ettiğinde, bankaların mudilerden topladıkları paralara ne oldu? Açıktır ki bu paralar bankaların sahipleri tarafından kredi olarak kendi işleri için kullanıldı veya doğrudan para şeklinde başka bankalara aktırıldı. Her iki durumda da, bu paralar banka sahiplerinin ve/veya onların aracılığını yaptıkları şirketlerin, kişilerin elindedir. Ya para olarak, ya da şu veya bu şekilde mal olarak.

Dolayısıyla, bankaların iflası neden gösterilen krizin yükü, ücretler sabit tutulurken ücretli ve yoksul kesime yaşantıları için ihtiyaç olan ürünleri fahiş fiyatlarla satılarak, yani sadece mudilerden değil, mudiler de dahil tüm halkın paralarını burjuvazinin elinde toplayarak, vatandaşın yaşam standardını düşürerek çözümlenmek isteniyor. Kaldı ki, zamlar ve fahiş fiyatlar üzerinden vatandaşlardan toplanması planlanan paralar tüm mudilere ödenecek paradan kat kat fazladır. Daha önce banka operasyonlarıyla vatandaşlardan toplanan paralar

banka sahipleri ve çevrelerine aktarılırken, şimdi tüm halktan toplanan paralar yine bu çevrelere aktarılacaktır.

BMBP böylece planlara dayanan Türkiye IMF'si ve hükümet/Cumhurbaşkanlığı planlarının, yani şu meşhur 'paketin' uygulanmasına müsaade etmeyecektir.

Dolayısıyla bizim önerimiz ülkeyi dar boğazlara sürmüş olan ve sürmekte olan Kıbrıslı ve Türkiyeli Türk burjuvaların, bu krizin yaratıcısı olan bu bankacılar, patronlar şebekesinin bu krizin cefasını kendilerinin çekmesidir.

Açık olan şudur ki, bu krizin cefasını vatandaşların çekmesine BMBP göz yummayacaktır.

Dolayısıyla bizim önerimiz, tüm büyük imalat ve tarım işletmelerin ve bankaların karşılıksız olarak devletleştirilmesi, tüm büyük toprak sahiplerinin topraklarına karşılıksız olarak el konarak devletleştirilmesi ve böylece elde edilen tüm mal, mülk ve para imkanlarının devletin kontrolünde tüm halkın kullanımına sunulmasıdır.

Bugünkü ekonomik kriz onların ürünüdür. Bu krizden zarar görenler küçük çaplı burjuvalar dahil tüm halkımızdır. Bugünkü krizi dahi yine kendilerinin zenginleşmesi için kullananlar ve zenginliklerine zenginlik katmak için kullanmaya devam etmeye çalışanlar onlardır. Halka fahiş fiyatlarla mal satmaları ve zam üstüne zam yapmaları bunun en basit ispatıdır. Bu metodlarla kriz döneminde dahi daha zenginleşmiş olacaklar. 1940'larda Türkiye'de yaptıkları gibi.

Denktaş/Eroğlu 'düşman kardeşliği' Ecevit/Demirel ile elele yeni soygunları planlamaktadır.

Unuttukları küçük bir şey vardır. Burası Türkiye değil ve seneler 1940'lar değil. **Bu Memleket Bizim.**

Türkiye IMF'sinin diktası kabullenilerek, daha dün halkı soymuş olan ve bugün halkı dolandırmış ve dolandırmakta olan burjuvaziye ekonominin can damarları teslim edilerek şeffaflık elde edilemez.

Devletleştirilen tüm mal, mülk ve banka zenginlikleri (ki bunlara Kıbrıslı ve Türkiyeli Türk burjuvazinin ülkeden kaçırıkları zenginlik ve paralar da dahildir, yani onlar da devletleştirilecektir) tüm halkın denetimine sunulacak ve onların uygun buldukları bir plan ve program çerçevesinde kullanılacaktır. Kompüterler çağında bunu yapma imkanımız vardır. Tüm bu varlıklar devletleştirilir devletleştirilmez internet üzerinden tüm halkın bilgisine sunulacaktır. Böylece halkımız ülkemizin ekonomik potansiyelini bilecek ve bu potansiyelin en iyi kullanım tarzı rahatlıkla görülüp belirlenecektir.

Böylece oluşturulacak mekanizmada *herkesten yeteneği kadar alınacak, herkese yaptığı işin karşılığı*, herkesin gözetimi altında verilecektir.

Şeffaflık isteniyorsa, işte şeffaflık ancak böyle sağlanabilir.

Mudilerin kaybettikleri para varlıkları da işte ancak bu şekilde yani şerhli ve tüm vatandaşların çıkarına olan bir şekilde onlara tekrar iade edilebilir.

Kuzey Kıbrıs'ta kendi merkez bankamıza ve kendi para birimimize sahip olmanın tek yolu da budur. Para basmak isteyen elinde ya yüklü miktarda altın vb. değerli metal vs. olmalıdır, ya da tüm ülkenin zenginlikleri basılan paranın karşılığı olarak bir elde toplanmalıdır. Yani bu memleketin bizim olmasını gerçekten isteyenler ve dahası Türk Lirası'nın ülke ekonomisine verdiği zarardan kurtulmak isteyenler çözümü Dolar'da, Euro'da veya Kıbrıs Lirası'nda değil, **Kıbrıs'ın birliği sağlanamadığı oranda**, Kuzey'deki tüm büyük mülkiyetin devletleştirilmesi sayesinde mümkün olacak olan, kendi para birimimizin devreye sokulmasında aramalıdır. Bu mümkündür. Tüm büyük mülkiyetin devletleştirilmesi halinde, hele hele ülke dışına kaçırılmış olanlar da dikkate alırsa, bu mümkündür. Bu para birimi aynı zamanda ülke dışındaki Kıbrıslı emekçilerin de maddi desteğini alacağı için güçlü bir para birimi olabilecektir. Dahası biz böylece bir para biriminin Dünya'nın tüm işçilerinin de desteğini alarak aşırı güçlü bir para birimine dönüşebileceği iddiasındayız.

Kuzey Kıbrıs'ta kullanılacak para birimi açısından bizim önerimiz budur.

Ekonomik krize çözüm önerimiz de budur.

Krizin yükünü işçiler, emekçiler, emekliler, mudiler, yurtsever entelektüeller değil, krizin sorumlusu ve kriz üzerinden de zenginleşmeyi sürdürmeyi planlayan burjuvazi çekmelidir.

Ve Kuzey Kıbrıs'ın işçileri, emekçileri,

emeklileri, yurtsever entelektüelleri tüm büyük mülkiyete devlet üzerinden el koyarak, kendi para birimini basarak, ülkenin tüm varlığını internete koyup herkesin bilgisine sunarak sadece ve sadece kendilerini zenginleştirecek bir ekonomik düzen kurmaya muktedirler. **Krizden, burjuvazinin şamar çocuğu olmadan, yoksullukla karşı karşıya kalmadan tek çıkış yolu da budur.**

3. SANAYİ

Tüm büyük sanayi tesisleri kamulaştırılacak. Kapatılan tesisler aktif hale getirilecek. Sanayide teknolojik yatırımlara önem verilecek.

1974'ten sonra Rumların terkettiği sanayi tesislerinin büyük ve önemli bir kısmı TC kurumlarıyla ortak kurulan ve bir KİT olan Sanayi Holding çatısı altında toplanmış, bir kısım ise savaş ganimetçileri arasında paylaşılmıştı. Ancak Sanayi Holding'in egemenlerinin bilinçli olarak üretimi yok etmek için işbirlikçileri vasıtasıyla uyguladığı ekonomik, mali ve gümrük politikaları, modası geçmiş teknoloji, ulaşım zorlukları nedenleriyle gerek iç gerekse dış piyasalarda rekabet gücünü yitirmiştir. Halen devrede olan sanayi tesislerinin hemen hiçbirini tam kapasite ile çalışmamaktadırlar. "Serbest pazar", "liberal ekonomi" politikaları üretimin durması ve Kuzey Kıbrıs'ta ekonominin batması sonucunu getirmiştir. **Burjuvazi artık bu sorunu çözemez.**

BMBP hükümeti öncelikle tüm büyük sanayi tesislerini ve işletmelerini kamulaştıracak, atıl veya düşük kapasite ile çalışan sanayi tesisleri yeniden çalışır hale getirecektir. Yeni oluşturulacak mali politika ile yeni teknolojik yatırımlar yapılabilecektir. Merkezi planlama ile gerek ülkenin ihtiyacını karşılayacak gerekse ihracat imkanı olan ürünlerin tekrar üretilmesine geçilecektir. Gümrük ve koruma tedbirleri ile yerli üretim teşvik edilecektir.

4. TARIM

1974'ten sonra Rumların terk ettiği tarımsal ve diğer (arsa, tarım dışı vs) araziler hala daha bir ganimet ve paylaşım konusudur. Toprak arazi spekülörlerinin ve egemen çevrelerin ellerinde toplanmıştır. Küçük üretici, yıllardan beridir süren kuraklık, var olan kısıtlı su kaynaklarının egemenlerin yağma politikası sonucunda bilinçsizce ve hoyratça harcanması, TL'nin enflasyonist baskısı yüzünden girdi maliyetlerinin yüksek, üretilen ürünün satış fiyatının düşük olması, teknolojik gerilik, plansız ve dağınık küçük çaplı üretim, T.C'nin dayattığı ekonomik rejim nedenleriyle artık tarımsal üretim yapamaz hale getirilmiştir. Bu rejim altında tarımın tekrar bir ekonomik güç haline getirilmesi olası değildir. Tarımı da ancak BMBP hükümetinin alacağı tedbirler ve üretim politikaları bir ekonomik güç haline dönüştürebilir. Tarım politikasının ana hatları:

- Büyük tarım işletmeleri kamulaştırılacak,
- Atıl durumda olan tarım arazileri kamulaştırılacak,
- Tarımda verimliliği artırmak için;
 - Demokratik kooperatif yasası hazırlanacak,
 - Tüm üreticilerin, çiftçilerin üretim kooperatiflerine katılması teşvik edilecek, gereken yerlerde toprak konsolidasyonu ve kamulaştırmalar yapılacaktır,
 - Var olan devlet çiftliklerinin yanına yenileri de kurulup kooperatif işletmelerine örnek ve destek oluşturulacak,
 - Tarımda en yeni teknolojinin kullanılması devlet çiftliklerinde ve ko-oplarda teşvik edilecek
 - Kuraklığın getirdiği zararı en aza indirebilmek için yeraltı su kaynaklarının kullanımı kamulaştırılacak. Güney Kıbrıs ile anlaşarak Türkiye'den boru ile su getirilerek ihtiyacının giderilmesi çalışılacak.

5. TURİZM

1974'ten sonra Rumların terk ettiği hazır turizm tesislerinin bir kısmı Turizm İşletmeler adı altında bir KİT'te toplanırken bir kısmı da T.C'den gelenler dahil savaş ganimetçilerine peşkeş çekilmiştir. Tİ, yine egemenlerin arpalığı olarak kullanılması, kötü ve bilinçsiz yönetim ve burjuvazinin tesislere bir an önce el atma açgözlülüğü nedenleriyle edilmemiş ve tesisler T.C'li kara paraya peşkeş çekilmiştir. Hoteller

kumarhaneye dönüştürülerek kara para aklama merkezleri haline getirilmişlerdir. Tüm bunların yanında turizm, T.C'nin baskısı yüzünden direk ulaşımın olmaması, KTHY'nın büyümesine olanak tanınmaması, yüksek maliyetler ve dolayısıyla pahalı hizmet ayrıca yetersiz ve kalitesiz hizmet nedenleriyle kalkınacak yerde her yıl daha geriye gitmekte, tüm rekabet gücünü kaybetmektedir.

- KTHY tümüyle kamulaştırılacak,
- Ulaşımında direk uçuşlar sağlanacak,
- Rumlardan kalan ve yabancı sermayenin elindeki tüm turistik tesisler kamulaştırılacak,
- Hoteller tümüyle kumarhanelerden arındırılacak,
- "Gece klübü" adı altındaki batakhaneler kapatılacak,
- Tüm kıyılar halka açık olacak.

6. TİCARET

Özellikle Özal dönemiyle birlikte TC egemenleri kendi üretimlerine pazar garantisi -küçük dahi olsa- sağlamak için K. Kıbrıs'ta ticareti teşvik etmişler ve kendi ülkesinin üretimiyle hiç ilgilenmeyen, tamamen ithalata dayalı bir ticaret burjuvazisi geliştirmişlerdir. 1974'ten beridir K. Kıbrıs'ta hüküm süren işbirlikçi rejimin yönetimi tamamen bu ticaret burjuvazisi tarafından oluşturulmuş, beslenmiş ve desteklenmiştir. 1974 sonrası savaş ganimetleri ve halkın gasbedilen Kıbrıs Lirası mevduatları ile işe başlayan bu savaş vurguncuları sınıfı aynı açgözlü, ganimetçi ve gasp alışkanlıklarını ve düzenlerini sürdürmektedirler. İthal ettikleri malları denetimsiz ve fahiş fiyatlarla satarak emekçi halkı acımasızca sömürdükleri yetmezmiş gibi, kurdukları bankalar vasıtasıyla halkın elindeki birikimlerini de gasbetmişlerdir, besleyip destekledikleri rejimin yardımları ve olanakları ile.

BMBP hükümeti;

- Tüm büyük ticari işletmeleri kamulaştıracaktır.
- İthalat ve ihracat rejimi halkın çıkarlarına göre yeniden düzenlenecektir.
- İthalattaki stratejik mallar ve tüm ihracat devlet eliyle yapılacaktır.
- Yurt dışında belli merkezlerde ticaret büroları kurulup ihracat ve dolayısıyla ihracat ürünlerinin üretimi sağlanacaktır.
- Yerli üretimi teşvik edici gümrük önlemleri alınacaktır.

7. EĞİTİM - KÜLTÜR

Ülkemizde eğitim tamamen, tüm çağdışılığı ile birlikte, TC eğitim sistemine endekslenmiştir. Bu sistem eğitimi okullardan çıkarmış ve burjuvazinin ağzının sularını akıtan bir ticari sektör haline getirmiştir. Eğitim özelleşmiş ve parası olanın tüketebildiği bir meta haline getirilmiştir. Gerek eğitimde gerekse kültürel yaşamda K.T. halkı üzerinde bir asimilasyon, Türkleştirme politikası sürdürülmektedir. K.T. kültür ve sanat yaşamının gelişmesine izin verilmemekte, özgür ve demokratik bir basın-yayın ortamına izin verilmemekte, K.T. halkının çağdaş bilim, teknoloji, kültür ve sanat ortamına ulaşılmasına izin verilmemektedir.

BMBP hükümetinde;

- Eğitim 17 yaşına kadar zorunlu ve her safhada parasız olacak,
- Eğitim politikaları yeniden belirlenip şövenizm ve bilim-dışılıktan arındırılacak,
- Tüm özel üniversiteler kamulaştırılıp özerk ve bilimsel bir yapıya kavuşturulacak. Üniversite sayısı ihtiyaca uygun hale getirilecek.
- Halkın sesini duyuracak basın-yayın organları desteklenecek,
- Kültür - sanat kurumları desteklenecek, devlet bu gibi kurumlara bizzat öncülük edecektir.

8. SAĞLIK

Eğitimde olduğu gibi sağlık politikası da tamamen çağdışı düzene oturtulmuştur. Paraya dayalı fakat buna rağmen kötü, bilimsellikten ve çağdaş teknolojiden ve hizmet anlayışından uzak bir düzen. İnsanımız, parası varsa tedavi için yurt dışına gitmekte, parası yoksa oturup ölümü beklemektedir. Gözü paradan ve sömürden başka birşey görmeyen, tedavisi mümkün ölümcül bir hastayı Güney Kıbrıs'a göndermeyip ölüme terk edebilecek düzeyde insani değerlerini yitirmiş bir egemen sınıftan bu ülkenin sağlık sorunlarını gidermesi beklenemez. BMBP hükümetinde;

a) Herkese parasız sağlık hizmeti verilecek,
b) Sağlıkta özelleşmeye mücadele edilmeyecek,
c) Devlete bağlı "bölge/mahalle hekimliği" sistemi oluşturulacaktır.

9. SOSYAL GÜVENLİK

İşçi ve emekçilerin yılların ürünü birikimlerini Sosyal Sigorta ve İhtiyat Sandığı adı altında oluşturulan ve burjuvaziye karşılıksız bedava sermaye yaratan şebekeye son verilecektir. Yeni oluşturulacak tek güvenlik sistemi yasası altında tüm emekçilerin iş güvenliği, sağlık güvenliği, emeklilik hakları tamamen devlet güvencesi altına alınacaktır.

10. İşçilerin sınırsız ve engelsiz örgütlenme (sendikalaşma) hakkı hayata geçirilecektir.

III. KIBRIS SORUNUNUN ÇÖZÜMÜ

Bugünün dünyasında olduğu gibi Kıbrıs'ta da her sorunun iki zıt çözüm türü vardır. Bu çözüm türlerinden ya birini, ya da diğerini seçmek zorunluluğu da kendini bilhassa kriz dönemlerinde empoze eder.

1. KIBRIS SORUNUNUN ÇÖZÜM YOLLARI VE SORUNLARI

Ulusların kendi kaderini tayin hakkının uluslararası hukuk çerçevesinde kazandığı bir şekil, ülkelerin sınırlarının ihlal edilemezliği ilkesidir. Bu ilke çerçevesinde 1960'da kurulan Kıbrıs Cumhuriyeti'nin sınırlarının ihlal edilemezliği ilkesi yürürlüktedir. Bu çerçevede KKTC diye bir devletin varlığı enternasyonal hukuk çerçevesinde Türkiye dışında hiçbir devlet tarafından resmen kabullenilememektedir.

Kuzey Kıbrıs'ta siyaset yapmakta olan bizler, KKTC'yi tanısak Kıbrıs Cumhuriyeti tarafından, tanımasak KKTC tarafından hainlikle suçlanmaktayız.

BM'ler tarafından çizilen parametreler KC'ni tanımakta, KKTC'yi tanımamakta ve fakat aynı zamanda iki toplumu tanıyıp, 1974 sonrası ortaya çıkan durumun çözümü için iki toplum "liderinin" görüşmeleri üzerinden hareket etmektedir. Bu çerçevede KC'nin Cumhurbaşkanı Kıbrıslı Rumların temsilcisi olarak ele alındığı oranda, ve Kıbrıslı Türkler onlardan ayrı olarak temsilcisini seçmeye zorlanmaktadır, ne de olsa BM Parametreleri'ne uygun çözüm bunlar arası, iki temsilci arası görüşmeler üzerinden ortaya çıkacak bir çözümdür. Kıbrıslı Türkler nasıl olacak da temsilcilerini bu görüşmeye gönderecek? Seçim şart. Bu da şu veya bu türden bir siyasi yapılanmayı, ister KTFD olsun ister KKTC olsun, veya başka bir şey olsun, siyasi bir yapılanmayı Kuzey'den, Kıbrıslı Türklerden talep etmektedir.

Cumhurbaşkanı Denktaş'ın defalarca tekrarladığı ve herkesi alıştırma çalıştığı de facto durum bunu yansıtmaktadır.

Öyle veya böyle, ama mutlaka Rum-Türk diye bölünmüş Kıbrıs toplumundan, Rum-Türk temsilciler seçilip BM çatısı altında, onun parametrelerine uygun çözüm istenmektedir.

Bu gelişme, Güney'de KC'nin, Rumların, EOKA'cı Klerides, Kuzey'de KKTC'nin, Türklerin TMT'ci Denktaş tarafından temsiline yol açmıştır.

Bu şartlarda birinci olarak, bizim açımızdan KKTC'nin Denktaş tarafından temsiline bir son vermek, bu temsilcinin BMBP üyesi bir kişi olmasını sağlamamız gerekmektedir. Yani KKTC'nin Denktaş ve Ecevit tarafından ilan edilen bağımsız varlığından hareket ederek iktidarın BMBP tarafından seçimlerle kazanılması şarttır. Bu görev yerine getirilmedikçe Denktaş ve Klerides tarafından BM çatısı altında, BM parametreleri çerçevesinde yürütülen anlaşmalardan fazla ümitkar olmamak gereklidir.

BMBP iktidara gelip, BM çatısı altındaki görüşmelere kendi temsilcisini gönderdiğinde ise, Güney hala daha Klerides gibilerinin yönetimi altında kaldıkça, eski ve yeni EOKA'cılar KC hükümetini kontrol ettikçe, bir BMBP hükümetinin BM Parametreleri çerçevesinde dahi olsa EOKA'cıların hükümeti ile anlaşma sağlayabileceğini düşünmek de zordur. **Buna rağmen BMBP hükümeti Güney ile federal bir çatı altında birleşme politikasını savunacak ve bu uğurda elinden geleni yapacaktır. Bu mümkün olmadığı müddetçe karşılıklı saygıya dayalı iyi ilişkiler kurmak, halklar arasındaki barış ve kardeşliği korumak ve geliştirmek için var gücüyle çalışacaktır.**

BMBP hükümete geldiği andan itibaren;

- a) Tüm ada çapında serbest dolaşımı,
- b) Serbest mal ve hizmet (ticaret, bankacılık, turizm vs) değişimi,
- c) Maraş'ın eski sahiplerine iade edilmesini,
- d) Havaalanının açılmasını gerçekleştirecektir.

Kıbrıslı Rum emekçilerin ihtiyaçları ve beklentilerine yanıt verecek her türlü uygulamayı yürürlüğe koyacak.

Kıbrıs sorununa BM Parametrelerine uygun tek çözüm hem kuzeyde hem de güneyde vatandaşların gerçek temsilcilerinin, Rum ve Türk şovenizminden arınmış olan gerçek temsilcilerinin BM çatısı altındaki görüşmelerde iki toplumu temsil etmesi, bir araya gelmesi şartlarında mümkündür.

Başka türlü, yani Güney'de Kleridesler, Kuzey'de Denktaşlar hükmü sürerken BM çatısı altında, BM parametrelerine uygun çözüm beklemek palavrayla iştilal etmek, iktidara gelme yükünden kurtulmak için kuru gürültü çıkarmaktır.

Ya Kuzey'de ve Güney'de halkın anti şoven, anti-emperyalist temsilcileri iktidara gelir ve görüşmeler onlar arasında yürür ve sorun çözülür; ya da 26 yıldır süren görüşme palavraları ve karşılıklı silahlanmalar, karşılıklı anavatan desteği aramalar devam eder.

Biz hem Kuzey'de, hem de Güney'de halk iktidarının, anti-emperyalist, anti-şovenist iktidarların kurulmasını Kıbrıs sorununa BM çatısı altında ve BM parametreleri içinde çözümünün öncülleri olarak görmekteyiz.

Bu öncülleri elde etmeye yönelmeyen her bir siyasi parti ve kuruluşun, yani çözümü Kıbrıs halkının ellerinde görmeyen her bir siyasi parti ve kuruluşun, çözümü Kleridesler ve Denktaşlara bırakan her bir siyasi parti ve kuruluşun kendilerini ve vatandaşları burjuvazinin kanlı ellerine terk ettiği görüşündeyiz.

Çözüm isteyenler ilk önce halkın gerçek temsilcilerinin iktidarı için çalışmasını öğrenmeli ve bunu başarmalıdır. Bu görev yerine getirildikten sonra çözüm hiçbir sorun yaratmayacak, deyim yerinde ise kendiliğinden ortaya çıkacaktır.

Bu görev yerine getirilmedikçe burjuva şoven güçler arası görüşmeler üzerinden bir çözüm elde etmenin tek yolu şu veya bu büyük emperyalist gücün veya onunla birlikte ittifaklarının kendilerini diğer büyük emperyalist güçlere ve Türkiye, Yunanistan, KC ve KKTC'ye empoze etmesi üzerinden mümkün olacaktır. Böylesi bir empoze için Kuzey ve Güney arasında yeni bir savaş çıkarılması da ihtimaller arasındadır.

2. BİRLEŞMİŞ MİLLETLER PARAMETRELERİ

BMBP bu parametreleri hiç tartışmadan kabullenmesi kabul edilemez bir önermedir.

BM Zurih ve Londra Antlaşmaları'nı temel almaktadır. Bu antlaşmalar üzerinden Kıbrıs'ın yüzde beşi İngiliz hükmü altındadır. İngiltere, Yunanistan ve Türkiye'nin ada üzerinde hakları kabullenilmiştir. **Tüm bunlar Bu Memleketin Bizim olmasının önüne konmakta olan emperyalist dayatmalardır.**

Kuzey'de kurulacak olan bir BMBP cumhurbaşkanlığı ve hükümeti bu antlaşmalara ve bu üç ülkenin bu antlaşmalar üzerinden ülkemiz üzerinde hak iddialarına BM nezdinde itiraz etmeyecek midir?

Biz edilmesi gerektiği, bu hakların ülkelerin sınırlarının ihlal edilemezliği ilkesine tamamen ters düştüğü görüşündeyiz.

Biz hiçbir burjuva ülkenin ülkemiz üzerinde hak iddia etmesini, ülkemiz toprakları üzerinde kendi askerlerini ve üslerini bulundurmasını kabullenmiyoruz. Bu Memleket Bizim dediğimizde anladığımız temel kıstaslardan birisi de budur. Ülkelerarasında baskı ve zora dayalı ilişkileri kabullenmiyoruz.

Yani BM parametreleri deyip, bu parametrelere uygun bir yapılanmayı kabullenmek bizce BMBP Cumhurbaşkanı ve Hükümeti'nin kabullenebileceği bir yapılanma değildir. Bu yapılanmaya karşı BM nezdinde itiraz hakkımız saklı kalmalı ve dahası bugünden açıkça ilan edilen ikibinli yıllarda dünyamızda sömürgelere yer yok. BM'nin de sömürgeliğe göz yumma hakkı yok.

IV. TÜRKİYE, YUNANİSTAN VE AB (İNGİLTERE) İLE İLİŞKİLER

Cumhurbaşkanı Denktaş, Başbakan Eroğlu'ndan tutunuz, Türkiye'nin başbakanı Ecevit, Dışişleri Bakanı Cem ve hatta Genel Kurmay'ın başı olarak Kıvrıkoğlu, KKTC'nin ayrı ve bağımsız bir ülke olduğunu ilan etmişlerdir.

Tabii ki söz başka bir şey, gerçek başka şeydir. Edilen sözlerin gerçekle uzaktan-yakından bağı olmadığı herkesin, bilhassa da BMBP'nun ve ona şanlı bir görev yüklemiş olan Kıbrıs'ın Kuzey'indeki halkımızın gayet iyi bildiği bir olgudur.

Gel gelelim bu sözler edilmiştir. Ve bu sözler bizim kabulümüzdür. Dahası bu sözler BMBP Cumhurbaşkanı ve hükümeti üzerinden de gerçeğe dönüşecektir.

Bu meyanda, Türkiye de dahil yukarıda sayılan tüm ülkelerle ilişkiler farklı ülkeler, farklı devletler arası ilişkiler olarak ele alınmalıdır. Eminiz TC ve KKTC "sorumluları"nın bu tespiti bir itirazları olmamalıdır. Bağımsızlığımızı ilan eden ne de olsa onlardır.

Öyle yapıldığında, birincisi BMBP Türkiye ile olan ilişkilerini yeniden düzenlemeli, Türkiye ile mevcut tüm askeri ve diğer gizli ve açık anlaşmaları gözden geçirmelidir. Bu gözden geçirmenin BMBP hükümeti tarafından yönetilen Kuzey Kıbrıs açısından, TC ile mevcut tüm askeri bağların koparılması sonucunu vermesi kaçınılmazdır. Ülkemizin yüzde doksanından fazlasının TC'nin askeri yasak bölgesi olmasına göz yumulamaz. Bu ilişkinin eşit devletlerarası bir ilişki temelinde yürütülmesi şartlarında Kuzey Kıbrıs'ın güvenliği TC askeri güçleriyle olan bağlar nedeniyle tehlikeye atılamaz.

"Barış Kuvvetleri" olarak bilinen tüm TC askeri güçleri derhal geri çekilmelidir. TC, BMBP hükümetince yönetilen Kuzey Kıbrıs'a dostça davranmak istediği oranda bu geri çekiliş o ordunun elindeki tüm silah ve malzemenin Kıbrıs Güvenlik Gücü'ne devri ile birlikte olmalıdır.

Yunanistan'la olan ilişkilerinin en önemli tarafı Kuzey Kıbrıs değil, KC olacaktır. Onların da Kuzey Kıbrıs'ın Türkiye'ye karşı takındığı tavrı Yunanistan'a karşı takımları gereklidir.

Bu çerçevede Türkiye ve Yunanistan'ın Zurih-Londra antlaşmalarından doğduğu iddia edilen eşit olmayan "hakları" da ortadan kalkar ve Kıbrıs, Türkiye, Yunanistan arasında eşit siyasi ve askeri ilişkilerin zemini hazırlanmış olur.

İngiltere bilindiği gibi AB üyesidir. Gel gelelim ulusların eşitliğini çok savunduğunu söyleyen AB, İngiliz emperyalizminin ülkemizdeki üslerine karışmamayı hali hazırda üstlenmiş durumdadır. Ülkemiz topraklarının yüzde beşi AB dışıdır. İngilizlerin Kraliçeleri'nin malıdır. Tıpkı Cebelitarık gibi.

Biz AB ve İngiltere ile eşitlik temelinde ilişkilere girilmesine karşı değiliz. Çözüm ile birlikte AB üyeliği anlayışını yukarıda ortaya koyduğumuz çözüm ihtimallerine paralel olarak ele almaktayız. Yani çözümü mevcut burjuva güçlere bırakanlar, daha çok beklerler. Dolayısıyla da AB üyeliğini de daha çok beklerler.

Kaldı ki, AB üyeliğinin çözümle ilgili başka yönleri de vardır.

Çözüm olmadan Güney AB'ye girerse ve Kuzey'de de BMBP iktidarı hala daha kurulmamış ise, bu üyelik doğrudan Türkiye ve Denktaş'ın entegrasyon planına hizmet edecektir. Zurih-Londra antlaşmaları nedeniyle KC'nin Türkiye'nin üye olmadığı bir enternasyonal kuruluşa üye olmasının yasak olduğu iddia ediliyor. Madde aynen şöyledir:

"Madde 50

1. Cumhurbaşkanı ve Cumhurbaşkanı Muavini, Temsilciler Meclisinin aşağıdaki konular ile ilgili herhangi bir kanun veya kararına veya onun herhangi bir kısmına karşı kesin veto hakkına, ayrı ayrı veya müştereken sahiptirler:-

(a) Yunanistan Krallığının ve Türkiye Cumhuriyetinin ikisinin birden katıldığı milletlerarası teşekküller ve ittifak anlaşmalarına Cumhuriyetin katılması müstesna olmak üzere, dışişleri; (...)"

(KIBRIS CUMHURİYETİ ANAYASASI, Kıbrıs Hükümeti Matbaası, 1960)

Denebilir ki TC'nin adanın Kuzey'ine "kazık çakması" da bu anlaşmaya göre yasaktır. Türkiye ve KKTC bu anlaşmaları ve enternasyonal hukuku çiğner pozisyonadadır. Bu her alanda KC tarafından kullanılmaktadır. Halbuki, KC'nin çözüm olmadan AB'ye girmesi rolleri değiştirecektir. Türkiye Denktaş'la el ele ve "anlaşmalara dayanarak, gayet hukuki nedenleri" kullanarak entegrasyonu gerçekleştirecektir. Çözüm sonrası AB üyeliğinin ortaya çıkabilmesi için Türkiye, Yunanistan ve İngiltere'nin anlaşmaların bu parçasının

değiştirilmesini kabullenmeleri gerekir.

AB üyeliğinin ise, BMBP Cumhurbaşkanlığı ve hükümetine verebileceği hiç bir şey yoktur. Kaldı ki BMBP ve AB ilkeleri birbiriyle uzlaştırılmaz konumdur. Malum olduğu üzere AB açısından tüm mülkiyet ihlal edilemeyecek insan hakkıdır. İşçinin iş hakkı, iyi yaşam şartını garantileyen bir minimum ücret hakkı yok ve böylesi şeylerin insan haklarıyla da ilişkisi yok! Ama, sadece küçük mülk sahiplerinin değil, esas olarak da, küçük mülk sahiplerinin değil, ama *büyük mülk sahiplerinin mülklerine dokunma yasağı var. Çünkü insan haklarına karşıymış!!!*

İyi ama BMBP hükümetini kurabilmek, onun toplumumuza karşı üstlendiği yükümlülükleri yerine getirebilmek, kendi para birimimize sahip olabilmek için tüm büyük mülkiyete el koymak zorundayız. **Bu tedbir yerine getirilmemiş ekonomik krizin yükünün halkımızın omuzlarına yıkılmasını önleyemeyiz. Ülkenin ekonomik bağımsızlığını garantileyemeyiz. Dolayısıyla da ne siyasi ne de ekonomik olarak Bu Memleket Bizim diyemeyiz.**

Yani AB normları BMBP normlarıyla çıkışan değil çatışan normlardır. BMBP hükümeti için AB üyeliği imkansız bir şeydir. Aynı zamanda amaçlanmayacak bir şey.

Biz AB üyeliğine karşıyız.

Tüm ülkelerle olduğu gibi AB ülkeleri ve AB ile iyi ve eşit ilişki taraftarıyız.

AB kurumları demokratik kurumlar oldukları oranda, ve daha bugünden AB ile iyi ilişki taraftarı, eşit ilişki taraftarı olduğumuz için bize verebilecekleri tüm katkıyı verebilirler. Biz de tabii ki bu katkıyı onlardan isteriz.

İngiltere'nin antlaşmalar üzerinden ülkemize empoze ettiği tüm şartların, adamızın topraklarının yüzde beşine el koymuşluğunun ve daha nice haklara sahip olmasının BMBP'nun cumhurbaşkanlığı ve hükümeti tarafından kabul edilemez olduğu eminiz her yurtseverin tartışmadan kabul edeceği basit bir olgudur. Güney'de AKEL bu konumdadır. Tek bir problemle; çözümden sonra ele alacaklar mı bu sorunu. Anlaşılan çözüm döneminde İngiliz emperyalistlerinin yardımlarına ihtiyaç duyuyorlar. Ve bu yardımın karşılığında çözüme kadar, yani burjuva iktidarı sürdükçe, *çıkamaz ayın son çarşambasına kadar*, üslere karşı kampanya, İngiliz emperyalizmine karşı kampanya yürütmek istemiyorlar. Halbuki, Türkiye ve Yunanistan'ın adadaki haklarına karşı kampanya ülkede az da olsa bir bölünmeye yol açabilir. Halbuki İngiliz zulmüne karşı bir kampanya herkesi birleştirir. Daha doğrusu böyle bir kampanyaya katılmak istemeyenlerin gerçek yüzü tüm halk tarafından kolayca görülebilir.

Biz BMBP'nun daha bugünden İngiliz emperyalizminin teşhirine başlamasını, ve bu kampanyayı, onların teşhirine yan çizen Kuzey'deki ve Güney'deki tüm burjuva hükümetlerin, tüm burjuva Cumhurbaşkanlarının tahiri için kullanmalarını öneriyoruz. Görelim bakalım kimler çok severmiş vatanlarını ve de milletlerini!

Bu arada BMBP'na İngiltere'deki Sosyalist Emek Partisi'nin İngiltere'nin adadaki tüm hak iddiasını red eden bir karar aldığını bildirebiliriz. Ülkemizdeki İngiliz emperyalizmine İngiltere'de karşı çıkılıyor. Ülkemizde niye çıkılmıyor? Nasıl olacak da bu memleket bizim olacak?

V. SAVUNMA

Bu Memleket Bizim denildiği oranda, bu memleketin bizim olabilmesi için o memleketin savunmasının örgütlenmesi elzemdir. Başka türlü büyüğün küçüğü yuttuğu bu balta girmemiş orman kurallarının işlediği dünyamızda Bu Memleketin Bizim olarak kalmasını sağlamak mümkün olmayacaktır.

BMBP Cumhurbaşkanlığı ve Hükümeti idaresindeki Kuzey Kıbrıs'ın savunmasının örgütlenmesi en büyük problemlerden biridir. Buradaki tek sorunun TC ve onun silahlı güçleri olduğu sanılabilir. Fakat biz TC'nin hükümet ve silahlı güçlerinin komutanları tarafından "ilan edilen" KKTC'nin bağımsızlığı, onların iç işlerine karışmayı red ettikleri, ayrı bir devlet olarak varlığından hareket edersek, TC ve silahlı güçlerinin BMBP Hükümeti'nin taleplerine uyacağı ve silahlı güçlerini barışçıl bir şekilde geri çekeceği ve dahası bu silahlı güçlerin silahlarını Kıbrıs Güvenlik Gücü'ne devredeceği

varsayımından hareket etmek istiyoruz. Başka türlü Türkiye'deki ve Kıbrıs'taki Türkler arasında bir savaş durumuna yol açar ki, TC'nin ve silahlı güçlerinin böylesi bir gelişmeye yol açmalarını arzulamıyoruz. Göreceğiz.

Bir başka sorun KKTC'nin bağımsız varlığını kabullenmeyen, kuzeyi işgal edilmiş ülke parçası olarak ele alan ve bu işgale son vermek için bir yandan kendisi silahlanırken diğer yandan Yunanistan ile de işbirliği yapan KC hükümeti ve bizim kendisinin ülkemizdeki varlığını kabul etmediğimizi bilen İngiliz sözde sosyalist, emperyalist hükümetidir.

KC, Kuzey'dekin benzeri bir BMBP hükümetine sahip olmadıkça, burjuva, dahası katliamcı burjuva hükümetlerce yönetildiği müddetçe, böylesi bir saldırı ihtimali olacaktır. Kıbrıs Güvenlik Gücü böylesi bir saldırıya karşı hazır olmalıdır. İngiliz saldırısına karşı da hazır olmalıdır.

Muhtemel düşmanın güçleri göz önüne alındığında, savunmanın sadece düzenli ordu olarak Kıbrıs Güvenlik Gücü'ne bırakılması yanlış bir siyaset olacaktır. Kuzey'de tüm halkın silahlandırılmasından başka bir alternatif yoktur. Ülkemize saldıran her hangi bir gerici güç kendisini her tarafta silahlı halk yığınlarının beklediğini bilmelidir. Bu savunma mekanizması da gerçekten sağlanmalıdır.

Bugün Kuzey'de EOKA'ya karşı savaşmamış siyasetçiler, o dönemde ortada olmayan siyasetçilerdir. Tüm liderleri, solcusundan sağcısına EOKA'ya karşı, Rum'a karşı savaşmışlardır. Denktaş'ın ajan komplosunu oyununu bir kenara koyarsanız, Kuzey'de Klerides yönetimindeki bir KC ile işbirliği yapacak kimse bulunamayacaktır. KC, Kuzey Kıbrıs'a saldırmak aptallığında bulursa, bu durumda sadece Kıbrıs Türk halkı değil, başta kendi emekçi halkını ve en azından Türkiye ve Yunanistan emekçilerini bulacağını bilmelidir. Güney'de de durumlar aynıdır. Savaş ve savunma palavrayla işgal edilemeyecek olan, vatandaşların hayatını söz konusu eden bir konudur. Eski Kıbrıs'ta, işçilerin sendikal olarak milli temelde bölünmesi siyaseti başarıldıktan sonraki gelişmelerin, onların parti olarak da bölünmesine yol açacağı ve durumların işte bugünkü karşılıklı katliam korkusuna dönüşeceği bilinmeliydi. Bugün olan budur.

Bu korkunun gerçekten yok edilmesinin tek yolu da gerçekten anti-şovenist ve anti-emperyalist hükümetlerin Kuzey'de ve Güney'de zafer kazanmasına bağlıdır. Bu sonuç elde edilmeden Kıbrıs'ta birlik hakikaten dışarıdan zorlamalarla empoze edilebilecek bir birlik olacaktır ve dahası bu birlik karşılıklı terör ortamını da ortadan kaldırmayacaktır. Dışardan karışanlar buna müsaade etmeyecektir. Çünkü işlerine gelmeyen bir gelişmedir bu. Rumlarla Türkler arasında karşılıklı terör ortamı İngiliz emperyalizmi için biçilmiş kaftandır. Niye kaybetsinler, hele hele bu ortamı yaratmak onlar için o kadar kolay bir iş olarak kaldıkça?

VI. EKONOMİK KRİZİN VE KIBRIS SORUNUN ÖN ŞARTI;

BMB PLATFORMU CUMHURBAŞKANLIĞI VE HÜKÜMETİ

BMB KOMİTESİ CUMHURBAŞKANLIĞI VE HÜKÜMETİ'NİN ÖN ŞARTI;

KUZAY KIBRIS'TA TÜM İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN BİRLİĞİ

Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK siyasete başladığından beri Kıbrıs'ta ve bilhassa Kuzey Kıbrıs'ta işçi ve emekçi kesimler arasında yeni yeni milli bölünmelerin olmaması

gerektiğini ilan etti. Bu, sadece ve basitçe enternasyonalizmin, anti-şovenizmin bir zorunluluğu değildir. Kuzey Kıbrıs'ta gerçekten iktidar olmak isteyen her bir siyasetin, siyaseti zorunlu olarak bunu gerektirir. Ya Kıbrıslı Türk işçi-emekçi kitlesi Türkiyeli göçmen işçi ve emekçilerle birlikte iktidar kavgası verecek, ya da onlardan bölünerek kendi gücünü zayıflatacak.

Ya gerçekten Kuzey Kıbrıs'taki işçilere, emekçilere, emeklilere, yurtsever entelektüellere, onların gerçek güçlerine dayanılarak siyaset yapılacak, o zaman güçleri en çoğa çıkarmanın yolları bulunmalı, her türlü bölünme önlenmelidir, ya da Kıbrıslı Türkler, *gözlerimiz önünde her geçen gün eritilmekte olan Kıbrıslı Türkler*, kendi başlarına herkesi karşılarına alarak siyaset yürütecekler ve dolayısıyla da gerçek güçlerini kendi elleriyle kısıtlayacaklar.

Biz birinci yolu önerdik ve öneriyoruz. Biz siyasette gerçek güçlerle hareket edilebileceğine, manevra yapılabileceğine inanıyoruz. Yoksa güçsüzlük siyaseti hakim olacak ve olur olmaz güçlerden, Kıbrıslı Türklerle ve Rumlarla düşmanlığını defalarca ispatlamış güçlerden, burjuva güçlerden (BM, ABD ve AB gibi) yardım aranacaktır. Bu işin alternatifi yoktur ve bu olgu kendisini son kriz döneminde herkese ispatlamışa benzer. Türkiye'deki şoven çevreler Kuzey Kıbrıs'taki şoven çevreleri harekete geçirme tehdidi savurduğunda bu siyasetin doğruluğu ve kaçınılmazlığı herkes tarafından anlaşılmışa benzer.

BMBP Kuzey Kıbrıs'taki tüm işçi, emekçi, emekli ve yurtsever entelektüellerin birlik örgütü olmak zorundadır. "Türkiye kökenli Türk ve Kürt göçmenlerin ve 'kaçak işçilerin' BMBP karşıtlarına itecek ve onlarla birlikte hareket etmelerine yol açacak her türlü siyaset red edilmelidir. Böylece emekçi kesimler arasında enternasyonalizm ve yurtseverlik duygusu bir arada oluşturulmalıdır.

Zafer ancak böyle kazanılabilir. Bu memleket ancak böylece gerçekten bizim, yani işçilerin, köylülerin, emekçi ve emeklilerin ve yurtsever entelektüellerin olabilir.

Bu gelişme sadece Türkiyeli göçmenlerin çıkarlarının burjuva çıkarlara ters düştüğünü ve dolayısıyla onların Kuzey Kıbrıs'taki tek gerçek yurtsever güç olarak BMBP'nun temsil ettiği güçleri gördüğünü ve daha geniş kesimlerinin de bu olguyla rahatlıkla görebileceklerini değil, aynı zamanda BMBP'nun demokratik seçim şartlarında her türlü daleveraya karşın seçimleri kazanabileceğini de ispatlamıştır. Yeter ki, sol oylar gerçekten bir çatı altında birleştirilebilsin. O zaman seçimlerde zafer garantilidir.

Dolayısıyla, seçimlerde sol oyların birleşmesini imkansız kılanlar iktidarı burjuvaziye tabakta sunmaktan başka bir şey yapmıyorlar. İktidarı Denktaşlara ve Eloğluna tabakta sunuyorlar. Ama kimsenin buna hakkı yoktur ve bu siyasette ısrar edenler BMBP'nun çalışmalarının er veya geç sonucu olarak siyaset sahnesinden silinecektir.

Hayatın tüm alanlarında işçi, köylü, emekçi, emekli ve yurtsever tüm kesimlerin ekonomik ve siyasi şartlarını iyileştirmek için tüm imkanlar zorlanmalıdır. Demokratik haklara el uzatılmasına ise katıyetle müsaade edilmemelidir.

**Bu Memleket, BMBP sayesinde Bizim Olacak!
Yaşasın Birleşik Cephe Hükümeti!
Yaşasın Anti-Emperyalist Kıbrıs!**

**BU MEMLEKET
BİZİM
BİZ YÖNETECEĞİZ**

PRAG'IN ÖĞRETTİKLERİ

Kapitalizmin dayattığı etiğin karşısında enternasyonal dayanışma. Dün Seattle, bugün Prag.

Çek Cumhuriyeti'nin başkenti Prag, büyük bir gösteriye sahne oldu. Onlarca ülkeden Prag'a akın eden küreselleşme karşıtı gruplar ve sendikalar, IMF-Dünya Bankası yıllık toplantısının resmen başlayacağı gün öncesinde ve toplantı günleri boyunca yoksulluğun baş sorumlusu olan bu kurumlara tepkilerini gösterdiler. Gösterilere yaklaşık 30 bin kişi katıldı. IMF ve Dünya Bankası'nın ülkeleri teslim alan politikaları protesto edildi. Çek polislerinin yoğun önlemleri fayda etmeyince, göstericilere kaba kuvvet kullanılmaktan çekinilmedi. Bütün önlemlere rağmen 30 bin kişi "IMF-Dünya Bankası defol, Yaşasın Uluslararası Dayanışma" sloganlarıyla Prag'ı ve bütün dünya ülkelerini inlettiler.

Jubilee 2000 adlı grubun açıklamasında, IMF ve Dünya Bankası'nın yoksul ülkelere yönelik izlediği politikadan dolayı her gün 19 bin çocuğun yaşamını kaybettiğini belirtildi ve yosul ülkelere yönelik yaptırımlarından dolayı özellikle sağlık hizmetlerinin

yerine getirilemediği vurgulanarak "50 yıllık baskılar artık yeter" denildi. IMF sözcüsü David Hawley tepkileri yatıştırmak için kendilerinin yoksul ülkelere yardım ettiklerini ileri sürdü.

Almanya'nın Kassel kentinden gelen sendikacı Detlef Meuhling, gösterilerin gerçek anlamda globalizm karşıtı emekçi bir harekete dönüşmesi için, bütün ülkelerde sendikaların işin içinde olması gerektiğini vurguladı.

Dünyada ekonomi küreselleştikçe, çokuluslu şirketler karlarını katladıkça, kararlar giderek dünyanın belli merkezlerinde alındıkça, IMF gibi kuruluşlar ekonomisi zor durumda olan ülkelerin yediklerine içtiklerine karışıkça ve bütün bunlara bağlı olarak bir "liberal" kültür mutfaklarımızdan yatak odalarımıza kadar girdikçe... başka bir süreç de paralel olarak geliyordu şimdiye kadar, kapitalist efendilerin çömezleri borsalarda elleriyle, parmaklarıyla kodlanmış garip işaretler yaparak, kravatlarını gevşeterek, ter içinde o telefonda o bilgisayara koşarak, "sattım!", "aldım!" diye bağışarak başkalarının birikimleriyle

misket oynarken, bankalar batırılırken, işyerleri özelleştirilerek işsizlik, açlık ve göçe zorlanırken insanlar, ülkelerin bu gidişata hep birlikte dur demenin örneğidir Prag.

Ekonomik küreselleşme zihniyetine karşı, emperyalizme "benimle alay etmeyi bırak" dememiz gerekiyor. Şimdi düşünme ve eyleme geçme zamanıdır. Yerel, kültürel, ulusal kimliklerimizi sivil toplum içinde ve gezegenimizde çoğulluğumuzun, bireysel zenginliğimizin, farklılıklarla bir arada yaşamamızın bir parçası ve koşulu olarak mı göreceğiz, yoksa "öteki cehennemdir" kabızlığında birbirimizi mi yiyeceğiz? Birbirimizi mi yiyeceğiz, yoksa dünyayı ve ülkeleri kışkacına alan emperyalizme, ekonomik küreselleşme zihniyetine ve onların ulusal uzantılarına "bizimle alay etmeyi bırakın, sizin ne olduğunuzu biliyoruz ve size karşı emekçi halkın mücadelesini yükselteceğiz ve sizleri karanlıklarınıza gömeceğiz" mi diyeceğiz. Evet şimdi birleşme zamanı.

Kahrolsun IMF ve WB,
Yaşasın Enternasyonal Dayanışma.

İŞÇİ SINIFININ SESİ BU KEZ FRANSA'DA YÜKSELDİ

29.9.2000 ile 1.10.2000 tarihleri arasında Fransa'nın Annecy kentinde 2. uluslararası sendikal dayanışma konferansı düzenlendi. Konferansa dünyanın çeşitli ülkelerinden sendikaları temsilen delegeler katıldı. 200 civarında delege 3 gün boyunca işçi sınıfının ve emek mücadelesinin içinde bulunduğu sorunları tartışıp çözümler üzerinde durdu.

Konferansın ele aldığı 3 ana konu şunlardı:

a) Globalleşme

denen olgunun yarattığı sömürü ve talan düzeninin varlığı boyut.

b) Bunun işçi sınıfı ve dünya halklarına dayattığı temel sorunlar.

c) Buna karşılık işçi sınıfı örgütlerinin ortak mücadelesinin izlemesi gereken yol.

Konferansın birinci günü söz alan delegeler yeni dünya düzeni, globalleşme denen emperyalist-kapitalist saldırı sistematığının ne olduğunu, ideolojik temellerini anlattılar. Çeşitli ülke delegasyonları kendi ülkelerinden örnekler vererek acı tabloyu ortaya koydular.

Konferansın ikinci günü delegeler bu saldırılara karşın neler yapılabileceğini tartıştılar. Dünyanın birçok bölgesinden gelen delegelerin aktardıkları arasındaki paralellik sorunun enternasyonal olduğunu ortaya koydu. Çözümün de emperyalizme, kapitalizme, bunların kuruluşları olan IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret merkezi gibi kuruluşlara topyekün karşıdurumaktan geçtiği vurgulandı.

Kıbrıs Türk kesiminden konferansa katılan KTÖS, KTOEÖS, KTAMS, BES adına KTÖS Başkanı Mehmet Süleymanoğlu Kıbrıs'ta yaşanan emperyalist politikaları anlatarak adada varolan Türkiye, Yunanistan ve İngiliz

askeri güçlerinin barışın önündeki engeller olduğunu vurguladı.

Süleymanoğlu konferansa katılan delegasyonlardan anti emperyalist bir Kıbrıs için dayanışma talebetti. Süleymanoğlu konuşmasının ikinci bölümünde "göçmen işçi" sorununa değinerek bu sorunun yarattığı tahribatı anlattı. Burjuvarinin göçmen işçi sorununu körükleyerek bir taşla 3 kuş vurduğunu söyledi. Birincisi ücretlerin rekabete sokularak düşürülmesi. İkincisi sendikal örgütlenmenin zayıflatılması. Üçüncüsü ise işçi sınıfı içine milliyetçi kavganın sokulması...

Konferansa katılan delegeler içerisinde Latin Amerika delegelerinin konuşmaları ve tespitleri çok önemliydi. Latin Amerika'da ABD destekli gerici faşist hükümetlerin işçi sınıfı ve yoksul köylülüğe karşı yürüttüğü katliam ve saldırı politikaları konferans tarafından lanetlendi.

Konferansın sonunda İsrail Siyonizminin Filistin'de giriştiği katliam bir kararla protesto edilerek Filistin halkı ile dayanışma ilan edildi.

3 günlük konferans sonrası ortak sonuç bildirgesi onaylanarak ilan edildi.

“GARANTİLİ BAĞIMSIZLIK”IN 40. YILI

Hazırlayan:
A. CAN

GERÇEK

Selim KURTULUŞ

ANKARA PAKETİNİ AL BAŞINA ÇAL

Denктаş meclisin açılışında “bu paketi kabul ederseniz Ankara size para yardımı yapar” dedi. Herif sanki Cotorelli. Ankara IMF’sinin özel memuru.

Bu paketi Ankara’nın dayattığını bilmeyen yok. Bu ülkenin bu hale gelmesinde Ankara’nın ve yerli işbirlikçilerinin başrol oynadığını bilmeyen yok.

76 maddelik paketin 1. maddesinde krize neden olan sebepler sıralanmaktadır.

1- “Kıbrıs sorununun çözümsüzlüğü ve tanınmamışlık.

2- ABAD kararları ve ambargolar.

3- TC’den Kıbrıs’a ithal edilen hastalıklı ekonomi.”

Görüleceği gibi Ankara bile gerekçe gösterirken sebeplerde kendi yarattığı koşullara değinmektedir. Peki fatura kime kesilmektedir. Tabii ki halka ve çalışanlara.

İşte sizin “anavatanınız”.

Şimdi bu “anavatan” bu paketi uygulamazsanız size kuruş yok” diyor. Paketi uygularlarsa kuruş kalmayacak. “Tanırım bu ne çelişki” demek geçiyor insanın aklından. Ama çelişki mi?

İşin siyasetine bakmadan bu “çelişkiyi” görmek mümkün mü?

Halkımız 18 Temmuz’da ne demişti. “Bu memleket bizim, biz yöneteceğiz.” 18 bin imza ile aynı şeyi söylememiş mi? Yönetme talebi haykırılırken iki sonuca varılmaz mı?

1-Biz bu ülkeyi yönetmiyoruz.

2-Burayı elçisiyle, generali ile Ankara yönetiyor.

Peki halkımız bunu haykırıyorsa muhalefetin siyasi liderliğinden neler bekliyor? Tabii ki Ankara’nın politikalarına karşı mücadele. 41 örgütün başlattığı mücadeleye ne oldu? İçi boşaltıldı. Ankara yerine “hükümet” baş sorumlu ilan edildi. Hatta çıkarılan manifestolarla Ankara’ya işbirliği çağrıları yapıldı. Bu bir hata mı .Yoksa bir anlayış mı?

41 örgütün halkın istenci doğrultusunda bağımsızlık talebini gündemden çıkartıp salt hükümet ve ekonomik çerçeveye hapsedenleri bu halk affedecek mi?

Sorun siyasi ise mücadelenin eksenini de siyasi olmalıdır. Buna karşı çıkanlar, 41 örgütün örgütlenmesini engelleyenler ve parlamentoda muhalefetçilikle kendilerini sınırlayanlar bu halka birşey verebilirler mi?

Halkımız kritik bir dönemden geçiyor. Karar zamanı. Ya teslimiyetçilik yerleşecek ya da kalıcı mücadele örgütlenecek.

Şimdi Ankara’ya “al paketini başına çal” deme zamanıdır.

İngiliz gazeteciler Brendan O’Malley ile Ian Craig tarafından 1999 yılında yayımlanan “The Cyprus Conspiracy”(Kıbrıs Komplosu) adlı kitapta yer alan konuyla ilgili bilgileri, aslına sadık kalarak Türkçeye çevirdik ve aşağıda okuyucularımıza sunuyoruz:

Rum EOKA tedhiş örgütü, 1 Nisan 1955 günü, Kıbrıs adasını Yunanistan’a bağlamak hedefiyle adadaki İngiliz sömürge yönetimine karşı tedhiş eylemlerine başlamıştı.

“İngiliz polis makamlarına, tedhiş yapanlar hakkında bilgi veren Rumların EOKA tarafından öldürülmesinden korkan Kıbrıslı Rumlar, polis yazılmaktan korkmaktaydılar. Bunun yerine Kıbrıs Türk liderliğinin teşviki ile yardımcı polis kadroları sadece Kıbrıslı Türklerden oluştu ve Türklerin gittikçe daha fazla İngilizlerden yana tavır aldıkları görüntüsü ortaya çıktı. Güvenlik güçlerine karşı girişilen eylemlerde Kıbrıslı Türklerin öleceği kaçınılmazdı. Savunma yetkilileri, etnik gruplar arasındaki çarpışmaların patlayıcı bir durum yaratacağı ve “Kıbrıs’ın bir üs olarak kullanılmasında önemli uygunsuzluklar yaratacağı” uyarısında bulundular.

TÜRK-RUM ÇATIŞMASI NASIL BAŞLATILDI?

Nisan 1956 sonunda, bir Kıbrıslı Türk çavuş, Kıbrıslı Rum bir polisin yardımına gittiği zaman öldürülünce, Kıbrıslı Türkler Lefkoşa’nın Rum kesimine saldırıp, dükkanları yaktılar, yağmaladılar. (The Times., 23.4.1956) Mayıs’ta bazı Kıbrıslı Türk polisler ile yardımcı polisler, günlük ateş açma olayları ve toplumlararası çatışmalarda öldürüldüler. Lefkoşa yakınlarındaki bir köyde, bıçak ve değneklerle meydan çarpışması oldu. Saman balyaları ve binalar ateşe verildi. Motosiklet süren bir Kıbrıslı Türk polis, kürekle öldürüldü. O gün, Lefkoşa iftayıesi yakılan Kıbrıslı Rumların dükkanlarını söndürmek için 15 defa çağrıldı. Lefkoşa kaymakamı, Kıbrıslı Rumlar ile Türkler arasında yeni çarpışmalar çıkarsa, kentin sürekli kalacak tel örgülerle ikiye bölünerek, iki tarafın derhal birbirinden yalıtılmasının sağlanacağını duyurdu. Bir kahvehane de başka bir Kıbrıslı Türk polisin vurulması, sopalı ve bıçaklı yeni çarpışmalara yol açtı. 29 Mayıs günü yapılan cenaze, bir isyana dönüştü ve öfkeli kalabalık ellerinde bıçak ve sopalarla bir fabrikaya saldırdılar ve orada bekçilik yapan bir Kıbrıslı Rumu döverek öldürdüler.

Amerikalılar, adadaki etnik gerginliğin, Türkiye ile Yunanistan arasındaki ilişkileri etkileyeceğinden korktular. Atina’daki Dışişleri Bakanı, Kıbrıs konusunda daha sert bir tutum alınması talebi karşısında istifa etti ve Başbakan Karamanlis konuyu sonbaharda BM’e götürme sözü verdi. Eisenhower, Makarios ile görüşmelere yeniden başlanması için baskı yaptı. Ama Eden, Türkiye ile olan gizli anlaşmaya halel gelmemesini istediğinden, daha fazla taviz veremeyeceğine inanmaktaydı. (Richard Lamb, The Failure of the Eden Government, London 1987, s.40) Eden, Eisenhower’e, Türklerin enosisle şiddetle karşı olduklarını söyleyerek, onlara daha fazla taviz verilmesi halinde, Orta Doğu güvenliğinin bundan ciddi şekilde etkilenebileceğini söyledi. Amerikalılar, İngilizlerin Türkiye’yi kullanarak, Amerikan etkisi ile rekabet halinde olduğu Ortadoğu’daki durumunu güçlendirmek istemesinden kuşkulandı.

Kıbrıs’la ilgili uzun erişimli stratejik gereksinimlerle ilgili değişikliklerin kavranması, Eden’e manevra etmek için biraz yer sağladı. Genel Kurmay’daki yetkililer, o anda Kıbrıs’ın askeri yünden “terkedilemez” olmasına karşın, bunun daima böyle olmayabileceğini ifşa etmişlerdi. (İngiliz Genel Kurmay Tutanakları, COS56 231, 14.6.1956) Nükleer gücün geliştirilmesi, İngiltere’nin Ortadoğu’daki petrole olan bağımlılığını durdurabilirdi ve uzun menzilli nükleer bombardıman uçakları ve balistik füzeler, uzun vadede askeri bir üssün gerektirdiği şeyleri değiştirebilirdi. (İngiliz Genel Kurmay Tutanakları, COS56 14, 4.1.1956)

EOKA’yı yok etme yeteneğine olan inancını

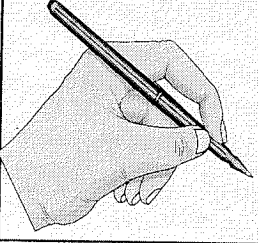
yitirmekte olan Vali Harding, bu olanağı yakaladı. Baskıyı azaltmak için ileriki bir tarihte yapılacak olan kendi kaderini tayin önerisini sunmak istiyordu. Bakanlar, Türkiye’nin yapılacak öneriye ilişkin olarak gizlice görüşünün sorulması konusunda anlaşmışlardı. Öneri şuydu: Liberal bir anayasa, 10 yıl uygulandıktan sonra, NATO’nun üçte iki çoğunluk oyuyla, Kıbrıs’ın uluslararası statüsündeki bir değişiklik durumunun, Batının bölgedeki savunma sorumlulukları ile uyushup uyushmadığına karar verilecekti. Atina’ya danışılmamıştı. Ama Türkiye ile olan görüşmelerden sonra, öneri, İngiltere’ye iki üs bölgesinde sürekli egemenlik sağlayacak şekilde değiştirildi. Türkiye’nin İngiliz üslerini kullanmasına ve bölgedeki savunma sorumluluklarının gerektireceği fazladan kolaylıklara izin verilecekti. Ama bunlar da Ankara’nın destek vermesini sağlayamadı, çünkü Türkiye’nin çıkarları sadece uzun erimli değil, sürekli idi. (İngiliz Kabinesi Tutanakları, CM56 44, 19.6.1956) İngiltere’nin Ortadoğu’daki çıkarları azalabilirdi, ama ada daima Türkiye’nin güney kanadı için bir giriş kapısı olabilirdi. Türkler, adanın Yunanlıların veya başka düşmanların eline düşmesi tehlikesini göze almaya hazır değillerdi. Türkleri reddetmek istemeyen Eden, adanın statüsünün uluslararası anlaşma ile güvence altına almak için yapılan bütün çabalardan vazgeçti. 12 Temmuz’da Lord Radcliff Kıbrıs’a gidecek ve iki toplumun temsilcileri ile danışarak, onlar ne derlerse desinler, bir anayasa hazırlayacaktı.” (s.35-37)

BİRGİ: “TEK YOL ADANIN TAKSİMİ”

“Lord Radcliffe tarafından hazırlanan anayasa önerileri Aralık 1956’da akamete uğratıldı. Eden, Radcliffe’in Kıbrıslılar için sadece içte özyönetim (kendi kendilerini yönetmeleri) için kabul edilebilir bir sistem geliştirmesini istemişti. Radcliffe, yasama meclisinin Rum çoğunluğun elinde olmasına izin verirken, Türkleri özel olarak etkileyecek bütün yasaların üçte ikilik bir çoğunluk oyu tarafından onaylanmasının gerekli olmasını önermişti. Özyönetimde anlaşma olmasının hemen ardından, bütün iç sorunlarda Kıbrıs bakanlara iktidarın devredilmesini teklif etmişti. Ama İngiltere Dışişleri Bakanlığı, Ankara’yı “kendi tarafı”nda tutmaya çok istekliydi ve 30 Kasım günü Londra’da Türkiye Dışişleri Bakanlığı yetkililerinden Nuri Birgi’ye verilen özel yemekte verilen sözler, Radcliffe önerilerinin Rumlar tarafından kabul edilmesi şansını yok etti. Birgi ve memurları, Kıbrıs üzerindeki Yunan hareketliliğine son vermenin tek yolunun, pratik ve nihai olacak bir çözüm şeklinin hazırlanması, yani adanın taksim edilmesi olduğunda ısrar ettiler. Lloyd, Birgi’ye, kendi kaderini tayin için zamanın gelmesi halinde, nihai olarak taksimi getirecek bir düzenlemeden Türklerin memnun olup olmayacaklarını sordu. Birgi, nihai anlaşmanın ne kadar erken olursa, o kadar iyi olacağını söyledi. (İngiliz Dışişleri Bakanlığı Belgeleri, FO 371/124021) Lennox-Boyd, Radcliffe önerilerini Avam Kamarasında açıkladığı zaman, Kıbrıs sorununun adanın bölünmesiyle çözümlenebilme olasılığını da ilk kez kamuoyu önünde açıklamış oldu. Lennox-Boyd parlamenterlere yaptığı konuşmada, kendi kaderini tayin için koşulların uygun olduğu zaman, bunun öyle bir şekilde uygulanacağını belirtti ki, Türk toplumu da, kendi geleceğinin statüsüne karar verirken Rum toplumundan az olmayacak şekilde özgür olacaktı. Boyd şöyle konuşmuştu: “Bir başka deyişle...nihai olasılıklar arasında taksim de bulunmalıdır.”

Bu, Kıbrıs’taki İngiliz yönetiminin devamı için Yunan muvafakatını almak için Ankara’yı Atina’ya karşı kullanmanın yeni bir girişimiydi. Birgi ile toplantının yapıldığı aynı günde, General Keightley ve Ortadoğu Savunma Eşgüdüm Komitesinin diğer üyeleri, genel kurmay yetkililerini uyararak, “adanın taksim edilmesi

OKUYUCU MEKTUPLARI

Yurt içi ve Türkiye
17/A, Haşmet Gürkan Sok.
Lefkoşa-KIBRIS
e-mail: onur@analiz.net

Yurt dışı
KSG BOX 15
213 CAMBERWELL RD.
SE5 OHG
LONDON
ENGLAND

E-MAIL: st@st-cyprus.demon.co.uk

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek'e,
 Alttaki yazıyı Avrupa gazetesine göndermiştim.
 Yayınlanmadı, yayınlarmısınız?

Selam,

Gazeteniz, yarım yamalak olsa da internette yayınlanmağa başladığından beridir devamlı okurum, bilhassa Avrupa'dan Mektup yazılarınızı sizin esas görüşünüz olarak kabul ettiğim için muhakkak okurum. Bana göre arada bazı tutarsız yazıların (arşivinizin olmamasından dolayı tarih veremeyeceğim) yanında bugünkü yazınız (21 Eylül) tebrike değerdi. Hele bu yazının CTP liderliğinin ayak kıvrıma durumlarına hazırlandığı bir günde yazılmış olması çok önemli bence. Çünkü Kıbrıs gazetesi CTP'nin DP ile birlik kararına varabileceğini yazıyordu.

Acaba CTP'nin bu son durumunun, arkasında sadece %10'luk bir kitle desteği kalmasının esas sebebi nedir? Son cumhurbaşkanlığı seçimlerinden %10'luk bir netice almıştı. Koyu CTP'ci olarak tanınan bir arkadaş bunun başkanlarından kaynaklandığını ileri sürmüştü; 'kitleyi arkasından götürmeyi bilmiyor' demişti.

Bir başkan kitleyi arkasından nasıl götürür? Kısa bir dönem için iktidardaki parti veya partilerin her söylediğinin tersini söyleyerek belki. Ama zaman geçtikçe hele de kendileri de hükümet olarak denendikten sonra CTP'nin gerçek yüzünü halk tanımıştır.

Halka, emekçilere CTP'nin verecek hiç bir şeyi yoktur. Tutarsız davranışlarıyla burjuvazinin de pek güvenini kazanamamıştır. Burjuvaziye bir yandan atıp tutarken diğer taraftan uygun gördüğü zaman işbirliği teklif etmiştir. DP ile bunu belli bir dönem başarmıştı. Kıbrıs gazetesinin haberine göre CTP genel sekreteri DP'ye hükümeti devirme uğraşında destek olacaktı. Baba Denktaş zaten bunun için kaç zamandır uğraş veriyor. DP'nin dünkü açıklamasına bakarsak Denktaşın bu işi beceremeyeceğine kendilerinin de direk olarak bu uğraşa katılmaları, bununla da kalmayıp 41 örgüt dediğimiz BU MEMLEKET BİZİM kampanyasını yürüten örgütleri bölmeleri gerektiğine kesin karar aldıkları ortada.

Demek ki içinizde en zayıf, ne yana kayacağını bilemeyen, en tutarsız olarak CTP'yi gördüler. İleriki günlerde CTP'nin tavrı bize bunu gayet açık bir şekilde gösterecek.

Umarım ben yanılıyorum. Sizin de dediğiniz gibi birliğe en çok ihtiyacımız olduğu bir zamanda CTP her zaman yaptığı gibi kendi geçici çıkarları için taraf değiştirmez. Umarım 18 Temmuz'a adını yazanlardan biri olarak, işin sadece 18 Temmuzla, BU Memleket Bizim demekle bitmeyeceğini, kimlere hizmet etmesi gerektiğini bir kere daha ön planda tutar.

A. E. Londra

Geçen gün Arif Hoca'nın Yeniçağ gazetesinde çıkan bir yazısını okudum; Amerika'yı haklayabilmek için Türkiye ile Yunanistan'ın arkasından dolanmamız gerektiğini yazıyordu.

Büyük başarılı (soygunculukta, adilikte) burjuvaziye incelediğinizde Marks'ın Kapital'ini tamamiyle sineye çekmiş, her şeyi kendi yönüne nasıl çevireceklerini çözmüş insanlar tarafından yönlendirildikleri görülür. Mesela Denktaş'ın bilmem kaç tane danışmanı gibi.

Bütün dünyada şu anda bu böyle olmuştur, burjuvazi kendince sosyalizm ilkelerini kendine uydurmayı başarmıştır. Marksizm-Leninizm'in çalışmadığını, kendileri bunu reformlarla çalışır hale getirebileceklerini ilan etmektedirler. Eskiden adını anmaktan korktukları sosyalizmden konuşabilir oldular.

Blair'in yaptığı gibi İşçi Partisi'ni bir gecede "yeni" işçi partisi yaptı. İsim değiştirmekle, imaj değiştirmekle her şeyi halletti, oldu. Halkın nelerin öncelikle ele alınmasını istediği işleri saptadıktan sonra devamlı kimseye fırsat vermeden kendi kendini tenkite başladı. "Şunları şunları yapmamız gerek, bunlar tamam yapılamıyor hemen düzeltilmesi gerek" gibi. Halkı hiç bir şeyden anlamaz ahmaklar ordusu olarak görmenin başka bir şeklini uygulamaya koymak gibi birşey. En güzel yanıt da geçen sene şimdi hatırlayamayacağım bir şehirde kadınlar cemiyetine konuşmacı olarak gittiğinde aldı. Tüm kadınlar o konuşurken devamlı bir şekilde tempo tuttular ve Blair efendi konuşmasını yarım keserek salonu terk etti. Kadınlar Blair'in kendilerini ahmak yerine koymasını kendilerince gayet güzel bir şekilde prototo etmişlerdir.

Evet, Hoca'nın yazısını okuyup da hakaten bu iş böyle yapılırsa olur mu diye düşünen var mı bilmem, ama bu sistemin çalışacağına ve nasıl olur da bugüne kadar akıl edemediğine şaşan biri var; Serdar Denktaş. Bütün entrika, dolaplara ragmen hükümeti sanki çok önemliymiş gibi, gelen gideni arattıktan sonra, alaşağı edemediğini görünce, Hoca'nın da yazısını okuduktan sonra tuh allah kahretsin şimdiye kadar nasıl düşünemedim dediğine eminim. Kendilerinin bütün dolaplarının kokusunu alıp tuzağa düşmeyenleri alt etmenin yolunu buldu. Bu memleket bizim diye yola çıkanların arkasından dolanıp zayıfları yakalamakla işe başladı. Efendim hükümetin gitmesi gerekmiş bunun için de tüm parti ve örgüt temsilcilerini ziyaret edip birlikte hareket etme zemini yaratacakmış. Ve uygulamaya da başladı yani. CTP ile Türk-Sen ile görüştü, daha çoklarıyla da görüşecek 41'ler komitesinde olan.

Bu iş başka türlü olmaz, sizi bölmeden parçalamadan Kıbrıs'ta istedikleri gibi at oynatamayacaklarını gayet iyi şekilde kavramış durumdadırlar. Ne yazık ki 41'ler komitesi hala kendilerinin gücünü küçümsemektedirler. Birliğin nelere kadir olacağını görememektedirler. İşte size ispatı, Serdar Denktaş örgütleri kendi tarafına çekerse ve birlik kurarsa istediğini yapabileceğini söylüyor.

Oysa siz kendi elinizdekilerin kıymetini bilemiyorsunuz.

Talat'ın bir tek emeli var; hükümette olayım da kiminle ve ne için olduğu önemli değil. 41 örgüt olarak bu işi başaramayacak hissine mi kapıldı, yoksa bu örgütler kendi adı altında toplanmadı diye mi bilinmez. CTP, DP ile bir defa daha hükümet ortaklığı yapıyor.

Londra

ANKA KUŞU

A. Savaş

AB - KC
TC - KKTC

'Kıbrıs Cumhuriyeti'nin eski başkanlarından, şimdiki 'Kıbrıs'ın Avrupa ilişkilerinden sorumlu politikacısı Vasiliu, 31 Ekim günü, YBH'nin davetlisi olarak Kuzey'deydi.

Vasiliu, Avrupa Birliğine girmenin güvenlik, refah ve mutluluk getireceğini iddia etti kısaca.

"Sayın Vasiliu bize Avrupa Birliği'nin geliştireceğimiz projeler için finansman sağlamaya hazır olduğundan bahsettiniz. Kıbrıslı Türkler olarak bizim en önemli "projemiz" T.C.den bağımsızlığımızı elde etmektir. Bu konuda Avrupa Birliği ve sizler ne düşünüyorsunuz?"

"Ama buna bile karar verecek bağımsız iradeye sahip değiliz ki..."

"Sayın Vasiliu bildiğiniz gibi İngiltere AB'nin bir parçasıdır. Kıbrıs AB'ye girdiği takdirde ada üzerindeki İngiliz üsleri ne olacak?"

"İngiliz üsleri Kıbrıs'ın bir parçası değil, İngiliz hükümranlılığı olan bölgelerdir. Tıpkı Cebelitarık gibi ada üzerindeki askeri üslerini İngiltere AB'nin dışında tutuyor.

"Sayın Vasiliu, Kıbrıs'ın AB'ye girişinin yakın ve kaçınılmaz olduğunu söylediniz. Varsayalım ki anlaşma olmadan 'Kıbrıs Cumhuriyeti' sıfatıyla herhangi bir anlaşma yapılmadan Güney AB'ye girdi. Türkiye de Kuzey'i kendine bağladı. Ne olacak?"

Evet soruların bazıları ve verilen cevaplar böyle...

Kıbrıslı Türkler AB'ye girip girmemeye dahi karar verebilecek yetkilere sahip değillerdir, egemen değillerdir.

Biz kendi kararlarımızı kendimiz veremiyoruz diyoruz.

Bay Vasiliu kendi kararlarınızı verebilmeniz için AB'ye girmelisiniz diyor.

Hayır bay Vasiliu, biz kendi kararlarımızı verebilecek duruma gelelim, ondan sonra düşünürüz.

TC BASININDAN İLGİNÇ KIBRIS YORUMLARI

Ertan Yüksel

"Kıbrıs'ı Kıbrıslılara rağmen muhafaza etmeliyiz" diyen Prof. Mümtaz Soysal gibi politikacı ve gazete yazarlarının at koşturduğu TC basınında, Temmuz-Ağustos ayları içinde Kıbrıs'taki siyasal ve ekonomik gelişmeler nedeniyle birçok makale yayımlandı; Kıbrıs ve KKTC sorunları irdelendi. Ardından da bu konulara değinilmez oldu, yorumlar her nedense ip gibi kesildi!

İşte bu dönemde çıkan makalelerde dile getirilen görüşlerden ilginç bir demeti, siz okuyucularımız için derledik.

"KKTC nedir? ...KKTC, gerçekten bir bağımsız devlet midir; yoksa sadece bir "garnizon"un adı mıdır?" (Cengiz Çandar, Sabah, 11 Temmuz 2000)

"Yakında başlayacak Cenevre görüşmeleri öncesinde, Kıbrıs üstüne "resmi görüş" dışında yazılacak her yazı "ihanetle" suçlanır. Bunu göze alıp soralım:

Türkiye dış politikasına göre KKTC bağımsız bir devlet mi, yoksa resmi adı öyle bile olsa Türkiye'nin eyaleti mi?

Türkiye artık bu soruya yanıt vermekten kaçınamayacağı bir zaman dilimine girdi. Kıbrıs'ın geleceğini ya Kıbrıslılar belirleyecek; o zaman Türkiye için Kıbrıs, sıcak ilişkileri bulunan komşu bir ülke olacak, ya da Türkiye "Bu aldatmacaya bir son verelim, KKTC'yi ilhak ederek Türkiye'nin bir eyaleti yapalım" diyecek.

KKTC'nin bağımsız bir devlet olduğu, kendimizden başka kimseleri inandırmadan ha bire yineleniyor.

Ama adadaki Türklerin güvenliğini sağlamak için orada bulunduğu söylenen, Türk ordusunun bir büyük askeri birliği, Kuzey Kıbrıs'ta "gerçek iktidar" anlamına gelecek yetki ve görevlerle donatılıyor. Örneğin Kuzey Kıbrıs polis gücü, KKTC Hükümeti'ne değil, doğrudan o birliğin komutanına bağlı. Bu minik sakıncayı düzeltmek isteyen Kıbrıslı politikacılar hain, bu ve benzeri "tuhaflıklar"ı kalemine dolayan gazeteciler de "casus" ilan ediliyor.

Yani Kıbrıs'ın geleceğini Kıbrıslıların belirlemesine izin verilmiyor.

Ama bu saçmalığa son verip Kıbrıs'ı ilhak etme kararı da verilemiyor. Bunun yol açacağı, düşünülmesi bile ürkütücü uluslararası sonuçları Türkiye dış politikasına yön verenler göze de alamıyorlar.

Bu iyice uzamış yazı, aslında tek sorudan ibarettir:

KKTC gerçekten bağımsız bir devlet mi, yoksa Türkiye'nin bir eyaleti mi? Yoksa her ikisi de değil; çaresiz bir dış politikanın yaratıp on yıllardır sürdürdüğü bir "kördüğüm" mü?" (Aydın Engin, Cumhuriyet, 11 Temmuz 2000)

"Binlerce kişinin katıldığı, Türkiye'ye kızgınlığı dile getiren o kritik mitingün ardından, Kuzey Kıbrıs'ta sistem değişikliği tartışmaları başlatılmak isteniyor. İnsanların öfkesini patlatan nedenin üzerine gitmek yerine, "bunların sesini nasıl kısarız" hesapları yapılıyor. Parlamenter sistem olmadı, Başkanlık sistemi verelim. Maksat muhalefeti bastırmak.

Evet birşeyler yapmak gerekiyor. Çünkü geçen hafta düzenlenen miting, Kuzey Kıbrıs'ta ilk kez oluyor. İlk kez binlerce kişi meydanlara "Bu memleket bizim" sloganlarıyla iniyor. Kurtarıcıdan kurtulma eğilimleri artıyor. KKTC'de işler karışıyor.

...KKTC'de artık ne yolunacak tavuk, ne çalacak kaz kalıyor. Sanal ekonomi çatırıyor...Bir yanda Denktaş ve yandaşları ile Ankara, öte yanda iktidar

ve muhalefet partileri. Bu çatlağı uzlaştıracak ortak bir hedef belirlemek yerine, kimileri muhalefete "toplumun içinden akıtılması gereken irin" gözüyle bakıyor. Çözüm olarak, KKTC'nin bağımsızlığı ve özgürlüğü uğruna sistem değişikliği gündeme getirilmeye çalışılıyor. "Türkiye'nin stratejik çıkarları 150 bin kişinin çıkarının önünde gelir" deniyor. Zorba zihniyet, başkaları adına en doğruyu yaptığından şüphe bile etmiyor. İnsanları küsen topraklar da küser, bilmiyor." (Feraî Tınç, Hürriyet, 24 Temmuz 2000)

"Ve Türkiye Kıbrıs'ı özgürce tartışmıyor. Çünkü konu bir tabu. Herkes yanlış anlaşılaktan çekiniyor, söylemek istediğini söyleyemiyor. Oysa Kıbrıs'ı adam gibi tartışmalı, ama bu tartışmaları yaparken, birbirimize 'vatan haini misin?' suçlamalarında bulunmamalıyız." (Can Ataklı, Sabah, 25 Temmuz 2000)

"Türkiye adaya her yıl 150 milyon dolara yakın para akıtıyor. Siyasetin kurtlar sofrasında bu paranın yokolmasını Ankara şimdiye kadar seyretti. Artık nereye kullanılacağı konusunda söz sahibi olmalıdır...Kıbrıs Türkü, Rum cumhuriyetinin içinde bir azınlık olamaz. Ama süngüyle alınan, süngüyle korunamaz. Ankara karar vermek, hem de acele etmek zorundadır." (Güngör Mengi, Sabah, 25 Temmuz 2000)

"Şeftali Kebabı Cumhuriyeti...Şimdi deniyor ki, KKTC için bir "Master Plan" hazırlanacak. Bu plan, adanın kuzeyindeki düzeni "A'dan Z'ye değiştirecek..." Ve bunun uygulanmasını, bugünkü hükümet ile başbakan yapmayacak. Çünkü işleri bu hale getirdikleri belli. Milli Mutabakat Hükümeti kurulacak. UBP ve TKP'ye, DP de eklenecek..." (Sedat Sertoğlu, Sabah, 26 Temmuz 2000)

"Unutmayalım ki KKTC enflasyonu, yapısal bozukluklarıyla, demokratik ve sosyal sancılılarıyla Türkiye'nin 'eseri'dir. Neymiş, bakan yolsuzmuş, gazetenin biri Rumlardan para alıyormuş, Batı ülkeleri KKTC karıştırlarını örgütleyormuş. Varsayalım ki bunlar doğru. Peki nedir bunların birinci nedeni? Tabii ki Kıbrıs'taki çözümsüzlük. Oysa Ankara hâlâ sorunun etrafında dönüyor. Özüne inmiyor. Ankara, yaygın deyişle, bataklığı kurutacağına sivrisineklerle uğraşıyor. Bu gidişat ne KKTC'nin yararına, ne de Türkiye'nin. Nereye kadar?" (Erdal Güven, Radikal, 28 Temmuz 2000)

"Bir kere şu cümleyi yırtıyorum: "Kıbrıs Kıbrıslılarındır."

Nerde öyle yağma? Kıbrıs aynı zamanda, Rizelilerin, İzmirliilerin, Sinopluların, Hataylıların, Hakkarililerindir.

Epey bir bölümü, gerek orada, gerekse Yunanistan'da ve ABD dahil dünyanın dört bir yanında yaşayan Rumların.

Önemli genişlikte bir "nüfuz" tarlası da hâlâ İngilizlerin...

Kıbrıs hem benim, hem herkesin.

Ada üstünde az "hak" sahibi olanlar, Türk ordusunu işgalci sayanlardır.

Zaten bu yoldaki bazı hezeyanlar üzerine kişisel bir muhtıra niyetiyle yazıyorum.

Türk birliklerini "işgalci" sayanlar, Kıbrıs'ın resmi ve genel mülkiyetini Rumlara bırakmaktan huzursuzluk duymayabilirler. Hatta böyle daha da mutlu olabilirler. "Keşke Türk ordusu adaya çıkmasaydı da ENOSİS olsaydı" diyebilirler.

Böyle düşünenler, gerçekten "hain" ve

"satılmış" değil iseler, en hafif tabiriyle nankör ve bencil ahmaklardır.

Ada'da benim gibi milyonlarca Türkiye insanının hukukunu yok sayanı adam yerine koyabilir miyim? Hadi buyursun o zaman; "işgalci"yim. Sıkıysa alsın adasını!" (Ömer Lütfi Mete, Yeni Binyıl, 28 Temmuz 2000)

"Kıbrıs ayrı bir ülke midir, yoksa kuzeyi Türkiye'nin, güneyi Yunanistan'ın "yavru vatan"ları mıdır?

Kıbrıs sorununda sonuca varabilecek bir tartışma, ancak yukarıdaki soruya verilecek yanıt bağlamında mümkün. Kıbrıs'ı ayrı bir ülke ve çok ciddi etnik sorunlarla boğuşuyor olsa da "bağımsız bir cumhuriyet" olarak kabullenen ve tanımlayanlarla, Türkiye ve Yunanistan vesayeti ve velayeti altında, parçalanmış bir ada olarak kavrayan ve tanımlayanların tartışması mümkün değil. Bu tartışmadan hiçbir sonuca ulaşılamaz...Eğer, Kıbrıs düşümünde çözüm, adanın bağımsız bir cumhuriyet kimliğine yeniden kavuşması ise, buna Kıbrıslılar ve sadece Kıbrıslılar karar vermek zorunda ve bu hak yalnızca Kıbrıslılara ait." (Aydın Engin, Cumhuriyet, 28 Temmuz 2000)

"KKTC Başbakan Yardımcısı'nın geçenlerde açıklamakta sakınca görmediği gibi 'Ankara'dan yönetilmek' istemiyorlar. Bunu pek fazla da haksız görmememiz gerekiyor. Çünkü onlar başka millet, biz başka bir milletiz, kökenimiz Türk o kadar, birçok konuda hatta Müslümanlık konusunda dahi farklı düşünüyoruz." (İzzet Edes, Akşam, 31 Temmuz 2000)

"26 yıl boyunca, her yıl ortalama 150 milyon dolar olmak üzere yaklaşık 5 milyar dolar para Kıbrıslı kardeşlerimize pompalanmıştı. 26 yıl sonra geline nokta ise sefillik. Kıbrıs Türk kesimi'nde kişi başına gelir 3500 dolar, Kıbrıs Rum Kesimi'nde kişi başına gelir 14 bin dolar. Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'ni dünyada bizden başka kimse tanımamış..."

Kıbrıs, Ankara'nın "cam kavanoz içinde yetiştirip yaşatmaya çalıştığı eşi benzeri bulunmaz bir sera bitkisi" gibi büyütülmüş. Ve 26 yıl boyunca; "Amerika altımızı oyuyor, Kıbrıs'ı bizden alma peşinde. Avrupa hainlik yapıyor, Kıbrıs'ı Rumlara geri verme peşinde" diyerek korkular üretmiş. 26 yılı, korkularla tüketmişiz!...

Sen adamı üleşimci yap. Sonra da "Hep tüketiyorsun. Arpanızı keserim haaa" diye tehdit etmeye kalk. Yarın Kıbrıs Başbakanı kalkıp, Prof.Mümtaz Soysal ile Başbakan Ecevit'e, "Sizin yaptığınız anayasaya göre Kıbrıs adına kimin konuşma hakkı var, benim mi, yoksa Denktaş'ın mı?" derse ne olacak? Yarın Kıbrıs'ta, sayısı çok fazla değil, 500 tane Kıbrıslı Türk ev kadını boş tencerelerle Türk Büyükelçiliği'ne yürüyüp "Go home Ecevit. Go home Turkey. We want to be in the EU" derse ne olacak? Ecevit'in özeleştirisi nedir? Feyzioğlu öldü, kurtuldu. Yarışın baş danışmanı Prof.Soyal'ın özeleştirisi nedir? Kıbrıs için düşündüğünüz yeni planlarınız var mı? Varsa nedir?" (Necati Doğru, Sabah, 3 Ağustos 2000)

"Valla bir gün bir plebisit yapılsa, Kıbrıslı Türkler 'Biz Rumlara istiyoruz' derlerse kimse şaşırmasın. (Fahri Görgülü-Çıkarma öncesi ve sonrası Kıbrıs'la ilgili özel görevlerde bulunan ve 12 Eylül döneminin İçişleri Bakanlarından, Can Ataklı ile söyleşi, Sabah, 9 Ağustos 2000)

“GARANTİLİ BAĞIMSIZLIK”IN 40. YILI

(12. SAYFADAN)

aleyhinde (yazarların vurgulaması) yoğun askeri gerekçeler bulunduğunu”nu (İngiliz Genel Kurmayı Komite Tutanakları, COS56 426) söylerken, Lennox-Boyd’un kendisi de kabineye gizli olarak verdiği bir bilgide, taksim konusunun, “adaya üs olarak gereksinim bulunmamasına kadar gündeme gelmeyeceğini” söyledi. Bu durumda bile, taksim konusu, İngiliz egemenliği altında kalmaları için Kıbrıslılara çağrı yapılmazdan önce, bir alternatif olarak önlerine konmayacaktı. Lennox-Boyd, yeni anayasanın yardımıyla ve -taksim tehdidinin etkisiyle- böylesi bir tercihi ifade edebileceklerini düşünmüştü. Beklendiği şekilde Rumlar Lennox-Boyd’un taksimle ilgili demecinden öfkeleniler ve Radcliffe önerilerini derhal reddettiler. EOKA Türk emellerine benzin döktü. Türkler, önerilen parlamentoda iki toplum için eşit temsiliyet isteyerek, kendi meselelerini daha da ılerlettiler ve Türkiye’nin kendi güvenliği için Kıbrıs’ta bir dış mevziye gereksinimi olduğunu gerekçe göstererek, 28 Aralık’ta taksimin tek çözüm yolu olduğunu söylediler. (s.47-48)

BERMUDA’DAKİ AMERİKAN-İNGİLİZ DORUĞU

“Harold Macmillan, Bermuda adasına uçarak, (21) Mart 1957’de Eisenhower ile görüştü ve bu görüşmeler, 2. Dünya Savaşı’ndan bu yana iki ülkenin kurduğu en yakın ilişkiydi. Tartışılan anahtar konulardan bir tanesi de Kıbrıs’tı.

Amerika uzun bir süreden beri, Kıbrıs’la ilgili politikasını değiştirmesi için İngiltere’ye baskı yapmaktaydı. Eisenhower, 1954 yılında Churchill’e yazdığı kişisel bir mektupta, İngiltere’nin Kıbrıs politikasının, Yunanistan’ın “mantıklı ve barışma yanlısı” davrandığına inanan Amerikan kamuoyu üzerinde yaptığı etkilerden duyduğu endişeleri dile getirmişti. Dulles, Haziran 1956’da, Eden’in Türkiye’ye kendi kaderini tayin konusunda veto hakkı vermek istemesine karşı çıkmıştı. (ABD Açıklanmış Belgeler, Cild:1989, fiş no.001094, Beyaz Saray Mektubu, 20.8.1954; 001479, 22.6.1956, Dulles Belgeleri) İngiliz diplomatları, en azından bir üst düzey Amerikan askeri kaynağının, Süveyş felaketinden sonra Kıbrıs’ın stratejik öneminin sadece NATO amaçlarıyla sınırlı olduğuna ve İngilizlerin adayı kendi yapacakları hareketler için artık bir üs olarak kullanamayacaklarına ve Bağdat Pakti için bile değerinin tartışılabilirliğine inandığını öğrenmişlerdi. Amerikalılar kesinlikle adanın, Süveyş olayında olduğu gibi, kendi çıkarlarına ters düşen bir şekilde kullanıldığını görmek istememekteydi.

MACMILLAN TAKSİMDEN YANA

Macmillan Başbakan olur olmaz, Lloyd ve Savunma Bakanlığına verdiği talimatlarda, acil olarak adada alternatif düzenlemeler için çalışmalar yapılmasını istedi. Lloyd taksim olasılığına bakarken, Savunma Bakanlığı da, Kıbrıs’ın bir kısmının üs olarak elde tutulmasıyla, İngiltere’nin askeri gereksinimlerine hizmet edilebileceğine baktı. Macmillan, çok geçmeden, Cebelitarık’ta olduğu gibi, uzun süreli kira veya egemenlik yoluyla, bir hava alanının İngiltere’nin işini görmemesi için hiçbir neden olmadığına ilişkin Amerikan argümanının haklılığına inandı. Macmillan günlüğüne yazdığı 15 Mart tarihli notta şöyle demektedir: “Bu şekilde Rumlar ve Türkler, adanın geriye kalan kısmını kendi aralarında taksim edebilirler.” (İngiliz Genel Kurmay Tutanakları COS56 435; Harold Macmillan, Riding the Storm, London 1971, s.22)

...22 Mart’ta, Eisenhower ile Macmillan arasında yapılan hayati öneme haiz Bermuda doruk toplantısının ikinci gününde, Londra’daki kabineye iletilen bir mesajda, ABD Başkanının Kıbrıs konusunu Yunan Hükümeti ile görüşmeyi önerdiği ve Macmillan’ın “ABD’yi kendi niyetlerimizden haberdar etme ve Makarios’un serbest bırakılmasının duyurulmasının hangi koşullarda yapılacağı konularında bilgilendirmeye istekli olduğu” bildirilmektedir. (İngiliz Kabine Tutanakları, CC57 22, 22.3.1957) (s.49-50)

...29 Mart günü Makarios Şeyssel adalarındaki sürgünden serbest bırakıldı, ama adaya girmesi yasaklandı. Macmillan, Kıbrıs’taki İngiliz egemenliğine son verip, sadece askeri üslerde

egemenliğini sürdürmeyi düşünmekteydi.

Eylül 1957’de İngiliz Dışişleri Bakanlığı, ABD ile gizli görüşmeler yaptı ve burada Amerikalılar, garantili bağımsızlık temelinde bir çözüm önerdiler. İngiltere, halkının istğine rağmen adanın bütününe artık elinde tutamayacağını kabul etmişti.

AMERİKAN FORMÜLÜ: “GARANTİLİ BAĞIMSIZLIK”

“Amerikalıların ana endişesi, NATO’daki müttefikleri arasındaki zararlı bir çatışma kaynağını ortadan kaldırmak ve adanın Batılı ittifak için kullanılabilirliğini korumaktır. Taksim ve enosisin her ikisi de Yunanistan ve Türkiye arasında savaş tehlikesini getirdiğine göre, Amerikalıların en çok tercih ettikleri çözüm, bir çeşit garantili bağımsızlıktı. Haziran’da yeni atanan NATO Genel Sekreteri Spaak, ki Belçika’nın eski Dışişleri Bakanlarından olan bir sosyalistti, Kıbrıs’ın bağımsız olması, ama başka ülkelerle birleşmesinin yasaklanması gerektiği fikrini öne sürerek görüşmelere girişti. Belli bir süre sonra Kıbrıs’ın statüsü yeniden gözden geçirilecekti. Dışişleri Bakanlığı yetkilileri Spaak’ın, konuşurken kendi planına tamamiyle destek verdiklerini söylediği Amerikalılar tarafından etki altında bırakıldığına inandıklarından şikayet etmekteydiler. (İngiliz Sömürge Bakanlığı Belgeleri CO926/626, Telgraf 586, Dışişleri’nden Paris’e, 20.6.1957; Telgraf 1319, 21.6.1957; Evangelos Averoff-Tossizza, Lost Opportunities: The Cyprus Question, 1950-63, New York, 1986, s.141) Dışişleri Bakanlığı bağımsızlığa güçlü bir şekilde karşı çıktı. Çünkü Kıbrıs Makarios veya daha kötüsü halk tarafından sevilen komünistler tarafından yönetilecekti. (İngiliz Kabine Tutanakları C57 161, 9.7.1957)

Amerikalılar, taviz vermeleri için Yunanlıları korkutmaya çalıştılar. Atınada’ki Amerikan Büyükelçisi George Allen, Yunan Dışişleri bakanı Angelos Averoff’a, İngilizlerin adadan ayrılmaya karar verdiklerine ilişkin göstergeler bulunduğunu ve Yunanistan ile Türkiye’yi aralarında adayı taksim etmeleri için yalnız bırakacağını söyledi. Averoff hatıratında bunu şöyle yazmaktadır: “Amerikalılar bunun Yunan hükümeti için ne anlama geldiğini anlayıp anlamadığı konusunu merak etmekteydiler. Gerçek tehlikenin doğması halinde de, bunu engellemek için birşeylerin yapılması gerektiğini düşünmeden de edemediler.” Ama Karamanlis de o sıralardaki milliyetçi duygulara karşı duramayacaktı.

Londra’da Macmillan, Kıbrıs için “zorunlu askeri gereksinimlerimizi güvence altına almak ve sömürgeye olan sorumluluğumuzu azaltmak” için kendi planını hazırlamaktaydı. Bağdat Pakti’na destek ve genel olarak Ortadoğu ve İran Körfezi’ndeki savunma amaçları için bir hava üssünün kullanımını devam ettirme ve başka bir yerde sağlanamayacak olan istihbarat ve propaganda olanaklarını koruma gerekliliğine inanmaktaydı. Macmillan, bu gereksinimlerin, erken uyarı radarları, elektronik casusluk cihazları ve haberleşme tesislerinin üslenmesi için gerekli olacak Ağrotur-Piskobu, Dikelya-Bergama, Greko Burnu ve başka bazı yerlerdeki tesislerdeki küçük enklavlar üzerinde sadece İngiltere’ye ait olacak olan egemenliğinin korunmasıyla karşılanabileceğine inanmaktaydı. Ekonomik endişeler ve Amerika’nın baskılarıyla hareket eden kabine, bütün ada üzerinde egemenlikte ısrar yerine, askeri üs bölgeleri üzerinde egemenliği koruma şeklindeki politikaya geçiş yaptı. (Macmillan, Riding the Storm, s.660; İngiliz Kabine Belgeleri C57 161, 9.7.1957)

KONDOMİNİYUM ÖNERİSİ

İşin zor yanı, ada İngilizlerin askeri bakış açısına göre, güvenilir ellerde tutulurken, adanın geriye kalan kısmında barışı koruma yükünün bölüşülmesi için bir yol bulmaktır. Macmillan, üsler dışındaki bölgenin üç egemen güç tarafından atanacak bir valinin yönetimi altında İngiltere, Yunanistan ve Türkiye’nin kondominiyumuna (ortak yönetimine) teslim etmeyi önerdi. İngiltere, Yunanistan veya Türkiye yurttışı olmayacak olan vali iç güvenlik, savunma ve dış ilişkileri denetleyecekti. Kimin atanacağı konusunda anlaşmazlık olması halinde, kimin atanacağı konusunda son sözü NATO söyleyecekti. Savunma konusundaki sorumluluk, üç egemen güce düşecekti, ama hepsi de NATO üyesi olduklarından, “onlar da adanın savunması için ilgi

duymaları için Kuzey Atlantik Konseyi’ne bakmaları akla yakın olacaktı.” İç güvenlik için, vali, eşit sayılarda İngiliz, Türk ve Yunan askerlerinden oluşacak bir gücü çağırabilecekti. Radcliffe’in önerileri, adanın İngiltere’ye ait olmayacak kısmının kendi kendini yönetmesi için temeli oluşturunca. (İngiliz Kabine Tutanakları CC57 51, 11.7.1957)

...Yunanistan ve Türkiye’nin işbirliğinden yana olmadığı anlaşılınca, İngiliz Dışişleri Bakanlığı, Kıbrıs girişimi için olası seçenekleri gözden geçirmek için, 12 Eylül 1958’de Londra’daki ABD Büyükelçiliği’nde Amerikalı yetkililerle ayrıntılı gizli tartışmalar yaptılar. Macmillan kendi planı için Amerikan desteğini sağlayacağını ümit etmekteydi, ama Amerikalıların ciddi kuşkuları vardı. (İngiliz Sömürge Bakanlığı Belgeleri CO926/627, Telgraf 811, 12.9.1957; Telgraf 274, Paris’ten Dışişleri’ne) Amerikalılara göre, egemenlik paylaşılacağına ve anlaşmazlık başvuruları NATO’ya yapılacağına göre, kondominiyum planında son yetkinin nerede olacağına ilişkin belirsizlik vardı. Bunun yerine, Radcliffe-tipi kendi kendini yönetim getirecek bir geçici dönem ile ulaşılabilecek olan bir garantili bağımsızlık sistemini tartıştılar. Radcliffe, sadece Kıbrıslı Türkleri etkileyecek konularda üçte ikilik bir çoğunluğu gerektirecek olan ve Kıbrıs Rumlarının çoğunlukta olacağı bir meclisi önermekteydi. Bu düzenleme bir dizi NATO gücü tarafından garanti altına alınacaktı ve sadece karşılıklı anlaşma ile değiştirilecekti. İngilizler, geçici yapısı nedeniyle, bunun entrikalarla geliştirilmesinin Yunanistan ve Türkiye’yi teşvik edeceğini düşünmekteydi. Böylece gerginlik devam edecek ve İngiliz sorumlulukları da pek azalmayacaktı. Ayrıca, tridominiyumun, komünist fesata karşı, demokratik bir hükümete kıyasla daha ciddi bir engel sunacağını düşünmüşlerdi. (İngiliz Sömürge Bakanlığı Belgeleri CO926/927.141, İngiliz ve Amerikan yetkilileri arasındaki gizli görüşmelerin raporu) (s.54-56)

“...Grivas, solcu muhalifleri üzerine ürpertici saldırılar düzenlemekteydi. (İngiliz Kabine Tutanakları CC58 4, 6.1.1958) Sendikacıların öldürülmesi -bir tanesi kilise bahçesindeki ağaca bağlanmış ve karısının gözleri önünde ölünceye kadar dövülmüştü- büyük sokak gösterilerine ve solcuların ada çapında protesto grevleri yapmalarına yol açmıştı.” (s.57)

AYRICA TÜRK VE NATO ÜSLERİ

“Kıbrıs’ta vali Foot döneminde yönetici sekreteri olarak çalışmış olan John Reddaway’e göre, belli bir süreden sonra, Kıbrıs’a kendi kaderini tayin hakkının tanınması koşullarından biri de, olası bir Türk üssü de içinde olmak üzere, adada NATO’ya üsler verilmesinin öngörülmesiydi. İngiliz Dışişleri Bakanlığı, bunu inkar etmekteydi. (J.Reddaway, Burdened with Cyprus: The British Connection, London 1986, s.104)

TÜRKLERİN ÖFKE VE TELAŞI

Foot adanın gelecek statüsü üzerinde Yunan vetosuna izin vermenin Türkler üzerinde yapacağı etkiyi önceden göremedi. Öfke ve telaşa kapılan Türkler, toplumsam özerklik veren Foot’un planının her maddesine karşı çıktıklarını duyurdular. Türkler, İngilizlerin denetimi devretmeleri öncesinde, en azından kendilerine taksim güvencesi verilmeden , kendi egemen üs bölgelerine geri çekilmelerine karşıydılar. Ayaklanmalar, Lefkoşa’nın Türk kesimini tutuşturdu. Kalabalıklar, “Ya Taksim, Ya Ölüm” ve “İngiliz katilleri halkımızı öldürüyor” sloganlarını taşıyarak sokakları doldurdular. En az beş Kıbrıslı Türk, güvenlik güçlerinin harekete geçmesi üzerine hayatını kaybetti. Foot, “anlaşmazlık, müttefikler arasında çözülmemezse, hepsinin de hiçbir amaca hizmet etmeden cehenneme gidecekleri konusunda uyandı bulundu.” (The Times, 8.2.1958)

Bu arada Foot ile Lloyd Ocak 1958’de, Bağdat Pakti toplantısı için Ankara’yı ziyaret ettiler ve Vali Foot’un planının geleceğinin olmadığını gördüler. Türkler, Ankara’da, herhangi bir siyasal gelişme konusunda anlaşma sağlanmadan, federal bir anayasa üzerinde ısrarlıydılar ve Kıbrıs’ta derhal bir üs elde etmek istiyorlardı. (İngiliz Sömürge Bakanlığı Belgeleri, CO926/627.185; İngiliz Kabine Tutanakları CC58 12, 28.1.1958) (İngiliz) Bakanlar böylesi bir üssün, adaya

“BU MEMLEKET BİZİM, BİZ YÖNETECEĞİZ”DEN CTP NE ANLIYOR?

GİRİŞ YERİNE

Siyasette kendine solcuyum vb. diyen kişi ve örgütlerin birinci görevi doğruları kitlelere ulaştırmaktır. Burjuvazi her gün, her saat ve her dakika sokaktaki vatandaşa yanlış bilgi veriyor, yalan söylüyor. Burjuvazi siyasi iktidarını kitlelerin *bilinçsizliğine* dayandırmıştır. Kendi çıkarlarının nerede olduğunu kavramış bir kitleyi burjuvazi yönetemez. İyi ama bu kitleye, sokaktaki vatandaşa, fabrikadaki işçiye, dükkandaki esnaf-zanaatkara, tarladaki köylüye, ve yurtsever entellektüellere doğru görüşleri kim ulaştıracak? Kendine solcuyum diyenler yapacak bu işi. Azıcık imkanlarıyla, dar imkanlarıyla ama sebatla, yılmadan ve durmadan, onlar yapacak.

Şimdi bir de onların kitlelere yalan bilgi verdiğini düşününüz. O zaman kitlelerin bilinçlenmesi, kendini koruyabilmesi ve giderek iktidar olabilmesi imkansızlaşır. Böylesi gelişmeye kendine solcu deyip de itiraz etmeyen kişi kendi kendini bitirmektedir. O biter ve gider gideceği yere, burjuvazinin kucağına. İşçilerin düşmanları saflarına.

Doğruların söylenmesinde ısrar etmek demek, olguların tesbitinde ısrar etmek sadece gericiğin, emperyalizmin, burjuvazinin teşhirinden ibaret değildir. Bu yapılmalıdır ve yapılmazsa ileriye gitmek imkansızdır. Ama bir diğer olgu da siyasette hiçbir gelişmeye kapıyı kapamamaktır. Gericiler arasındaki çatlakları kullanmak, hatta bu çatlakları üretmek... Yani gericiler arasında ve gericilerle birlikte çalışmak da siyasi bir gerekliliktir. O da bir olgudur. O da kitlelere anlatılmalı ve gericiler arasında ve onlarla da çalışma yürütülmelidir.

Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK'in hiçbir siyasi çalışma türüne 'tu kaka' demediğini herkes iyi bilir. Bazıları bizim doğruları ısrarla ortaya koymamız nedeniyle bizim solcu-maceracı mücadele yöntemlerine kaymamızı bekleyip duruyor. Bunu bir türlü göremediklerinde de deyim yerindeyse deliriyorlar. İyi ama delirmek yerine bizimle birlikte hareket etmek daha akla yatkın değildir? Biz geri adım atmasını biliriz. Biz geri durmasını biliriz. Biz herkesle, en sağcı işçilerle çalışmasını biliriz. Dahası biz burjuvazi ile çalışmasını da biliriz. Biz kendimizden emin adamlarız çünkü biz her şart altında doğruları ortaya koymaktan hiçbir zaman vazgeçmediğimiz için herkesle her şart altında şartların gerektirdiği çalışma tarzını kullanabiliriz.

Ama bu çalışma yöntemi doğruların ısrarlı bir tekrarlanmasıyla birleşmez ise, bu çalışma tarzı adamı burjuvazinin kucağına oturtur. Sağcı burjuvalar haline dönüştürür.

CTP li yoldaşlar aşağıdaki satırları okurken bu laflarımızı unutmasınlar.

I- BAZI GENEL PRENSİP SORUNLARI

1. AGİT, AVRUPA GÜVENLİK VE İŞBİRLİĞİ TOPLULUĞU

İlk önce bu topluluğun kimlerden oluştuğuna bir bakmalıyız.

Bu topluluk, istisnasız burjuva gerici devletler tarafından oluşturulmuştur. Kendisi bir Avrupa ülkesi olmayan ABD de bu topluluğun, bu gerici emperyalist kuruluşun bir üyesidir.

Bu basit tespitler, tabii ki biz marksistlerin herşeye 'tu kaka' demesinin, dogmacı olmasının ürünü olan tespitler olabilir.

İyi ama, "aynası iştir adamın, lafa bakılmaz" sözü her ne kadar marksitlerin kendilerine kılavuz edindikleri bir lafsa da, marksistlerden gelme değildir. Ataların tecrübelerinin ürünü olarak ortaya çıkmış ve geçerliliği defalarca ispatlanmış bir tespittir. Tecrübelerin ürünü bir tespit.

CTP'li yoldaşların İstanbul'da imzalanan AGİT belgesini değerlendirişi şöyle;

“AGİT SÜRECİNİ YAŞAMAK VE AB

Artık devletlerin ve halkların siyasi, hukuki, sosyal ve ekonomik yaşamları yalnızca kendi ulusal sınırlarının içerisinde hapsedilemez. İnsan hakları, yoksulluk, çevre, sosyal adalet ve demokratik yaşam tüm insanlığın ortak ilgisini çekmektedir. Kimse “bu benim içişlerimdir, egemenlik hakkımdır” diyerek insan hakları, demokrasi ve ekonomik düzenlemelerin yalnız kendi ile ilgili olduğunu iddia edemez.

Balkanlarda yaşananlar bunun somut örneğidir. Bu somut örnek, güvenliğin de evrensel boyutlara farklı bir kavramla taşınmasını getirmiştir. İstanbul'da 1999 yılı sonunda toplanan ve 50 ülkenin devlet ve hükümet başkanlarının imzaladığı AGİT Belgesi bunun ifadesidir.

Bu belgeye göre güvenlik artık yalnızca devletin güvenliği anlayışından çıkmış, insan hakları, hukukun üstünlüğü, sosyal adalet ve demokrasi zemininde insanlığın ortak güvenliğine dönüşmüştür. Önümüzdeki yıllarda güvenliğin getireceği zemin budur. Bu zemin bölgesel, etnik ve ulusal ayrılıklara, demokratik bir uzlaşma bulma anlayışı ile gelişmiştir.” (KAOS NİYE? ÇÖZÜM NE? 2 Ağustos, 2000)

Dikkat edilirse yoldaşlar bu sözlerden hareketle açık bir talep ve öneride bulunmuyorlar. Mesela AGİT üyesi ülkeler gelsin bizi kurtarsın demiyorlar. Gel gelelim bu lafların ruhu şuna işaret ediyor; AGİ Topluluğu'nu oluşturan ülkeler insan haklarını, demokrasiyi vb, korumak için başka ülkelerin içişlerine müdahale edebilirler ve dahası etmelidir. Evrenselleşmek işte budur ve de tüm bunlar insan hakları ve demokrasiye uygundur. Örnek mi? Al sana Balkanlar!

ABD, İngiltere ve esas olarak Fransa-Almanya'dan oluşan o çok demokrat AB Yugoslav halklarının milli temelde birbirlerini kırmalarını sağlamak için elinden geleni yaptı, böylece ortaya çıkan kelimesi kelimesine tam bir it dalaşına insan hakları ve demokrasi adına müdahale etti, böylece Yugoslavya'yı paramparça edip İkinci Dünya Savaşı sırasında Nazilerle birlikte Yugoslav halklarının katliamına katılmış Kroat faşistlerinin o dönemki faşist bayrağını dalgalandırarak milli katliamlar yapmış adamları çok demokrat ve de insan hakları savunucusu ve demokrasi ve insan haklarını savunmanın araçları ilan edip o rezillik simgesi bayrağın altında “demokrat” ülkeler oluşturdu ve tutmuş bizim CTP'li yoldaşlar AGİT'in güzellik, demokratlık ve insan haklarını savunma örneği olarak Balkanları veriyorlar. İyi de ediyorlar. Çok yerinde bir örnektir. AGİT ve AGİT sürecinin esas anlamı Balkanlarda gizlidir. Balkanları yöneten vatan hainleri tüm ülkeyi ardına kadar büyük emperyalist güçlerin etki alanı içine soktukları oranda ve soktukları için işte Balkan halkları bu vatan haini barbarların bu büyük emperyalist barbarlarla işbirliği içinde barbarlığın ta göbeğinde bulmuştur kendini.

İnsan haklarıymış... Dalga geçecekseniz onun da bir sınırı vardır. Barbarlık bir şey, insan hakları tam tersi bir şey. AGİT üyesi ülkelerin prensibi para ve kardır. Bunları elde etmek için her türlü barbarlığı onlar uygun görürler ve görmekteler. AGİT süreci büyük emperyalistlerin barbarlıklarını sürdürmek için demokrasi ve insan hakları maskelerini takacaklarını ilan etmeleri anlamına gelmektedir. Onların ülkelerin iç işlerine karışmalarının ürünü, sonucu barbarlıktır. Onların barbarlığı önlemek diye bir dertleri yoktur. AGİT üyesi büyük güçlerin relatif olarak küçük ülkelerin iç işlerine karışmalarının zemini bizzat bu küçük ülkeleri yöneten yerel burjuvazinin dolara olan bağımlılığı, köleliğidir. İşte onlardan biri olarak Türkiye son AGİT toplantısına ev sahipliği yapmış ve kendisinin de faydalanacağı ümidiyle yukarıda ortaya konan prensibe, büyük güçlerin Türkiye'nin içişlerine karışma hakkı anlamına gelen belgeye imza atmıştır. Böyle yaparken açık ki şu olgudan hareket etmiştir. Bu prensipler bugünlerde Yugoslavya, Doğu Avrupa ve Rusya'ya karşı kullanılacaktır, Türkiye'ye karşı değil. Pratik de bunun ispatıdır. Eğer AGİT ülkeleri o kadar demokrasi ve insan hakları savunucuları iseler Türkiye içinde de demokrasiye ve insan haklarına karşı pek çok faaliyet yürütülmektedir. Ve bu onların sadece bilgisi dahilinde değildir. Aynı zamanda onlar tarafından teşvik edilmekte, hatta örgütlenmektedir. Bu nedenle Türkiye'nin iç işlerine “karışılmamaktadır”.

İyi ama bir ata sözü de “gülme komşuna gelir başına”dır. Ev sahipliği yaptıkları ve altına imza attıkları AGİT sözde prensipleri bugün onlara karşı uygulanmıyorsa, yarın yeri ve zamanı geldiğinde uygulanacaktır. Bu karışmanın zeminin de bizzat bugün Türkiye'yi yönetenler hazırlamaktadır.

AGİT sürecinden dem vurarak CTP Parti Meclisi nerden dem vuruyor acaba? AGİT üyeleri gelsin bizi kurtarsın, Kuzey Kıbrıs'ta demokrasi ve insan hakları aleyhine işler olursa prensiplerine sadık kalıp bizi kurtarırlar mı demek istiyor? Kusura bakmasınlar ama daha çok beklerler. Türkiye ile AGİT'in başını çeken ABD ve diğerlerinin arası açılmaz ise daha çok beklerler. Rwanda katliamı sırasındaki Fransız, İngiliz ve ABD tavırlarına bir bakarsanız bunu anlarsınız. (Fransa Anglo/Amerikan yayılmasını önlemek için katliamın başlangıcının örgütleyicisi, Sir David Hanney-şu Kıbrıs'ın İngiliz barış güvercini barbar- ve Albright da katliamın durdurulması için BM'nin devreye sokulmasının önleyicisi, yani katliamın sürdürücüsü. Nereden mi bu bilgiler, bu bilgileri biz Marksit “dogmalar” üzerinden olay gelişirken ortaya koymuştuk. Üç hafta önce ise *The Observer* gazetesinde sergilendi.)

AGİT insanlığı korumanın bir aracı değildir. AGİT insan düşmanlığının bir aracıdır. Modern barbarlığın bir aracıdır. Yerel barbarlara karşı dünya çapında ve yerel barbarların üreticisi ve teşvikçisi güçleri kitlelere insan haklarının, demokrasinin savunucusu olarak ilan etmek için CTP Parti Meclisi üyesi arkadaşların ar damarlarının çatlamış olması gereklidir.

AGİT ülkelerinin, ki bunlar arasında Türkiye, Yunanistan ve İngiltere de vardır, Kıbrıs'a yapabilecekleri en demokratik katkı, Kıbrıs'tan defolup gitmeleridir. Onlar Kıbrıs'tan defolmayı reddettikleri oranda, ve sorun hepsine de göreceksiniz red edecekler, onların demokrathlığı ve insan haklarına karşı saygınlığı üzerine gevezeliğin alemi yoktur. **Emperyalizm demokrat değildir, emperyalisttir.** Emperyalizm insan canına zerre kadar değer vermez. Çıkarlarını korumak için ülkeleri, mesela Kıbrıs'ı, barbarlığa, burjuva milliyetçisi savaş ve katliamlara itmekten zerre kadar çekinmez.

CTP Parti Meclisi üyesi arkadaşlar, solla, proleterya ile tüm bağlarını koparma sürecine kazık çakmış durumdalar. Vaz geçin yoldaşlar. Hitler'i ve o meşhur papazı hatırlayın. Kendileri hakkında iyi laflar ediyorsunuz diye size hoşgörölü olacaklarını sanıyorsanız yanıyorsunuz. Sizi bile yerin dibine sokma ihtiyacı belirecektir ve onlar sizi de yerin dibine sokacaktır. Eğer ki hep birlikte onlara, emperyalist barbarlara karşı kendi bağımsız gücümüzü oluşturup **‘size geçit yok faşit sürüsü, insanlık düşmanı barbarbar’** deme imkanını oluşturamazsak...

2. AB'NE ÜYELİK

Biz AB'nin emperyalistlerin gerici bir projesi olduğu görüşümüzü daha önceleri defalarca anlattık. Burada tekararlamaya gerek yoktur. Tekelci kapitalizm hakkında

az biraz bilgi sahibi olan her bir solcu şahsiyet ve gurup bu basit olgudan haberdardır.

Gelin şimdi CTP Parti Meclisi'nin AGİT ile ilgili ortaya koyduğu görüşlerinin hemen ardından AB ile ilgili olarak ortaya koyduğu görüşlerine bir bakalım.

“TÜRKİYE İLE ORTAK STRATEJİ: AB ÜYELİĞİ

İşte dünyada böylesi bir anlayışın yer etmeye başladığı bir zamanda biz Kıbrıs Türk halkı olarak gelecek için önemli bir ortak stratejiyi Türkiye ile birlikte paylaşıyoruz. Bu da ekonomik, demokratik ve siyasi entegrasyonun en ileri noktaları; insan hakları, sosyal adalet, hukukun üstünlüğü ve demokrasi temelinde taşındığı ve şekillendiği AB üyeliği olgusudur.” (KAOS NİYE? ÇÖZÜM NE? 2 Ağustos, 2000)

Avrupa'da Troçkist akım AB siyasetine angaje oldu. Patronların AB'si yerine İşçilerin AB'si sloganıyla. Tam bir reformizm anlamına gelen bu siyaset Troçkistler açısından hala daha ve tipik olarak devrimci deyişlerle süslenmektedir. Bu nedenledir ki onlar AB siyasetine angaje olmalarına rağmen AB'nin patronların örgütü, emperyalist bir örgüt, işçiler aleyhine siyaset ve pratik geliştiren bir örgüt olduğunu söylemektedirler.

Görüldüğü gibi bizim CTP'li yoldaşlar Troçkizm'i kat kat geride bırakmışlar, onları iyice 'sağlamışlardır.'

Şu olguyu, “ekonomik, demokratik ve siyasi entegrasyonun en ileri noktalara; insan hakları, sosyal adalet, hukukun üstünlüğü ve demokrasi temelinde taşındığı ve şekillendiği” ülkenin Lenin ve Stalin'in Sovyetler Birliği olduğu olgusunu CTP'li yoldaşların unutmuş olmaları hakikaten çok acı ve Kıbrıs sol siyaseti için zararlı bir gelişmedir. AB'nin soyunduğu birliktelik ise, eğer başarabilirlerse, ABD'de hali hazırda ortaya çıkmış ve suratımızın içine baka baka Dünyayı yağmalamakta olan bir birlik türüdür, emperyalist bir birlik. Malumunuz olduğu üzere, ABD'de çeşitli devletlerin bir birliğidir.

Bir de şu olgu var. Hani Marksit olmasa da Kıbrıslı bir yurtsever olan herkesin bildiği bir olgu. İngiltere AB üyesidir. AB İngiltere'yi üye olarak kabul ettiğinde İngiltere'nin Kıbrıs'taki üslerini AB'nin parçası olarak görmemeyi kabullenmiş, yani İngiltere'nin Kıbrıs'taki emperyalizmine, açık ve seçik kolonizmine göz yummuştur. Bu da demokratik değil, emperyalist bir tavidir.

Tekrarlıyalım mı? Aynası iştir kişinin, lafa bakılmaz...

Demokratizm? Kıbrıs söz konusu olduğunda AB ve AB'nin önde gelen bir üyesi olarak İngiltere'nin her tarafı demokrat olsa ne yazar...

3. YANLIŞA YANLIŞLA KARŞILIK YANLIŞTIR.

CTP Parti Meclisi'nin bu başlık altında kullandıkları terminoloji ile ilgili söylememiz gerekenler için kullandıkları başlık çok yerindedir.

Arkadaşlar şöyle diyorlar;

“Kıbrıs Rum tarafının uluslararası tanınmışlık avantajına sarılarak Kıbrıs Türk halkını dışlama siyaseti ne denli yanlışsa bu yanlış aynı şekilde karşılık vermek de yanlıştır.” (KAOS NİYE? ÇÖZÜM NE? 2 Ağustos, 2000)

Burada kullanılan terminolojiye iyi dikkat ediniz. “Kıbrıs Rum tarafı ve Kıbrıs Türk halkı...” Biz bu tür terminolojiyi çok iyi biliriz. Türkiye'de sol milliyetçiliğin şampiyonluğunu yapmış ve de yapmakta olan Aydınlık gurubu böylesi terminolojiyi çok sever.

Ne demek “Kıbrıs Rum tarafı”? Açıkça konursa bu Güney'deki Kıbrıs Cumhuriyeti olarak iş başında olan Rum burjuva hükümetidir. Onlara ne burjuva deniyor ne de “halk”. “Bizim tarafa” geldi mi işler değişiyor. Ne de olsa CTP halk adına konuşuyor ve görüşmelerde “Kıbrıs Rum tarafı”nın karşısında duran kesim oluyor sana “Kıbrıs Türk halkı”. Biz de sanıyorduk ki bu görüşmelerde “Kıbrıs Rum tarafı”nın karşısındaki kesim “Kıbrıs Türk burjuvazisi” ve onların temsilcisi olarak baba Denktaş'tır.

Biz ne biliriz ki! Biz işte böyle Marksist “dogmalarla”, sınıf analizleriyle iş yaptığını sanan “aşırı solcu” bir gurupçuguz. CTP Parti Meclisi gibi ince kelime oyununu kavramamışız ki!!!

Bu işin lamı cimi yoktur yoldaşlar. Bu tür terminoloji Marksizmden tam bir kopuşun ve burjuva milliyetçiliğine tam bir geçişin “halk” gibi güzel görünümüne sözlerle örtülmesinden başka anlam taşımaz. Ya görüşmecilerin hangi sınıflar olduklarını ve dolayısıyla sınıfsal çıkarlarıyla eş düşen siyasi tavırları sergilenir, ya da işte böylesi ipe sapa gelmez terminoloji üzerinden gidilse gidilse burjuvazinin şövenizmini ve halk düşmanlığını örtmeye, sol şövenizme gidilir.

Görüşmelerde “Kıbrıs Türk halkı” taraf değildir. Bizim, ve CTP'nin birinci görevi işte halkımızı görüşmelerde taraf etmek için onların BMB sloganı etrafında iktidara gelmelerini sağlamaktır. Ancak ondan sonra Kıbrıs Türk halkı görüşmelerde taraf olur ve o zaman bakarız karşımızda kim vardır; haksızlık yapması kaçınılmaz olan Kıbrıs Rum burjuvazisi, katliamcılıkta bizimkilerden aşağı kalmayan Kıbrıs Rum burjuvazisi mi, Kıbrıs Rum halkı mı?

4. TÜRKİYE, YUNANİSTAN VE İNGİLTERE'NİN KIBRIS ÜZERİNDE İDDİA ETTİKLERİ HAKLARINI KORUMAK

CTP'nin KAOS NİYE? ÇÖZÜM NE? adlı programının “yanlışla yanlışla karşılık yanlıştır” başlıklı ve yukarıda ele aldığımız terminolojiyle başlayan kesimi şu satırlarla bitiyor:

“Bu bağlamda 1960 Garanti ve İttifak Antlaşmalarının Türkiye'ye getirdiği hak ve sorumluluğun da evrensel anlamda devamı karşılıklı kabul edilebilir bir çözüme bağlıdır.” (KAOS NİYE? ÇÖZÜM NE? 2 Ağustos, 2000)

Ümit ederiz yukarıdaki başlığı atarak CTP Parti Meclisi'nin yanlışına yanlışla karşılık vermemişizdir! 1960 Garanti ve İttifak Antlaşmaları'nın Türkiye'ye verdiği hakların devamını sağlamak için eminim herkes hem fikirdir, bu antlaşmanın Yunanistan ve İngiltere'ye verdiği hakların da devamlılığı sağlanmalıdır.

Dolayısıyla CTP Parti Meclisi üyeleri tüm bu ülkelerin Kıbrıs üzerinde hak iddia etmelerini normal karşılıyorlar. Bunda karşı durulacak emperyalist emel ve tahakkümler görmüyorlar.

İyi ama **Bu Memleket Bizim, Biz Yöneteceğiz** sloganının tüm mantığı neye işaret etmektedir? Bu memleketin Kıbrıslılara ait olduğuna ve dışarıda kalan ülkelerin bu ülkede hak idda etme haklarının olmadığına. CTP Parti Meclisi'nin yazısına **BMB, Biz Yöneteceğiz** diye başlayıp 1960 Antlaşması'nın savunusu ile devam etmeleri, arkadaşların BMB, Biz Yöneteceğiz derken laf ola beri gele, dostlar alış verişte göre konuştuklarını göstermektedir. CTP Parti Meclisi görüşlerinde az biraz tutarlı ise BMB Komitesinin iktidar alternatifi haline gelip bu memleketi bizim yapmasını önlemek için engel olmaması gerekmezmiydi?

II- KKTC'DE BURJUVA ŞARTLARDA REFORM

CTP Parti Meclisi mevcut hükümet veya benzeri burjuva hükümetler şartlarında bu burjuva yapıyı reforme etmek için burjuva hükümetlerden talep ettikleri reformları esas olarak **SİYASETİN VE EKONOMİK YAŞAMIN SINIRLANMASINA HAYIR!** başlığından sonra sıralamışlar. Ama daha önce de bazı talepler var. Bunları hemen hemen olduğu gibi aşağıya alıyoruz

“HALKIN UYANIŞINA ÖFKE

Bunlar siyaseti daha da sınırlamak isterken, halkın ortak talebi haline gelen, siyasetin ve demokratikleşmenin gelişmesi, ekonominin üretken bir yapıya dönüştürülmesi, mali politikadan, ekonominin planlanmasına kadar her alanda genişleme ve kendi kendini yönetme kararlılığı ile karşılaştılar.

KENDİ KENDİNİ YÖNETMEYE DE ÖFKE

Polisin İçişleri Bakanlığı'na bağlanması taleplerine öfke saçanlar aynı zamanda Kıbrıs Türk halkının kendi mali politikası olmasına, ekonomisini planlamasına, Kıbrıs sorununu çözme inisiyatifini ele almasına, AB süreçlerine katılma arzusuna, Türkiye ile karşılıklı yarar ilişkilerine dayalı şahsiyetli politika geliştirme arzusuna öfke saçtılar. Bu talepleri Türkiye karşıtlığı diye takdim ettiler.

Demokratikleşme, polisin sivil yönetime bağlanması, meclis ile savunma güçleri arasında evrensel, demokrtik bağın kurulması, ekonominin planlanmasından yönetimine kadar meclisi ve halkı ile katılımın sağlanması, mali politika oluşumu, Türkiye'den alınan kredi ve yardımların KKTC Türk Merkez Bankası vasıtası ile bankacılık sistemimiz içerisine aktarılması, devletin demokratikleşmesi ve üretken demokratik toplum yapısı şekillenmeden sorunları çözmek olanaklı değildir.

SİYASETİN VE EKONOMİK YAŞAMIN SINIRLANMASINA HAYIR!

Bu yüzden siyasetin ve ekonomik yaşamın sınırlanması ve siyasetin içinin boşaltılması çabalarına karşı mücadele etmek kaçınılmazdır. Bu anlayış ile;

-Kıbrıs SORUNUN ÇÖZÜMÜNE ve AB SÜRECİNE,
-Türkiye ile ilişkilere, devletin demokratikleşme ve sivilleşmesine,
-Ekonomiye ve sosyal kültürel yaşama, yeni bir bakış ve dinamizm taşımak gerekmektedir.

Bu anlayışla CTP yeni şartları değerlendirerek, bu alanlarda şu değerlendirmeleri yapmaktadır.

KIBRIS SORUNU VE ÇÖZÜME İSTEKLİ VE YAPICI OLMAMIZIN GEREĞİ

Kıbrıs Türk halkı 1950'lerden beri Kıbrıs'ta mücadele etmektedir. Kıbrıs'ta bir azınlık olarak yer almamak; Kıbrıs'lı Rumlarla siyasi eşit taraf olarak ortak egemenlikte, geleceğe demokratik ve güvenli tarzda sahip olmaktır. Tarihsel süreçte ENOSİS ve TAKSİM gibi milliyetçi hedefler Kıbrıs Türk ve Rum halkına acılar çekirmiştir. Şimdi Kıbrıs Türk ve Rum Topluluklarının, bu tarihsel dersleri çıkararak geleceği ortaklaşa kurmaları ve yeni çağın, yeni dinamiklerinde barışçı ve demokratik esaslarda yer alması gerekiyor.

Bu süreçte artık tüm dünya Kıbrıs'ta bir siyasi çözümde Kıbrıs Türk halkının toplumsal ve siyasi varlığının siyasi eşit temelde yer almasına gözünü kapamamaktadır.

Bu gerçeği temel alarak çözüm için istekli ve yapıcı olmalıyız. Dolaylı görüşmelerin bu aşamasında uluslararası toplumun bize yönelik ilgisini yanlış okumakta ısrar edenler ve hala daha “tanınma” olgusuna kilitlenenler bu çabaları ile lehimize olan ortamı bozmaktadırlar. Bu yanlıştır.

YANLIŞLARA YANLIŞLA KARŞILIK YANLIŞTIR. ÇÖZÜMLE BİRLİKTE AB ÜYELİĞİ

Kıbrıs Rum tarafının uluslararası tanınmışlık avantajına sarılarak Kıbrıs Türk halkını dışlama siyaseti ne denli yanlışsa bu yanlış aynı şekilde karşılık vermek de yanlıştır.

Bu bakımdan 1977 ve 79 Doruk anlaşmaları zemininde Gali Fikirler Dizisinin içeriğini gözardı etmeden AB olgusunun siyasi ve ekonomik entegrasyonun yerel yapıyı dağıtmadan gerçekleştirdiği gerçeğine dayanarak çözümü zorlamak gerekmektedir.

Çözüm için uğraşırken geleceğimizin AB üyeliğinde olduğu bilinci içerisinde tüm siyasi ve hukuki zorluklara rağmen çözümü öne koyarak AB ile görüşme zemini yakalamalıyız. Bunun için çözümle birlikte AB üyeliğine istekli ve arzulu olduğumuzu ifade etmeli, "Türkiye girdikten sonra AB üyeliği" söyleminin ne Türkiye'ye ne de bize bir fayda getirmediği, aksine iki tarafa da AB ve dünya indinde kuşku ve zorluklar yarattığı bilincinde olmalıyız.

Bu bağlamda 1960 Garanti ve İttifak Antlaşmalarının Türkiye'ye getirdiği hak ve sorumluluğun da evrensel anlamda devamı karşılıklı kabul edilebilir bir çözüme bağlıdır.

GÖRÜŞMELERDEKİ DENKTAŞ TEKELİ TÜRKİYE'NİN DE ALEYHİNEDİR

Bu bakımdan Kıbrıs sorununun görüşme sürecinde Denktaş tekeli kalkmalıdır. Türkiye ve Kıbrıs Türk tarafı bu sürece katılım ve demokratik tartışma ortamına kavuşmalıdır. Farklı değerlendirme ve yaklaşımları boğmak veya dışlamak yerine her görüşün ve eğilimin ortak noktalarını demokratik zenginlik içerisinde birleştirmek gerekir.

TÜRKİYE İLE YENİ VE DÜZEYLİ İLİŞKİLER KURULMALIDIR

Bunun için Türkiye'den Kıbrıs'a aktarılan tüm yardım ve krediler K.K.T.C. Meclisi, Merkez Bankası ve devletin mekanizması kanalı ile topluma verilmelidir. Bu ilişki şeffaf olmalı ve Türkiye kredi sağlayan ülke olarak, kredinin selametini uluslararası diğer örneklerde olduğu gibi takip etmelidir.

Bunun için Kıbrıs'ta K.K.T.C. devletine paralel bir şekilde oluşturulan T.C. Yardım Heyeti'nin kalabalık ve bürokratik yapısı gözden geçirilmeli ve bir Belediye Başkanı'nın ya da muhtarın T.C.'den sağlanan kredilerle köyünde veya beldesinde K.K.T.C. devletin ve meclisinin otoritesinden uzaklaşan yararlanma uygulamaları ortadan kaldırılmalıdır. Aynı şekilde sanayi, turizm, tarım, eğitim, sağlık v.s. alanlarda verilen yardım ve destekler de doğrudan KKTC bankacılık sistemi, özerk Merkez Bankası ve şeffaf bir uygulama ile Meclis'in ve yönetim organlarının denetiminde kullanılmalıdır.

KKTC Merkez Bankası bütünü ile mali piyasayı ve bankacılık sistemini kredi faiz ve benzeri uygulamalarla denetleyip yönlendirecek yetki ve işleve sahip kılınmalıdır.

GERÇEK ANLAMDA BİR EKONOMİ YÖNETİMİ OLUŞTURULMALIDIR

Ekonominin planlanması ve yönetiminin gelişmesi için Türkiye'den ve başka yerlerden alınan dış yardım ve desteğin kullanılması açık, şeffaf ve denetlenebilir olmalıdır. Yani çağdaş bir ekonomi yönetimi kurulmalıdır.

Bu yan tüm kamu kaynaklarına dayalı kredilendirme teşvik ve diğer unsurların hayata geçirilmesinde şeffaflığı da kapsamalıdır. Kamu kaynaklarının kullanımı, dağıtımı ve düzenlemesinde kamu bankaları, kooperatif kuruluşları ve bütçe katkıları ile hayata geçirilen yatırım teşvik, sübvansiyon ve kredi kurumları bağımsız, partizanlıktan uzak, şeffaf ve denetlenebilir olmalıdır. Kamu kaynaklarına dayalı her yatırım ve teşviğin rantabil kullanılması için gereken yapılırken geri dönüşü ve maksadına uygun ele alınması sağlanmalıdır.

Bu düzenleme devletin verimliliği ve demokratikliği yanısıra hukukun üstünlüğüne bağlı şekillenmesi ile doğrudan ilgilidir. Ekonomik ve siyasal toplumsal değişim için devletin demokratikleşmesi esastır.

Böyle bir anlayışa gitmek maksadı ile öncelikle devlete hangi nam ve statü altında olursa olsun, tüm İSTİHDAMLARIN üniversitelerin, sivil toplum örgütü temsilcilerinin de içerisinde yer alacağı bir kurulun oluşturacağı sistemle gerçekleştirilmelidir. İstihdam sahasındaki bilgi ve yetenek birikiminin ölçülebilir ve denetlenebilir bir sistemle ele alınması partizanlığın panzehiri olacaktır.

KAMU YÖNETİMİ RASYONEL BİR TEMELE OTURTULMALIDIR

Kamu yönetimindeki görevlilerin yasa ve Anayasa dışı siyasi otoritelerden gelen emir ve talimatları yerine getirmeme hakkını taşıyacak düzenlemelerle birlikte kamu görevlileri ve alanları ile ilgili yetki, yaptıkları işin sorumluluğu ile birlikte düzenlenmelidir. Böylece her şeyi Bakan'ın iki dudağı arasına sıkıştıran yapılanma değiştirilmelidir. Kamu yönetiminde tayin, terfi ve diğer düzenlemeler bugünkü Kamu Hizmeti Komisyonu'nun denetiminden çıkarılmalı, bu Komisyon ölçülebilir açık bilgi, yetenek, liyakat ve kıdem unsurlarına dayalı katılımcı ve şeffaf bir yapıya kavuşturulmalıdır.

Kamu bütçesi ve diğer tüm uygulamalar, ekonomi ile ilgili tüm veriler, düzenli, açık ve objektif olarak verilmelidir.

EKONOMİ, SAVUNMA VE GÜVENLİK DEMOKRATİK BİR TEMELE OTURTULMALIDIR.

Çeşitli toplum kesimleri, katman ve zümrelerin, işadamları, üretici, işçi, esnaf ve zanaatkarların, sendika, birlik ve yetkililerin içerisinde yer alacağı "Sosyal-Ekonomik Konsey", bugünkü göstermelik konumundan çıkarılmalıdır.

Ekonomik konsey ekonominin planlanması ve düzenlenmesi ile ilgili genel alanlarda katılımcı, düzenleyici ve yön gösterici olmalıdır. Ekonomi bu planlamalara göre yönlendirilmeli ve yönetilmelidir.

Bunun yanısıra polis sivil yönetime bağlanırken, savunma Meclis ilişkileri demokratik esaslara bağlanmalı, GKK'de KKTC'li subayların yetki ve sorumlulukla birlikte en üst makamlara gelmesinin yolu açılmalıdır. Sivillerin askeri mahkemelerde yargılanmasına son verilmelidir.

BU MEMLEKET BİZİM.. BİZ YÖNETECEĞİZ.

"Bu Memleket Bizim! Biz Yöneteceğiz", tüm sorunların çözümünün odak noktası olarak halkın sloganı olmuştur. Artık kimse bunu görmezlikten gelemez.

Kıbrıs Türk halkının, Kıbrıs sorununun çözüm sürecinde etkin ve düzenleyici olması, hızla AB süreçlerine hazırlanması, ağır bir bunalım içerisindeki ekonomik krizden çıkması için demokratik, kendi kendini yöneten, özgür ve üretken bir yapıya, sosyal adaletin ve hukukun üstünlüğüne dayalı bir yapıya kavuşması için olaya bu bütünlük içerisinde yaklaşılması gerektiğine inanıyoruz.

Çözüm, siyasetin alanının genişletilmesinde, katılımın artmasında, demokratikleşmede, barışta ve kendi kendini yönetmenin bütün unsurları ile hayata geçirilmesindedir.

CUMHURİYETÇİ TÜRK PARTİSİ

2 Ağustos 2000" KAOS NİYE? ÇÖZÜM NE?"

Gayet rahatlıkla görüleceği gibi tüm bu reform önerileri sadece KKTC'nin kendi içindeki burjuva şartlar sürerken değil, aynı zamanda KKTC ile Türkiye arasındaki burjuva ve eşit olmayan ilişkiler de sürerken ve süreceken elde edilmek istenen reform önerileridir.

Bizim buna birinci cevabımız her şey yerinde ve zamanında bir anlam taşır lafıdır.

BMB kampanyasının gelişmekte ve genişlemekte olduğu şartlarda mevcut burjuva düzeni, Türkiye ve Dünya ile var olan mevcut burjuva bağımlılık ilişkilerini, bu ilişkileri koruyarak reforme etme çabasının ön plana çıkarılması tamamıyla yanlış bir tavır olacaktır. Hareketi devrimci kanallara değil, reformcu kanallara itecektir ve böylece de tüm kampanyanın potansiyelini çar-çur edecektir. Bu politika siyasete katılması istendiği hissi verilen Kuzey Kıbrıs'taki Kıbrıslı Türk ve göçmen kitlelerin siyasete katılımını burjuva kanallarda tıkayıp kısıtlıyacaktır. Kitlelerin gerçekten siyasete kalmını isteyen bir siyaset onları daha ileri çekmenin, onları bağımsız bir siyasetle ve bağımsızlık için siyasete çekmenin yollarına kafa yorar. Böylesi reformculuğa değil.

Bizim buna diyeceğimiz ikinci şey ise şudur;

Hareketi geliştirmek için belirli reformcu görünen gel gelelim hareketi ileriye götürmek için önemli roller görebilecek talepler öne sürülebilir. Mesela ülkenin bağımlılığını herkesin rahatça görebileceği ve herkesin rahatça kabullenilebileceği talepler ileri sürülebilir. polisin iç işlerine bağlanması gibi. Güvenlik Kuvvetleri'nin başına Kıbrıslı bir subayın getirilmesi gibi. Bu süreç içinde İngiltere, Türkiye ve Yunanistan'ın askeri güçlerinin adadan çekilmesine, tüm Kıbrıslıların silahlandırılmasına doğru genişletilebilir. Ekonomik alanda, zamlar dahil, yaşam standardını düşüren her bir öneriye karşı çıkılabilir.

Ama bugün sistemin, KKTC'deki sistemin, Türkiye ile mevcut ilişkilerin korunduğu bir sistemin bu sistem korunurken reformunu öngören bir yaklaşım BMB Biz Yöneteceğiz sloganının, kitlelerin gerçek içeriğiyle benimsediği bu sloganı, içi boş kof bir slogana dönüştürmekten başka bir görev görmeyecektir.

Bizim buna diyeceğimiz üçüncü bir söz de şu olacaktır; Sosyal Konsey türü öneriler işçi sınıfı hareketinin tarihinde burjuvazi ile işbirliği siyaseti güden sosyal demokratların burjuvazi ile işbirliği için ileri sürdükleri bir slogan olagelmıştır. Sosyal konsey diyenlere biz şu basit soruyu sorarız; o çok bahsini ettiğiniz bilgisayar çağında, sosyal konseyin her toplantısını herkese açık olarak yapacağınız mı? Şeffaflıktan çok dem vuracağımıza o sosyal konseydeki tüm görüşmeleri tüm vatandaşların gözü önünde yapıp alınması gerektiği söylenen her kararı onların oylamasına sunacağınız mı? Haydi o zaman, daha bugünden sosyal konsey kuralım. Burjuvazi kuramaz böylesi bir sosyal konsey. BMB kampanyası sürerken böylesi reform önerileriyle piyasaya çıktığınıza göre bizce siz de kuramazsınız böylesi bir sosyal konsey. Halbuki biz hazırız. Buyrun. Buyursun Denktaş, Eroğlu, Akıncı, Zorlu ve Türkiye'nin tüm temsilcileri. Ve niye "Kıbrıslı Rum Tarafı" dahası o çok demokrat AB'nin tüm temsilcileri... Ve niye "Kıbrıslı Rum Tarafı" dıştalyalım ki!? Onlar da buyursun. Her şey tüm toplumun ve Dünyanın gözü önünde cerayan etsin. Buyrun...

Bizim bu öneriler hakkında edeceğimiz bir son söz de Kıbrıs sorununun çözümü ile ilişkilidir. Biz sürekli olarak CTP, YBH ve AKEL'den arkadaşların çözüm önerilerinin mevcut burjuva düzen çerçevesinde yapılan öneriler olduğunu söylemiştik. Bu program şimdi bu tespiti kesinleştirmiştir. Ve biz bu önerilerin hangi şartlarda hangi sonuçları vereceğini de ortaya koymuş durumdayız. İlave edecek bir şeyimiz yoktur. Önerilen çözüm değildir. Denktaş ve Kleridenen Kıbrısın yararına bir çözüm beklemek, yani timsahtan göz yaşı beklemektir.

BU MEMLEKET BİZİM, BİZ YÖNETECEĞİZ! Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK

"GARANTİLİ BAĞIMSIZLIK"IN 40. YILI

daha fazla silah taşınması için kullanılacağından ve daha çok çatışmayı körükleyeceğinden korktular. Adanın gelecek statüsü ile ilgili Türklerin veto hakkı, planın Karamanlis tarafından da kabul edilmemesine yol açtı ve girişim suya düştü. (İngiliz Kabine Tutanakları CC59 14, 4.2.1958)

Macmillan'ın sabrı tükenmekteydi,. 14 Şubat'ta Lefkoşa havaalanında Foot ile yaptığı bir görüşmede, Atina veya Ankara'nın muhalefetine veya adadaki tedhişe bakmadan, bir planın seçilerek uygulanması için zamanın geldiğine karar verdi. Bunun şimdi artık Amerikan desteği sağlanmadan gerçekleştirilemeyeceğini anlamıştı. (Hugh Foot, A Start in Freedom, London 1964, s.165)

...İngiltere kabinesi, Mayıs ortasında yaptığı bir toplantıda, Foot planında öngörüldüğü gibi, İngiliz askerlerinin sayısının planlandığı gibi azaltılması halinde, 7 yıllık bir geçici süre için bile olsa Kıbrıs'ta barışı korumalarının "askeri açıdan kabul edilemez" olduğu konusunda uyarıda bulundu. Hükümet, Kıbrıs'ın geleceği ile ilgili olarak 19 Mayıs günü geniş bir açıklama yapacaktı, ama Macmillan'ın önercek başka hiçbir önerisi kalmamıştı. Açıklamanın yapılması, NATO konseyinin yapacağı toplantıda gizli olarak bir planın sunulması ve onaylanmasının güvenceye alınması için zaman kazanmak üzere ertelendi.

Lloyd'a verilen talimata göre, Kopenhag'ta yapılacak olan NATO toplantısında, Dulles'in, ilk sunulan tridominyum planına destek vermesi ve işbirliği yapması için Yunanistan'a baskı uygulamada yardımcı olması istenecekti. Macmillan, Lloyd'a, Dulles'i etkilemesini, bunun iyi ve hatta asil bir plan olduğunu, Batılı ülkelerin daha büyük tehlikeler karşısında kendi aralarındaki eski görüş ayrılıklarını yok edebileceklerinin bir örnek oluşturduğunu, kendi yurttaşlarını ve geriye kalan dünyayı ikna edebilmek için büyük miktarda risk alıp, bütün çabayı göstermeye hazır olduğunu söylemesini istedi. (Macmillan, Riding the Storm, s.666-7) Macmillan, Foot planının, adadaki karşılıklı gidermek için, tridominyum öncesindeki geçici sürede, iç konularda kendi kendini yönetim için bir temel görevini yapmasını istemekteydi. **Ama Amerikalılar garantili bağımsızlıktan yanaydılar ve Yunanistan ile Türkiye'yi etkileme gücü ellerindeydi."** (s.58-59)

KIBRISLI TÜRKLERİN KİŞİRTMALARI

"...Bir Kıbrıslı Türk sözcü verdiği bir demeçte, kendi gelecekleriyle ilgili herhangi bir uzlaşmaya silahla karşı koyacaklarını ve Türk hükümetinin askeri birlikler ve gemiler de içinde "her araçla" destek sözü verdiğini söyledi. (İngiliz Sömürgeler Bakanlığı Belgeleri CO926/627.207; 213) Kıbrıs Türk liderleri Dr.Fazıl Küçük ile Rauf Denktaş, Macmillan'ın kendi kaderini tayin hakkını Kıbrıslı Rumlara vermek üzere olduğuna ilişkin dehşetli uyarılarda bulundular. Türkler Eden tarafından 1955'de teşvik edilen taktikleri kullandılar ve tedhişten yüksek sesle söz eder oldular. 7 Haziran 1958'de, Macmillan, Eisenhower ile görüşmelerini ilerletmek için oraya uçtuğu gün, Lefkoşa'daki Türk Haberler Merkezi bombalandı ve bu olay, iki ay sürecek olan katliam, ayaklanma ve kundaklama olaylarını başlattı. Bombanın bir Türk ajan provokatör tarafından atıldığına inanılmaktaydı. İngilizlerin yaptığı soruşturmada, büro önündeki mobilyanın, patlamanın olmasından önce, daha emin bir yere kaldırıldığı ortaya çıkmıştı. Bombalamadan sonra, yüzlerce Kıbrıslı Türk ellerinde değnekler, sopalar ve diğer aletler olduğu halde sokaklara döküldüler ve polis arabalarına saldırdılar; Lefkoşa'nın eski mahallelerindeki Rum binalarını yaktılar, yağmaladılar. Taktikler, önceden planlanmış örgütlü bir eylemin bütün belirleyici özelliklerini taşımaktaydı. Tedhiş, derhal diğer kasabalara da yayıldı. İlk geceki çarpışmalar sonunda 4 kişi öldü, birçok kişi de yaralandı, fabrikalar ve dükkanlar ateşe verildi.

Ertesi gün 200,000 kişilik bir kalabalık, Kıbrıs'la ilgili İngiliz politikasını protesto etmek için İstanbul'da toplandı. İngiliz ve Yunan Konsolosluklarına doğru yürüdüklerinde, tanklar ve silahlı birlikler tarafından dağıtılmak zorunda kalmışlardı. Türkiye Dışişleri Bakanlığı yayımladığı bir açıklamada, Türkiye'nin, kendi güvenliğini sağlamak için tek çözüm şeklinin Kıbrıs'ın taksimini gerçekleştirmek üzere tam ve olgun bir karara vardığını duyurdu. Küçük, bu mesajı ülkesine duyururken, kitle halindeki kalabalıklar, İngiliz aleyhtarı sloganlar taşıyan yaftalarla "Ya Taksim, Ya Ölüm" diye bağırırmaktaydılar. Küçük, Türk ve Rum toplumlarının artık birarada

yaşayamayacaklarını söylerken, başka bir konuşmacı da 26 milyon Türkün Kıbrıs için ölmeye hazır olduğunu duyurmaktaydı. Türk askeri birlikleri, adanın karşı kıyılarında toplanmaya başlamıştı. Ayaklanmalar, vahşi öldürmeler ve iki toplum arasındaki meydan kavgaları günlerce devam etti. Lloyd kabineye, Kıbrıslı Türklerin "Kıbrıs'ta iki toplumun uyum içinde yaşamasının olanaksız olduğu izlenimini yaratmak için, isteyerek bu çabalara giriştiğinin anlaşıldığını" söyledi. Çarpışmaları yatıştırmak için 10,000'den fazla askeri birlik kullanılmıştı. (İngiliz Kabine Tutanakları, CC58 47, 10.6.1958)

MACMILLAN'IN TAKSİM TEHDİDİ

...Türkler 15 Haziran'da planı reddedip, Kıbrıslı Türkleri koruyacak tek aracın taksim olduğunu ısrar ettiler. NATO'daki müttefiklerine, taksimin zaten kendiliğinden oluşmakta olduğunu, Türk nüfusun kitleler halinde yer değiştirdiği 7 köyün de listesini verdiler (aslında bu köylülere, eğer kaçmazlarsa öldürülecekleri söylenmişti). (İngiliz Sömürge Bakanlığı Belgeleri, NATO görüşmelerinin raporu CO926.627.213; 236)

... Macmillan planının ayrıntıları, 19 Haziran'da Avam Kamarasında ilk defa açıklandı. Başbakan planın "ortaklıkta bir serüven" olduğunu söylemekteydi. Plan, adadaki İngiliz askeri üs ve tesislerini güvenceye alırken, ayrı meclislerle, her topluma kendi meselelerinde özerklik tanıyarak, iç işlerinde kendi kendilerini yönetmelerine izin vermekteydi. **...Başbakan, Rumlara uyararak, İngiltere'nin bu girişimi başarısızlığa uğrarsa, Lennox-Boyd'un Aralık 1957'de söylediği gibi, eğer kendi kaderini tayin hakkı tanınacak olursa, bunun ayrı ayrı olarak, hem Kıbrıslı Türklerle, hem de Kıbrıslı Rumlara tanınacağını söylemekteydi. (İngiliz Sömürgeler Bakanlığı Belgeleri, NATO görüşmelerinin raporu CO926/627.236, 16 Haziran, Telgraf 85; 627.239 Telgraf 80)**

Grivas, Macmillan'ın ortaklık fikrini "gülünç ve garip" bulurken, Makarios'un dış işleri konularındaki özel danışmanı olan Zenon Rossidis, İngiliz planının uygulanması halinde, her iki toplum için ortak bir yasama meclisi bulunmadığından, birleşik bir Kıbrıs ümidinin daimi olarak ortadan kaldırılacağını söyledi ve Macmillan'ı "yapay olarak körüklenmiş olan bir anlaşmazlığın geçici bir dönemini" alıp buna "bölücü bir anayasa ile kalıcı bir şekil vermek"le suçladı. (The Times, 1.7.1958) Averof, bundan "daha kötü bir çözüm"ün bulunamayacağını düşünmekteydi ve Yunanistan'ın NATO'dan tamamen geri çekileceği tehdidini öne sürdü. **Ama İşçi Partisi'nden Aneurin Bevan, Rumlara özel olarak uyararak, eğer plan başarıya ulaşmazsa, Macmillan'ın, güneydeki iki üsse geri çekilerek, Kıbrıs sorunundan ellerini yıkayıp ayrılabilceğini ve 35. paralelin kuzeyinde kalan bölgeyi gelip alması için Türkiye'ye çağrıda bulunabileceğini söylemişti. (Averof, Lost Opportunities, s.243)**

Kıbrıs'ın kaderi, artık sadece İngiltere'nin karar vereceği bir sorun değildi. İngiltere artık bölgedeki gerçek güç değildi ve Ortadoğu'daki diğer olaylar da bunu gösterecekti. Kıbrıs, bölgede önemli askeri operasyonların başlatıldığı bir yer haline gelecekti. (s.61-64)

1958'de Amerika ve İngiltere'nin Lübnan ve Ürdün'e yaptıkları askeri müdahalede Kıbrıs kullanıldı.

Kasım 1958'de Makarios Kıbrıs'ın Yunanistan, Türkiye ve İngiltere'den bağımsız bir cumhuriyet olmasını önerdi. Kıbrıs konusu NATO'ya götürüldü. Yunanistan ve Türkiye İngiliz planlarını reddetti. Amerika, Londra'yı hükümsüz bıraktı.

Şubat 1959'da Amerikalıların baskı yapmasından sonra, Yunanlılar ve Türkler, Kıbrıs'a garantili bağımsızlık verilmesini kabul ettiler. Macmillan, İngiltere'nin üslerini koruması koşuluyla, egemenliği devretmeye hazırlandığını açıkladı.

Amerikalılar, Eylül 1957'de İngilizlerle gizlice tartıştıkları ve NATO güçlerinin garanti edeceği bir bağımsızlık sistemi ile sorunun çözülmesini tercih etmekteydiler. Özel buluşmalarda ve NATO toplantılarında "garantili bağımsızlık" görüşünü ısrarla öne sürdüler.

BM TOPLANTISINDAKİ ABD MÜDAHALESİ

25 Kasım'da BM Siyasi Komitesi'nde yapılan tartışmada Türkiye Dışişleri Bakanı Fatin Zorlu Yunanlıları enosis talebini sürdürmekle suçlarken, uzun erimde adanın taksimi olasılığını dışlamayı reddetti.

Türkler, uluslararası topluluğun taksimi kabul etmeyeceğini yavaş yavaş anlamaya başladılar. Taksim de enosis gibi uluslararası topluluk tarafından kabul edilmemekteydi.

4 Aralık 1958 günü BM'deki Amerikan temsilcinin müdahalesi sonucunda üç ilgili devlet ve Kıbrıslıların temsilcileri arasında adanın geleceği için görüşmelere başlanmasını öngören nihai bir karar kabul edildi. Lloyd, Amerikalıların BM'de perde arkasında yaptıkları "paha biçilmez çalışmalar" için şahsen teşekkür etti. Ertesi gün Zorlu ile Averoff, Kıbrıs konusundaki ilk ayrıntılı görüşmeyi yaptılar. Zorlu, Washington'un garantili bağımsızlık öngören ilk fikrine çok yakın olan ayrıntılı öneriler sundu ve taksim görüşünde ısrar etmekten aniden vazgeçti. Averoff'a göre, "10 gün süren tartışma süresince, Zorlu'nun hem davranışları, hem de konuşmaları önemli ölçüde değişmişti." (Averoff, Lost Opportunities, s.299)

Zorlu, Kıbrıs Türk toplumunun Kıbrıslı Rumlar tarafından batırılmasını önlemek için daha güçlü olan toplumun, nüfusları arasındaki nisbi farktan daha fazla olacak bir oranda, iktidar gücünün bir kısmını paylaşmaya hazır olması ve devlet başkanının iki toplum arasında değişmesi gerektiğini söyledi. **İki üssün İngilizlere bırakılmasını isterken, ayrıca Türkiye'ye güney sahillerini koruması için deniz kenarında iki üs verilmesini istedi. Yunanistan'a da ada üzerinde Türkiye'ninkilerden daha büyük üsler verilmesine de karşı çıkmayacaklarını söyledi.** Averoff, Kıbrıslı Türklerle siyasal eşitlik verilmesini istemiyordu, ama bazı konularda onlara toplumsal özerklik verilmesini, İngiliz üsleri dışındaki iktidar paylaşımında ve federal hükümette %30 pay verilmesini istemekteydi. Zorlu, anlaşma için bir temel bulunduğunu ve geri hükümetlerine durumu bildirmeleri gerektiğini söyleyerek, bir hafta sonra Paris'te yapılacak olan bir sonraki NATO Konseyi toplantısında konunun yeniden tartışılabilceğini belirtti. (Averoff, Lost Opportunities, s.302-3)

Zorlu Paris'e gelirken, Amerikalılar tarafından onaylanmış bir anlaşma taslağı getirdi. Averof, Zorlu'nun, ada üzerinde bir Türk üssüne olan gereksinim konusunda ısrarlı olduğunu, ama taviz vermeye de hazır olduğunu, anlaşmaya varmak için bir acele içinde olduğunu söylemektedir. (agy, s.311)

O gece Zorlu, Selwyn Lloyd ile İngiliz Büyükelçiliğinde buluştu ve Averoff ile yaptığı görüşmeyi anlattı. Lloyd, Zorlu ile Averoff'un yol almakta oldukları yönden endişelenmişti ve şu uyarıda bulundu: İngiltere bağımsızlığı bazı yönlerden olası en kötü sonuç olarak görmektedir. Çünkü "Rusların Kıbrıs'a gelmesine" yol açma tehlikesi vardı. Ama Zorlu, kendisinin Averoff ile tartıştığı çözümün "gerçek bir bağımsızlık şekli" olmadığı konusunda ona güvence verdi. Anayasaya, ittifakların ve her iki tarafın da iki toplumla ilgili veto hakkı olacağının yazılmasının gerekeceğini söyledi. Ada, Yunan veya Kıbrıslı bir ada değil, bir Türk-Yunan adası olacaktı. İngiliz üsleri dışındaki egemenlik Türkiye ve Yunanistan arasında paylaşılmalıydı. Üsler üzerindeki İngiliz egemenliğinin devam edeceği konusunda görüş birliği vardı. Zorlu, Averoff'un da kabul ettiği gibi, ilerlemek için, önce ikisi arasındaki farklı görüşler giderilecek ve ondan sonra İngilizlerle konuşulacaktı. Zorlu, Amerikan onayını alacağını önceden bilmekteydi. Lloyd, Türk-İngiliz çıkarlarının güvenceye alınmasını, Averoff ile yapacağı konuşmalarda Zorlu'ya bırakmıştı. Bu da girişimin artık İngilizlerin elinden çıktığının gizli bir itirafıydı. Macmillan bu haberi alınca, Foot'a şöyle dedi: "Nihai bir anlaşma gibi birşey, elimizin altında olabilir...bunun doğru olması çok da iyi görünüyor." (İngiliz Sömürgeler Bakanlığı Belgeleri, CO926/630.622, 16.12.1958 günü, ö.s. saat 11.15'de Paris'teki Büyükelçilikte yapılan toplantının tutanağı; 17.12.1958 günü Macmillan ve Lennox-Boyd'dan Foot'a gönderilen Telgraf)

TÜRKİYE VE YUNANİSTAN ANİDEN ANLAŞIYORLAR

...Yunanlılar ve Türkler aralarındaki görüş farklarını giderdiler ve Yunanistan, Türkiye, İngiltere ve Kıbrıs arasında yapılacak bir anlaşma ile garanti altına alınacak bir bağımsızlığı önerdiler. İç yapı için iktidar paylaşımı ve çoğunluk yönetimi arasında bir uzlaşmada anlaştılar. Kıbrıslı Rum bir Cumhurbaşkanı olacak, ama yardımcısı bir Kıbrıslı Türk olacaktı; ayrı toplum meclisleri olurken, ortak bir de Ulusal Meclis olacaktı; Yunanistan'da 950 ve Türkiye'den 650 kişilik askerle desteklenecek ortak

BMB KOMİTESİNE ÖNERİLER

Bir partinin başarılı olması için çalışmalarının amacını oluşturan stratejik hedefinin kesinlikle doğru tespit edilmesi gereklidir. Partinin çalışma alanını oluşturan toplumun ekonomik ve siyasi gelişmesinde atabileceği ve atması gereken ilk önemli adımın ne olması gerektiği doğru bir şekilde tespit edilmelidir. Yoksa tüm çalışmalar, tüm fedakarlıklar boşa harcanmış, çar çur edilmiş olacaktır.

Biz BMB Komitesini KSG'nin BC stratejisini ve onun BC hükümeti için önerdiği programı gözden geçirmeye davet ediyoruz. Ülkemizdeki son gelişmelerin bu strateji ve programın doğruluğunu ispatladığını düşünüyoruz.

Startejik hedefin doğru bir tespiti kendi başına zaferi garanti altına almaz. Bunun için bir yandan bu stratejiyi hayata getirecek parti örgütlenmesi, öbür yandan bu partinin gücünü oluşturacak kitlelerin örgütlenmesinin dikkatli bir şekilde ele alınması gereklidir. Yani taktikler doğru ele alınmalıdır. Bu yönde en belirgin bir kıstas kitlelerin çok önünde gitmek veya çok gerisinde kalmak kıstasıdır. Her iki yanlış da, biri solcu diğeri sağcı olan her iki yanlış da taktik yenilgiye götürür. Kitlelerin nabzını tutmak ve onları her geçen gün daha fazla devrimci pozisyonlara çekebilmenin, yani onların çıkarlarını savunabilmenin yolları bulunmalı ve böylece onların örgütlenmelerinin, devrimci bir tarzda örgütlenmelerinin yolları bulunmalıdır.

BMB Komitesi Kuzey Kıbrıs'ta kitleler tarafından siyasi alternatif olarak öne sürülmüştür. BMB Komitesi istese de istemese de strateji ve taktik konularına kafa yormak zorundadır.

Daha doğrusu BMB Komitesinde, bu komitenin kitlelerin taleplerini cevaplayabilecek, bu talepleri ülke yaşamında pratiğe geçirebilecek tek alternatif olduğunu göremiyen, görmek istemiyen yoldaşlar komiteyi kitlelerin gerisine itmekte, böylece kitlelerden koparmakta ve böylece yozlaşmaya itmektedirler. Yapması gerekeni yapmayan tüm siyasi yapılanmalar şu veya bu şekilde söner giderler. BMB Komitesi gibi 200 000 nüfuslu bir ülkede 10 000'lerin sesi haline gelmiş, tam bir yıkım ile karşı karşıya olan bir toplumda kitleler için tek alternatif haline gelmiş bir kuruluş için bu tam bir yozlaşmayı getirir.

Siyasette yenilinmiyecek diye bir kural yoktur. Düşmanın aşırı güçlüğü veya kendimizin aşırı zaafı yenilgiye yol açabilir. Ama yenilgi vardır yenilgi vardır. Bazı türden yenilgiler kitlelerin savaş gücünü yok ederler. Onların savaşma istek ve yeteneğini yok ederler. Onların devrimci hislerini yok ederler. Bazı yenilgiler ise onları yeni kavgalara hazırlar. Onların savaşma isteklerini artırır. Onların devrimci hislerini bir daha onlardan geri alamıyacak bir şekilde oluşturur. İşte bu şartlarda yenilgi bile zaferin temel taşının atılması anlamına gelir.

Yeniliden korkmamalı. Yozlaşmaktan korkmalı.

BMB Komitesi kitlelerin nabzını tutmayı, onları ileri doğru çekmeyi beceremezse, onları geri geri tutan bir kuruluş haline gelirse, onları iktidara getirmeyi beceremezse yozlaşacaktır. BMB Komitesinde formal gevezeliğe yer olmamalı, gerçekçi taktik ve stratejilerin tesbiti ve bunların uygulanışı için örgütlenme onun esas işini oluşturmaktadır.

BMB Komitesi "BMB Biz Yöneteceğiz" dedi. Kitleler onun önderliğinde bu sloganı haykırdı. Temmuz'da yükselen bu slogan Eylül ve Ekim'de kitleler tarafından tekrarlandı. BMB Komitesi kitlelere BMB, Biz Yöneteceğiz dedi. Kitleler de BMB Komitesine BMB, Biz Yöneteceğiz dedi ve dediği lafın ardında durduğunu defalarca ve tüm tehditlere rağmen kitlesel mitinglerde bu sloganı tekrarlayarak ilan etti. Bu şartlarda BMB Komitesi ya peşine takıp bu sloganı arttırdığı ve komiteye sadakatını ispatlamış kitlelerin bu talebine uygun olarak iktidara gelmenin ve böylece kitlelerin talebini yerine getirmenin yolunu bulacaktır, ya da kitlelerin yaptığına tam tersini yapıp kendi ettiği lafın ardında durmayarak kitlelere ihanet edecek, yani kokuşacaktır. Bu işin alternatifi yoktur. Ya o yu bu. Ya BMB Komitesi BMB, Biz Yöneteceğiz sloganını atan kitleleri iktidara taşır ve sloganın gerçekleşmesini sağlar -yenilse bile bunu sağlar, ya da kitleleri iktidara getirmekten, iktidarı ele almaktan korkar ve böylece kitlelerin temsilcisi olmadığını, kitlelerle oyun oynayan bir avuç maceracılar ve sağcılardan olduğunu ispatlar. Bu sonuncu alternatifte de yozlaşır gider.

CTP üst yönetiminden arkadaşlar BMB Komitesinin BMB diyen çeşitli siyasi eğilimlerden oluşan örgütlerin ve meydanlarda bu sloganı haykıran kitlelerin ortak, birleşik iktidar örgütü olmasını istemiyor. Bu yönde ihtimal de olsa herhangi bir gelişmeyi önlemek için ne

gerekirse onu yapıyor.

CTP'nin bu tavrında bizim için anlaşılabilir olan fazla bir şey yok. Çünkü CTP Parti Meclisi'nin ileri sürdüğü son program (CTP Parti Meclisi'nin onayıyla yayınlanan, KRİZ NİYE? ÇÖZÜM NE? adlı broşür) BMB, Biz Yöneteceğiz sloganından onların anladıkları ile kitlelerin anladıkları arasında, komiteyi oluşturan örgütlerin anladıkları arasında aşılması imkansız farklılıklar olduğunu iyice gözler önüne serdi. BMB diye haykıranlar ülkelerinin bağımsızlığını talep ediyorlar, CTP Parti Meclisi 1960 anlaşmaları üzerinden Türkiye'nin - ve böylece Yunanistan ve İngiltere'nin-garantörlüğünü garanti altına almanın en iyi yolları hakkında akıl hocalığı yapıyor. Bu iki tavır uzlaştırmaz tavrılardır. CTP Parti Meclisi'nin programda ileri sürdüğü tavrı, siyaseti muzaffer kılmak yani Türkiye'nin ve (diğerlerinin) garantörlüğünü garantilemek istemektedir. BMB Komitesi de karar vermelidir. BMB Biz Yöneteceğiz talebinin zaferini garantilemek, yani iktidara gelmek istiyor mu, istemiyor mu? O zaman ayırlar aynı yere, ayrılar ayrı yere gider ve kimin ne savunduğu açıkça ortaya çıkar. Yok CTP Parti Meclisi'nin son ortaya koydukları programı savunmaktan vaz geçtilerse ve gerçekten de BMB diyorlarsa, o zaman onlar için BMB Komitesinin çeşitli siyasetlerden örgüt ve kitlelerin BMB sloganını hayata geçirecek ortak örgüt olarak oluşmasına karşı çıkması için zerre kadar neden yoktur. BMB Komitesi ve dolayısıyla onun parçası olarak CTP Parti Meclisi de iktidara olacak ve Bu Memleket de Bizim olacaktır.

Her halükarda CTP Parti Meclisi'nin BMB Komitesini kitlelere verdiği sözden uzaklaştırması mümkünatı olmayan bir istektir. BMB Komitesi çeşitli siyasi görüşten örgüt ve kitlelerin BMB, Biz Yöneteceğiz talebine hayat verecek bir iktidar aracı, bir iktidar kurumu, iktidara gelmeye aday bir siyasi kuruluş olmak zorundadır. Yoksa o bir hiçtir. Yoksa o bir yalancı ve düzenbazlar örgütüdür. Halbuki biz BMB Komitesini oluşturan örgüt ve arkadaşları iyi tanırız. Onlar bir hiç değiller ve kitlelere verdikleri sözün ardındadırlar. Onlar sahtekar ve yalancı değiller. Onlar BMB dediler ve Bu Memleketi Bizim yapacaklar. Yeter ki kitleler bugüne kadar olduğu gibi gelecekte de attıkları sloganın ardında durmayı sürdürsünler. Yeter ki onlar her şeye rağmen BMB demeye devam etsinler.

Şimdi taktiklere gelelim.

Bugüne kadar parlamenter sistem içerisinde hareket imkanı oluşturan taktik yöntemleri araştırıldı ve önerildi. Bu öneriler UBP ve TKP dahil tüm partilere sunuldu. En son geline yerde, UBP ve TKP hükümeti Ankara'nın IMF yıkım paketini, Cumhurbaşkanı sıfatını üstlenmiş olan baba Denktaş ile Ankara'nın bu ortak paketini pratiğe koymaktan şaşmadığı ve hem Cumhurbaşkanlığı ve hem de parlamonto için acil bir erken seçimi örgütlemeyi reddettiği oranda, parlamonto üzerinden Cumhurbaşkanlığı ve parlamonto için acil erken seçim talebini öne sürebilecek tek alternatif bizzat BMB Komitesi üyesi bir parti olan CTP idi. Gel gelelim CTP'nin parlamonto taktikleri BMB Komitesinin ve BMB talebi üzerinden harekete geçen, bu talebi sahiplenerek harekete geçen tüm kitlelerin ve örgütlerin çıkarına ters bir yönde gitmektedir. CTP üst yönetimi Cumhurbaşkanlığı olduğu yerde bırakıp sadece parlamonto için erken seçimi zorlayarak DP ile birlikte hükümet olma planları yapmaktadır. Bu plan son dönemde iyice açığa çıkmıştır ve CTP üst yönetiminin BMB Komitesini iktidar alternatif olmaktan uzak tutma çabasının da izahı burada yatmaktadır. CTP milletvekillerinin BMB Komitesinin, bu komite üyesi örgütlerin önerilerine kulak asmazken Denktaş'a parlamontodan tam destek sağlamasının, Denktaş'a birlikte Newyorklarda at oynatmasının, BMB Komitesini dikkate almadan eylemler yapıp oğul Denktaş'a platform sağlamaya çalışmasının, onunla birlikte BMB mitinglerinde kol kola girmelerinin başka izahı yoktur. Varsada bu kimsenin bilmediği bir izahıdır. Gel gelelim siyasette pek bilinmezlik olmaz. Bilinmezlik örgütte olur. Siyaset en gizli örgütlerin siyaseti bile gayet iyi bilinir. Bazıları kitlelerden korktukları için siyasetlerini kitlelerden gizlerler. Hatta en üst kademelerdeki yoldaşlarından da gizlerler. Ama onların bu siyasetleri de ortaya çıkar ve bilinir. Değil mi ama? Bir laf edeceksin peşinden tam tersini yapacaksın. Bir iki, üç... Senin siyasetin bilinir evlat. Kimse yutmaz onu, enayilerden başka. Kitlelere karşı sorumluluk duymak, onların zaferine karşı sorumluluk duymak yerine, tarikatlarına karşı sorumluluk duymaktan vaz geçmeyen enayiler dışında. İyi ama siyasette enayilik yasaktır, sınıf

tavrından ve sınıfa ihanet alternatiflerinden başkası yoktur.

Demekki şu anda parlamonto içinde alternatifler oluşturmak imkansızlaşmıştır. KTÖS genel sekreteri yoldaş bunun gayet iyi farkındadır. İşlerin yokuşa sürülmekte olduğunun, örgütlerin ve kitlelerin meydanlara inmekten başka alternatiflerinin kalmamakta olduğunun farkındadır. Hükümetle olan görüşmelerinde bunu açıkça ortaya koymuştur.

O halde demokratik yöntemlerin parlamonto dışında alternatifleri yaratılmalıdır. Yani cumhurbaşkanlığı ve parlamonto için acil ve erken seçimlerin elde edilmesi için BMB Komitesi bu taleple kitleleri meydanlara toplamalı ve komite olarak kendi cumhurbaşkanı ve milletvekili aday adaylarını kitlelere sunmalı onlara alternatif aday adayları sunup onların erken ve acil seçimler öncesi adaylarını meydanlarda seçmesini sağlamalıdır. İşte o zaman erken ve acil seçimler kaçınılmaz hale gelecektir.

Kitlelerin çıkarını savunan bir kuruluş olarak BMB Komitesi ve geniş kitlelerin demokrasiden korkmaları için zerre kadar neden yoktur. Tam tersine. Demokrasi onlar için en uygun olan yöntemdir. Kitlelerin demokratik yöntemlerden başka yöntemlere başvurmak istemedikleri bu günlerde başka yöntemler, taktikler düşünmek dahi maceracı ve zararlı şeylerdir. BMB Komitesi ve kitleler demokraside inat etmeli, demokrasi dışına çıkmayı reddetmelidir. Herşey demokratik yöntemlerle ve alenen yapılmalıdır. Demokrasiden kaçanlar BMB Komitesi ve kitleler olmayacaktır. Kitlelerden saklıyacak şeyleri olanlar, demokrasi yüzünden kaybedecek şeyleri olanlar yani burjuvalar ve onların yordakçıları olacaktır.

Demokrasi açıklıktır. Şeffaflıktır. Kitlelerin isteklerine uymaktır. Demokrasi kitlelerin isteklerine ters düşen kurum ve kişilerin otoritesini yok saymaktır. Yoktan var edilmez. Kitlelere ters düşen, onların taleplerine ve arzularına ters düşen hiçbir bürokratik engelleme demokrasi adına ciddiye alınamaz ve demokrasiyle alakası yoktur. Bürokrasi ve demokrasi düşmanlığıyla ise yakından alakalıdır. Mesela kendileri kitlelerin yüzde otuzunun oyunu almış ve kendi kurallarına uyarak ikinci tur seçimlere katılmak zahmetine bile katlanmamış bir cumhurbaşkanının cumhurbaşkanlığını kitlelerin cumhurbaşkanı istifa talebine rağmen savunmaya kalkışacak bir Anayasa Mahkemesi hakimini kim demokrat olarak değerlendirebilir ve demokrasi adına ciddiye alabilir? Ancak ve ancak demokrasiden hiç bir şey anlamıyan bürokratlar ve anti-demokratik olguları ve gelişmeleri kitlelere karşı ve kitlelere rağmen savunmakta ısrar eden demokrasi düşmanları böyle yapabilir.

BMB Komitesi kendisini erken ve acil cumhurbaşkanlığı ve parlamonto seçimleri talebi etrafında örgütleyen, bu demokratik talebi elde etmek için kitleleri harekete geçiren ve kendisini kitlelere iktidar alternatifi olarak sunan çeşitli siyasi görüşlerden örgütler ve kişilerin ortak, birleşik siyasi örgütü, platformu olmalıdır.

Ya böyle olur, yada yok olur.

KSG olarak böyle olması için elimizden geleni yaptık ve yapmaya devam edeceğiz. Böyle olduğunda CTP üst yönetiminden arkadaşları da BMB Komitesinin cumhurbaşkanı ve milletvekili aday adayları arasında görmeyi istedik ve istemeye devam edeceğiz. Gel gelelim işler sadece KSG'nin istek ve arzularına göre değil, BMB Komitesindeki arkadaşların ve en son tahlilde kitlelerin istek ve arzularına göre gelişecektir.

Bu Memleket Bizim,Biz Yöneteceğiz!

Yaşasın süresiz genel grevimiz!

Ankara'nın yıkım paketine geçit yok!

Ankara'dan yıkım paketi isteyen cumhurbaşkanı istifa!

Ankara'nın yıkım paketinin uygulayıcısı hükümet istifa!

Cumhurbaşkanlığı ve milletvekili seçimleri, Hemen şimdi!

BMB Komitesi iktidara!

Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK

El Ele Verip Dans Etmekle Barış Sağlanır Mı ? ...

nazen

Youth Promating Peace'in 30 Eylül Cumartesi günü, Beyarmudu Piknik Alanı'nda düzenlediği iki toplumlu etkinliğe yaklaşık 300-350 Kıbrıslı Türk ve bir o kadar da Kıbrıslı Rum katıldı. Çoğunluğunu 15 ila 20 yaşları arasındaki gençlerin oluşturduğu gruplar, Kuzey'in ve Güney'in çeşitli kentlerinden kalkan otobüslerle, saat 15.00 sularında Beyarmudu Piknik Alanı'nda buluştular. Etkinlik programında, Kıbrıslı Türk gençlerden oluşan bir rock grubunun (Grup Barış) ve Kıbrıslı Rum gençlerin oluşturduğu bir rock grubunun konseri, Tiyatro Ekim'in Savaş Ve Barış adlı teatral-müzikal gösterisi ve S.O.S.'in konseri yer aldı.

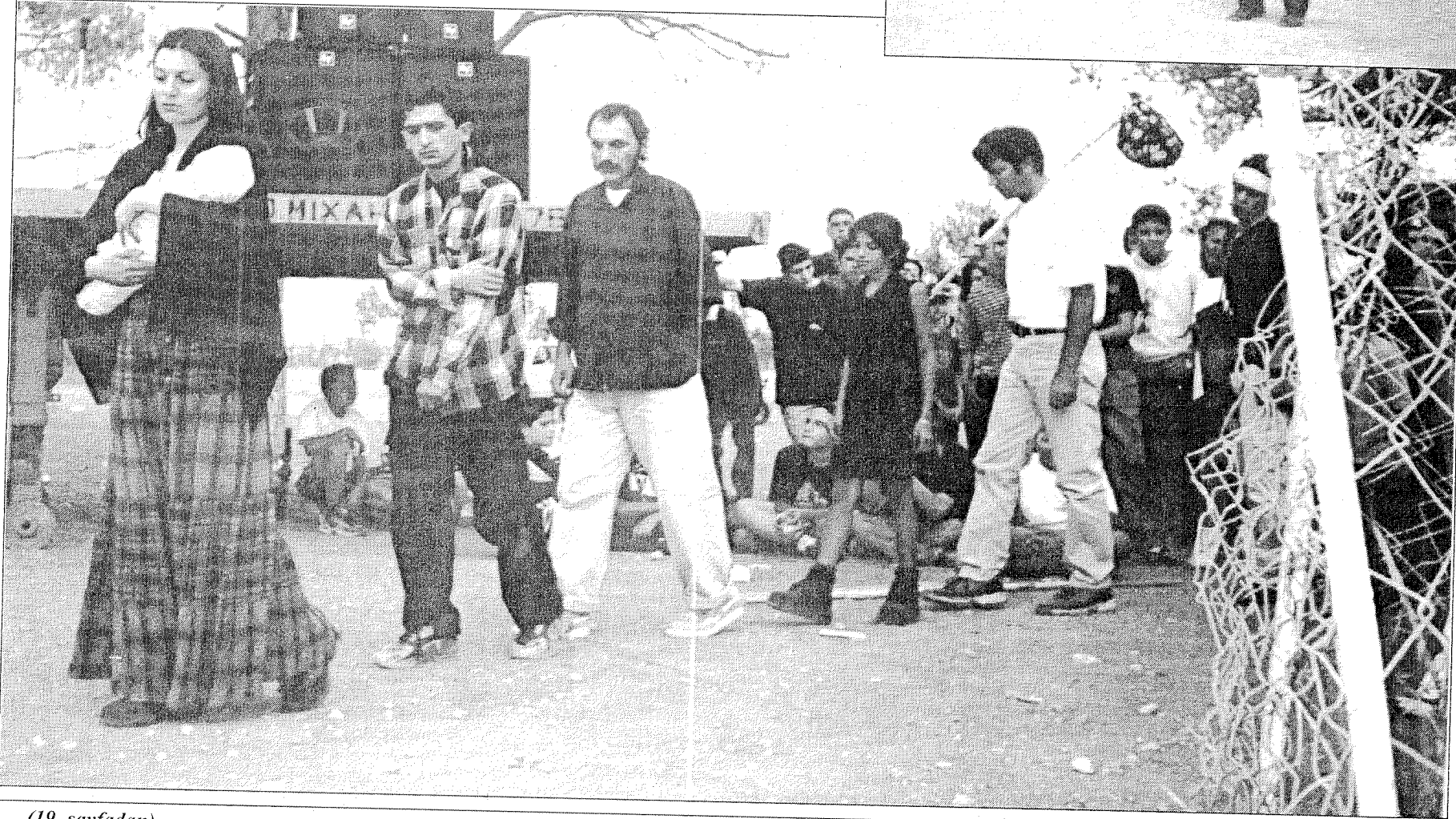
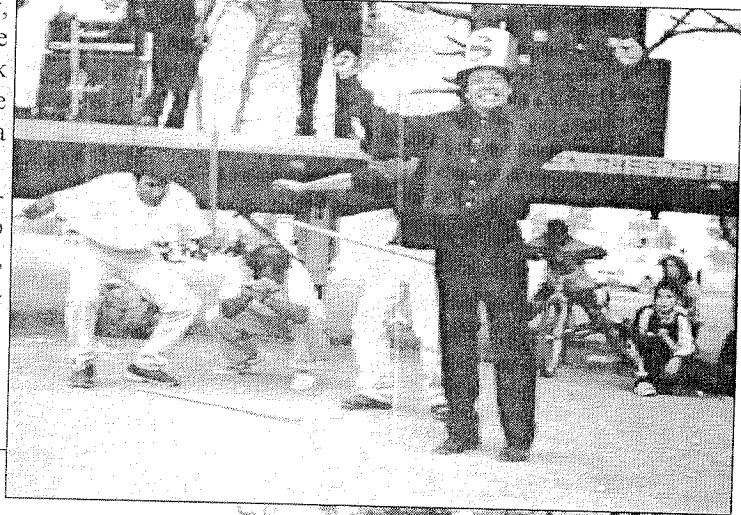
Piknik alanını dolduran insanların bir kısmı sahnedeki programı izlerken bir bölümü de günü, Güney'deki/Kuzey'deki dostları ile piknik yaparak, sohbet ederek geçirmeyi tercih etti.

Kuzey'li ve Güney'li gençler, rock gruplarının şarkılarıyla coştular, birlikte dans ettiler, eğlendiler. Ancak bu etkinlik, gençleri biraraya getirip el ele dans etmelerini sağlamaktan öte bir yere gitmedi. Bunun en önemli sebebi de; gerek organizasyonun gerekse

katılımın örgütsel ya da partisel düzeyde olmayıp, bir kaç kişinin çabası ile bu buluşmanın gerçekleşmiş olması ve bu bireysel girişimlerin yeterli zannedilmesidir. Elbette ki, hem Güney'deki hem de Kuzey'deki eğitim sistemlerinin ve/veya devlet politikalarının gençlere Türk / Rum düşmanlığını, faşizmi, militarizmi dayattığı bir dönemde, bu tarz buluşmaların da barışa -en azından toplumsal barışa katkısı olacaktır, olmaktadır. Ancak Türk ve Rum yüzlerce gencin birarada olduğu bir yerde içerik olarak hiç birşey verilmeden sadece el ele dans etmek ne denli yeterli ve amaca uygundur? ...

Etkinliğe Savaş Ve Barış isimli teatral-müzikal gösterileri ile katılan Tiyatro Ekim, programa içerik katan -gençlere, niçin sınırlarda buluşmak zorunda kaldıklarını anlatan- bir unsur oldu; Savaş, savaşı çıkaran güçleri(!) ve bunların halklar üzerindeki çirkin oyunlarını, savaşın ardından yaşanan göç

dramını, halkların birlik olması halinde savaşı çıkaran güçleri(!) yenebileceklerini anlatan oyun, Tiyatro Ekim oyuncular tarafından başarıyla sahneye kondu. Evrensel bir temayı işleyen gösteri, Kıbrıs halklarının 'özel durumu' ve bu konuya yakınlığı sebebiyle ilgiyle izlendi ve çok beğenildi.

(19. sayfadan)

950 ve Türkiye'den 650 kişilik askerle desteklenecek ortak askeri bir karargah kurulurken, her iki toplumdaki alınacak 2500 kişilik Kıbrıslı bir askeri güç de oluşturulacaktı. İngiltere iki egemen üs bölgesini elinde tutacaktı." (s.69-73)

...Varılan nihai anlaşma, İngiliz yetkililerin Eylül 1957'de Amerikalılarla yaptıkları gizli toplantıda Amerikalılar tarafından savunulan, ama İngilizlerin zorluklarla dolu olacağını savundukları ilke temelindeydi. Toplantının İngilizler tarafından tutulan tutanaklarına göre (İngiliz Sömürgeler Bakanlığı Belgeleri, CO926/627.141, 10.57), Amerikalılar **garantili bağımsızlığı nihai çözüm olarak görmekteydiler. Amerikalılar şöyle demekteydi: "Varılan anlaşma bazı NATO ülkeleri tarafından garanti edilecek ve sadece karşılıklı anlaşma ile değiştirilebilecek."** Türkler bu fikri açıkça reddetti, ama bu öneriler Ankara'nın teşviki sonucu, yine de Şubat 1959'da Zürih anlaşmasına girdi. Türkler, taksimin yapabilecekleri en son taviz olduğunda ısrarlı iken, hayret verici bir dönüş yapmışlardı.

TÜRK-YUNAN GİZLİ ANLAŞMASI

Sonunda yapılan anlaşma, Macmillan tarafından "ortaklık ruhu" nedeniyle takdir edildi.

Karamanlis anlaşmayı "dostluk" sembolü olarak gördü. Menderes de "iki toplum arasında bir barış ve içten bir işbirliği dönemi" açıldığından söz etti. **Ne var ki, bir de gizli gündem vardı. Yunan ve Türk liderleri, Kıbrıslılara asla açıklanmayacak gizli bir "efendiler anlaşması"na varmışlardı. İngiliz kabinesine bu anlaşmanın ayrıntıları gösterilmiş ve Dışişleri Bakanlığı bunun "herhangi bir aşamada" yayımlanmayacağını söylemişti. Ama bu belge günışığına çıkmıştır. Yunanlılar ve Türkler Batı savunmasının çıkarları için Kıbrıslıların kendi kaderlerini tayin etmelerini, daha yeni bir ulus doğmadan, sınırlandırmak istemişlerdi. Yapılan anlaşmada, Karamanlis ile Menderes, yeni Kıbrıs devletinin NATO'ya girmesi ve AKEL ile bütün komünist etkinliklerin -AKEL'in Kıbrıslılar arasındaki kitlesel sevilirliğine rağmen, yasaklanması konusunda baskıda bulunmak için söz birliği etmişlerdi. (İngiliz Kabine Belgeleri, C59 32, 16.2.1959) (s.74-75)**

"GARANTİLİ BAĞIMSIZLIK"IN İLANI

15 Ağustos 1960 gününün gecerası, İngiliz bayrağı Lefkoşa'daki Hükümet binasından indirilirken,

trompetler bir fanfar çaldı ve 21 pare top atışı ardından yeni Kıbrıs devleti doğdu...Kıbrıslı Rumlar, NATO'nun baskısı altında kalarak, kendilerine seçilmiş bir çoğunluğun hükümet etmesini tanımayan, kendi anayasalarında değişiklik yapmayı yasaklayan ve adada NATO güçlerinin askeri etkisini güvence altına alan bir anayasayı kabul etmek zorunda kalmışlardı. **Anlaşmalar, Kıbrıslılara gerçek bir özgürlük getirmeyecek şekilde hazırlanmıştı. Anlaşmalar, Kıbrıs'ın siyasal sorunlarının Yunanistan ile Türkiye arasında bir savaşa yol açmasını önleyerek, adadaki hükümetin anahtar alanlarda, halk böyle istese bile, komünistlerin denetimine geçmesini durdurarak ve hayati önemdeki askeri tesislerin Batının kullanımını için hazır tutarak, Batının savunma çıkarlarını güvence altına almayı amaçlamaktaydı..."Bağımsız" Kıbrıs Cumhuriyeti'ni kuran 1960 anlaşmaları, 103 sayfa idi, ama bunun 56 sayfası, Kıbrıs'taki askeri ve istihbarat tesislerinin İngiltere tarafından sürekli olarak kullanımını güvenceye almak için birçok ayrıntıyla kaleme alınmıştı. Zorunlu olan, adayı Sovyetlere karşı verilmekte olan küresel savaşta batmayan bir uçak gemisi ve istihbarat üssü olarak tutma ve Doğu Akdeniz ile Ortadoğu'da Batının askeri etkisini geliştirmektir. " (s.77-78)**

Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK

Sahibi:
Kıvılcım Yayıncılık
Kollektif Ortaklığı

Adres:
Haşmet Gürkan Sokak,
No: 17 A
Lefkoşa-KIBRIS
Mersin 10- Türkiye

Tel-Fax:
(Merkez) 0(392) 2282293
(Güzelyurt) 0(392) 7144597
e-mail: onur@analiz.net
web: <http://www.st-cyprus.demon.co.uk>